TERORIȘTII DIN BRUXELLES

GERARD DE VILLIERS

EDITURA TinerFama

Gérard de Villiers

Teroriștii din Bruxelles

ISBN:
973-9138-40-3

Edition Gérard de Villiers, Paris
Les tueurs de Bruxelles
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1998

Gérard de Villiers

Teroriștii din Bruxelles

În românește de
Cornelia Sebe-Simionescu

EDITURA
Tineretului
1998

Capitolul I

Cei trei bărbaţi erau încălţaţi cu bascheţi, ceea ce le permitea să urce scara fără zgomot. Acela care mergea în frunte — un uriaş de aproximativ doi metri — ajunse pe palierul etajului trei. Se opri aici, scoţând din buzunar o cagulă de lână închisă la culoare, pe care şi-o trase pe cap. Numai ochii şi gura îi rămâneau vizibile. Avea ochii atât de spălăciţi încât păreau transparenţi. Cei doi însoţitori ai săi îşi puseră cagule identice, fără să comenteze. Unul dintre ei avea aproape un metru optzeci, umeri foarte laţi, o faţă netedă şi o mustaţă neagră, stufoasă; celălalt era la fel de mare, dar foarte slab, părul uleios încadrându-i faţa slabă. Nervozitatea i se făcea simţită prin intensitatea privirii, mereu în mişcare, şi prin ticuri uşoare. Toţi trei erau în puterea vârstei, între patruzeci şi cincizeci de ani.

Purtau mănuşi şi combinezoane închise la culoare, dintr-o singură piesă, cu buzunare peste tot, la fel ca uniformele militare. Uriaşul rămase nemişcat câteva secunde, ascultând zgomotele din clădire. Micul imobil din strada Pastorale era foarte liniştit. Se întoarse şi le făcu semn celor doi complici. Aceştia au luat din buzunar câte un levier. Se apropiară în linişte, de o uşă, de unde se auzea un zgomot de televizor şi puseră levierele între batant şi zid. Cu muşchii încordaţi, aşteptară. Şeful scoase de la centură un Herstal automat cu cincisprezece focuri şi, armă cocoşul. Se auzi un *clic* uşor. Se aplecă spre casa scării spre a se asigura că nu venea nimeni, apoi coborî braţul cu un gest autoritar.

Cei doi bărbaţi împinseră cu toată greutatea, dând în acelaşi timp o lovitură puternică cu umărul în uşa batantă. Uşa se deschise dintr-o dată, trosnind surd. Cei trei intruşi se năpustiră înăuntru, traversând într-o secundă micul intrând pentru a ajunge

într-un mic living. Acolo se aflau două persoane. Un bărbat tânăr cu ochelari, în vestă și slip și o femeie înfășurată într-un halat alb, de nylon. Era drăguță cu ochii ei gri și nasul puțin în vânt, ștrengăresc.

Bărbatul, care se desprinse dintr-o săritură de pe canapea, schiță un gest de apărare.

— Hei, ce...

Uriașul era deja deasupra lui; cu mâna stângă îl apucă de gât, cu dreapta îi puse pistolul în piept.

— Culcat, sau te curăț!

Această apariție brutală îl surprinse pe celălalt, care nu se împotrivi deloc. Cagulele îi făceau pe cei trei bărbați mai impresionanți. Al doilea intrus o amenință pe femeie, îndreptându-i spre burtă un pumnal-comando de treizeci de centimetri.

— Și tu, la fel, ticăloaso! Sau te curăț!

O aruncă brutal pe mochetă, unde rămase nemișcată și mută de spaimă. Într-o clipă, uriașul cel slab, scoțând un ghem de sfoară din buzunar, începu să o lege. Ceilalți doi îl legau pe bărbat. Le puseseră apoi un căluș în gură. În mai puțin de trei minute, cuplul era imobilizat. Cei trei bărbați au început să scotocească apartamentul, deschizând sertarele, șifonierele, comodele și aruncând totul pe jos.

Cel mai mic găsi ce căutau, în bucătărie. Un pachet de manifeste multiplicate și împachetate într-o hârtie maro. Se vedea numai antetul CCC: Celule Comuniste Combatante.

— Să ne retragem! strigă uriașul.

Întinse Herstalul celui care tocmai descoperise manifestele și folosind o mișcare învățată din manualele militare, aplecându-se, îl ridică pe umeri, fără efort, pe bărbatul legat fedeleș. Colegul său, cu umeri lați, făcu la fel cu femeia. Apoi părăsiră imediat apartamentul. Mai puțin de cinci minute se scurseră de la pătrunderea lor în imobil. La ieșire, capul femeii se izbi de batantul ușii, și aceasta scoase un geamăt sugrumat.

Uriașul cel slab, cu Herstalul în mână, deschidea calea. Avea un singur ordin; să ucidă pe oricine ar apărea.

Nu s-au întâlnit însă cu nimeni. Ajunși la parter, cei doi „hamali" au așteptat pe hol, lăsându-l doar pe însoțitorul lor să iasă afară. Strada Pastorale era pustie, doar câteva luminițe se zăreau

prin ferestrele fără jaluzele ale imobilelor din cărămidă albă, roşie şi verde. De-a lungul străzii nu circula nimeni. Omul cu cagulă luă o lanternă din uniforma sa şi lumină scurt.

Cineva făcu semne cu farurile. O maşină staţiona puţin mai departe, în faţă, în locul de parcare pustiu al unui post de control tehnic destinat autovehiculelor din Bruxelles. Maşina porni scoţând un zgomot imperceptibil ce arăta puterea motorului său.

Era un Golf GTI gri închis şi un singur bărbat înăuntru, la volan. Abia sosi maşina în faţa imobilului din cărămidă albă, că cei trei bărbaţi se şi năpustiră asupra lui. Au aruncat mai întâi pe bancheta din spate, trupurile imobilizate şi invizibile din afară, apoi au luat loc. Douăzeci de secunde mai târziu, Golful se porni din loc scoţând un zgomot surd. Traversară străzile pustii din Anderlecht fără să vadă nici un vehicul. În acest loc paşnic din Bruxelles toţi se culcau devreme.

Cei trei bărbaţi îşi scoaseră atunci cagulele. Uriaşul îşi aprinse o ţigară, prinzând în oglinda retrovizoare privirea neliniştită a şoferului. Era un bărbat voinic de aproape şaizeci de ani, cu faţa brăzdată de riduri şi cu fruntea descoperită.

— Totul este în regulă, Walker, spuse uriaşul. Ne întoarcem.

Şoferul schiţă un zâmbet şi umerii săi crispaţi se destinseră pe nesimţite. Nu avea calmul celorlalţi trei. În şoaptă, uriaşul şi mustăciosul îşi spuseră o glumă şi izbucniră în râs. Îşi ţineau picioarele pe trupurile victimelor ca şi cum acelea ar fi fost nişte saci cu cărbuni.

Golful coborî spre şoseaua Ninove, spre vest. Ajuns pe Ring, autostrada periferică care încercuia Bruxelles-ul o luă la stânga, spre sud. Turbomotorul începu să huruie şi acul indicator al bordului arăta 160, apoi 170 km/h. Era o zonă aproape necirculată şi jandarmeria regală nu patrula niciodată pe aceste autostrăzi.

Autostrada periferică Ring se transformă în autostrada Bruxelles-Paris şi la aproape 15 km mai sus de indicatorul E 19, Golful se angajă spre drumul de ieşire care indica „Beersel". Încetini şi apoi o luă pe o străduţă îngustă şi întortocheată, înainte de a ajunge într-o parcare pustie, în faţa unei căsuţe ca în poveşti, din cărămidă roşie şi grinzi groase, cu ferestre ce semănau cu vitralii. O firmă neluminată indica: *Hanul Templierilor.*

Locul era în întregime izolat, blocat între un pod de cale ferată

si o pădure unde se ascundea vechea fortăreaţă medievală din Beersel, odinioară Poartă a Bruxelles-ului. Golful traversă parcarea şi se opri în spatele hanului, ce părea invizibil dinspre strada pe care nu trecea nimeni la acea oră târzie. Cei patru bărbaţi ieşiră din vehicul. Uriaşul se întinse, respirând lacom aerul proaspăt în timp ce complicii scoaseră prizonierii din maşină. Îl bătu pe umăr pe mustăcios şi zise satisfăcut:

— Bravo, 37 de minute în total. La lucru acum.

* * *

— Guy Choquet, sunteţi acuzat de tentativă de destabilizare a statului. În consecinţă, sunteţi condamnat la moarte.

Glasul de piatră, aproape mormântal al uriaşului răsuna în această sală mică, unde abia puteai sta în picioare. Hambarul hanului fusese transformat în mai multe camere. O frânghie atârna de o grindă groasă a tavanului şi se termina cu un nod petrecut în jurul gâtului lui Guy Choquet, bărbatul răpit acum o oră. În picioare, ţinându-şi echilibrul pe o ladă, cu mâinile legate la spate, tot în slip şi în vestă, tremura de spaimă şi de frig, neştiind ce să creadă despre această scenă macabră. Cei doi „asesori" stăteau de o parte şi de alta a uriaşului, cu braţele încrucişate. Alice Dworp, însoţitoarea lui, cu mâinile şi gleznele legate, stătea în genunchi în faţa amantului său. Îi tăiaseră halatul de pe ea cu un „pumnal-comando" şi nu-i mai rămăseseră decât sutienul, pe care-l umplea pieptul ei mare, şi pantofii cu tocuri înalte, de culoare alb cu negru. Mustăciosul îi privea, lacom, fesa rotundă şi plină, şi coapsele musculoase. Uriaşul slăbănog părea total indiferent. Fără căluş, cu ochii înlăcrimaţi, tânăra clănţănea din dinţi.

Guy Choquet se zbătu.

— Sunteţi nebuni! protestă el cu o voce sugrumată. Dezlegaţi-mă, este o glumă proastă, odată...

Uriaşul nu se clinti. Adunând un pumn de manifeste CCC, le flutură pe sub nasul prizonierului.

— Şi astea? Le-am găsit la tine acasă! Nu vei nega acum! Ai fost urmărit. Noi ştim totul despre legăturile tale cu cei care sunt în închisoare. Şi despre trecutul tău.

— Ce trecut? întrebă Guy Choquet.

— Ai fost membru al Uniunii Comuniste Marxist-leniniste din Belgia, răcni uriaşul. Un grup clandestin care se pregătea să comită atentate împotriva NATO-ului.

— Dar cine sunteţi? întrebă printre hohote de plâns Guy Choquet. Lucraţi pentru cei de la Siguranţa Statului? Puteţi să-i întrebaţi. M-au...

Uriaşul îl întrerupse sec.

— Taci! Destul cu văicăreala. Noi suntem braţul înarmat al naţiunii. Noi luptăm împotriva comunismului. Ca şi prietenii noştri din VMO[1].

— Sunteţi nişte nebuni! Nişte criminali! urlă dintr-o dată Guy Choquet. Neonazişti!

Uriaşul cel blond îl privi cu un surâs batjocoritor.

— De ce „neo"? întrebă cu o voce blândă.

În spatele lui, Alice Dworp urlă.

— Guy, nu-i întârâta! Te vor omorî.

Guy Choquet nu avu timp să răspundă. Uriaşul blond îndepărtă cu o lovitură puternică de picior lada de lemn pe care se afla condamnatul. Guy Choquet căzu cu toată greutatea, scoţând un strigăt scurt şi frânghia se întinse brusc, strângându-i gâtul. Lungimea fusese bine calculată. Numai extremităţile picioarelor celui condamnat atingeau solul! Nodul care forma inelul sforii i se strânse mai tare în jurul gâtului şi începu să sară într-un mod grotesc, căutând să respire, luptând pentru viaţa sa, cu ochii ieşiţi din orbite.

Alice Dworp se ridicase. Cu o mână de fier blocându-i ceafa, uriaşul o imobiliză, aşa cum reţii un animal.

Cei doi complici stăteau cu braţele încrucişate, privindu-l pe spânzuratul care se zbătea din ce în ce mai slab. Nu se mai auzea decât respiraţia şuierătoare a celui condamnat, hohotele de plâns ale tinerei femei şi scârţâitul corzii. Secundele se scurgeau cu greu, interminabile.

— Termină-l Philippe, comandă el. Ne face scârbă.

Mustăciosul îl apucă de picioare pe Guy Choquet, le strânse, apoi se atârnă de ele. Sub această greutate, frânghia se încordă brusc şi spânzuratul gâlgâi oribil. Cu muşchii încordaţi, aproape aşezat pe sol, numitul Philippe îşi menţinea strânsoarea.

---

1. Ordin Militant Vlaams. Mişcare flamandă de extremă dreapta

Dintr-o dată, Guy Choquet tresări violent, picioarele i se ridicară aproape în poziţie orizontală, apoi corpul îi rămase nemişcat. Alice Dworp scoase un strigăt sfâşietor:

— Guy!

— A plătit! spuse calm uriaşul. Nu va fi ultimul. Vom scutura îndată această ţară până se va deştepta.

Dezgustat de ultimul spasm al muribundului, Philippe mustăciosul, îi desfăcu strânsoarea rânjind.

— Încep să am crampe!

Se ridică, aruncă o privire spre spânzurat şi zâmbi vesel.

— Dar ştiu că se-ncordează bine voinicul acesta!

— Ticălosule! Ticălosule! urlă fata. Asasinilor! Guy! Guy!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, tremura din tot corpul. Uriaşul o împinse înainte, în mod brutal şi se ridică. Privirea îi căzu pe slipul lui Guy Choquet. După cum tocmai remarcase complicele său, în urma spânzurării, acesta era umflat din cauza impresionantei erecţii post-mortem.

Uriaşul o apucă pe tânără de ceafă şi o forţă să se ridice, apropiind-o de cel spânzurat. Cu mâna îi desfăcu slipul, descoperind membrul tare. Privirea-i spălăcită o întâlni pe cea a Aliciei Dworp.

— Acum îi vei dărui ultima clipă de fericire, spuse el.

Fără îndurare, presă faţa tinerei femei de burta amantului său. Ea se dădu înapoi cu dezgust.

— Încetaţi! Ticălosule! Nebunule!

Uriaşul se aplecă şi-i spuse la ureche cu o voce periculos de dulce.

— Fă ce îţi spun sau, te omor.

Îşi luă „pumnalul-comando" cu mâna stângă şi-i înfipse vârful între coaste.

Alice Dworp trebui să se supună. Aplecată în faţă, vârî cu timiditate în gură, membrul încă umed. Dar era prea mult. Sughiţă şi scuipă totul. Vârful pumnalului pătrunse imediat în coaste.

— Fă-o, sau te curăţ! şuieră uriaşul. Şi foloseşte-te de mâini.

Braţele îi erau legate în faţă, unul de celălalt, dar putea să-şi mişte degetele. Plângând în hohote de oroare îşi strânse mâinile în jurul penisului celui mort şi ajunse să-l introducă din nou în gură.

Cu ochii închişi, executa această mângâiere macabră,

zguduindu-se de plâns. Uriașul o urmărea cu un zâmbet ironic și răutăcios. Trecu în spatele ei și se opri, contemplându-i fesele arcuite și pline, care deveniseră mai atrăgătoare în această poziție involuntar provocatoare. Cu rânjetul său lacom, plin de răutate, uriașul se așeză în spatele ei și-și deschise fermoarul uniformei. Nepurtând nimic pe dedesupt își putea arăta erecția impresionantă pe măsura taliei. Slăbănogul își întoarse privirea; o femeie ca Alice Dworp nu-l excita deloc. Era prea înflorită. Din contră, mustăciosul simțea cum îi lua foc pântecele. Inconștientă de ceea ce i se pregătea, Alice Dworp continua această parodie atroce, simțind cum membrul spânzuratului își pierdea treptat consistența. Înnebunită de spaimă, nu mai avea decât o idee: să-și salveze pielea.

Tresări când simți sexul uriașului atingându-i fesele. Era prea disperată pentru a mai opune rezistență.

O imobiliză trecându-și mâna în jurul taliei ei și pe cealaltă o trecu între fesele-i pline. Aplecându-se îi șopti ironic la ureche:

— Nu-ți fie teamă, nu va fi gelos...

Bâjbâia nerăbdător. Își atinse scopul și trecând violent la atac, se împinse în ea, vârându-și jumătate din membrul său enorm. Alice Dworp urlă și gura i se desprinse de cel spânzurat. Un rid de nemulțumire încreți imediat fruntea călăului.

— Continuă să-i faci plăcere! ordonă el. Dacă nu, nu-ți va fi bine.

Era o așa amenințare în vocea lui, încât ea se supuse. El sfârși prin a o pătrunde complet. O apucă de șolduri și începu să intre și să iasă, cu mișcări puternice, împingând de fiecare dată mai mult carnea elastică.

Un zgomot venind dinspre ușă îl făcu să întoarcă capul.

Walter, bărbatul care le servise drept de șofer, contempla scena fascinat și îngrozit în același timp. Uriașul îi schiță un zâmbet înghețat.

— Aproape am terminat, Walter.

Acesta bătea în retragere. Câteva secunde mai târziu, uriașul își eliberă, printr-o lovitură violentă, sămânța în interiorul victimei sale, cu un mormăit înăbușit. Deși în erecție, se smulse apoi și se lăsă în jos pentru a se șterge cu slipul spânzuratului.

Cu trupul zdruncinat de plâns, Alice Dworp ținea încă în mâini

sexul amantului său mort. Uriașul o bătu prietenește pe umăr.

— Nu este necesar să continui, n-o să scoți nimic, știi...

Mustăciosul se uita cu poftă spre fesele plinuțe, dar privirea uriașului îi alungă orice veleitate de a-l imita. Acesta din urmă își ridică fermoarul, adăugând:

— Philippe, tu-l dai jos. Mergem.

Cu ajutorul „pumnalului-comando", Philippe desprinse corpul inert, recuperă sfoara, ridică slipul și-l băgă în buzunar. Uriașul o apucă de ceafă pe cea pe care o violase și o împinse spre scară. Îngrozită întrebă:

— Unde mă duceți? Ce urmează să-mi faceți?

— Nimic, făcu uriașul. Se va termina repede.

* * *

Philippe conducea. Alături de el, slăbănogul avea un „riot-gun" pe genunchi și buzunarele pline cu cartușe de 12. În spate, uriașul ocupa aproape toată bancheta, ținând pe genunchi un alt „riot-gun". Alice Dworp era îngrămădită lângă el, zguduită de hohote de plâns. La picioare avea cadavrul legat al amantului său.

Golful gonea cu 170 km/h pe autostrada Mons. Uriașul se aplecă.

— Atenție, la următoarea ieșim!

Un panou indica Feluy-Ronquières. Șoferul încetini și ieși pentru a ajunge pe N 534, urcând de-a lungul canalului Charleroi. Nu era nici măcar o pisică. Trecură prin fața planului înclinat Ronquières, un sistem destinat să ridice șalupele de-a lungul unei ecluze, apoi trecură peste un mic pod de pe canal, traversând satul Ronquières, adormit, urcând apoi serpentinele drumului spre Braine-le-Comte, alt sat din Brabant. Înainte de a se ajunge acolo, se traversa un platou forestier: pădurile Houssière.

— Întoarce la dreapta, zise uriașul.

Golful o luă pe un drum forestier asfaltat. Pădurea Houssière se întindea pe aproape treizeci de hectare. Farurile luminau tulpinele înalte ale mărăcinilor. Șoferul încetini și întoarse spre stânga, luând-o pe un drum mai îngust, care se termina în fața unei cariere de nisip încă în exploatare.

— Stop. Stinge.

Uriașul își luase tonul său de comandă. Philippe șoferul, se conformă. Cei trei bărbați ieșiră, pândind zgomotele nopții. Era liniște, cu excepția câtorva triluri de păsărele. Se aflau într-o văgăună, în mijlocul pădurii. Ziua acest loc era plin de îndrăgostiți, dar la această oră...

— Scoate fata, ordonă uriașul.

Philippe mustăciosul o împinse pe Alice Dworp afară din mașină. Femeia privea în jurul ei înspăimântată. Noaptea era destul de clară și o singură rază de lună permitea să le ghicești siluetele.

— Unde... ce...

— Îngenunchiază! porunci uriașul.

Cum nu se mișca, el se lăsă pe umerii ei și ea căzu în genunchi. Cu capul aplecat spre piept, nu-l văzu pe uriaș luându-și Herstalul din buzunar. Cu grijă, el înfășură arma într-un ciorap de nylon, și, cu mâna stângă îi ridică capul. Cu dreapta, așeză capul țevii de armă pe ochiul drept al fetei și apăsă pe trăgaci.

Detunătura răsună îndelung în pădure și doar câteva păsări zburară în noapte. Corpul Aliciei Dworp fusese aruncat în spate cu violență și proiectilul îi ieși prin ceafă, purtând o parte din cutia ei craniană. Uriașul nu se clinti, rămânând cu arma în mână.

Apoi o ridică pe fata ucisă. La fel de liniștit, îi mai trase un glonț în ochiul stâng. Corpul îi scăpă, și, din nou căzu pe pământ.

Uriașul se întoarse și strigă.

— Philippe! E rândul tău.

Philippe se apropie și el îi dădu arma. Cele două suporturi de cartușe rămaseră prinse în nylon după ce fuseseră golite.

Se aplecă și trase două focuri de armă, unul după altul, în chipul fetei. Apoi se ridică și în sfârșit veni rândul slăbănogului.

Întinzând brațul, acesta din urmă făcu la fel. Vântul ușor, abia făcea simțit mirosul acru al explozibilului; din capul Aliciei Dworp nu mai rămăsese decât o masă sângerie.

— Celălalt, porunci uriașul.

Philippe târâse corpul lui Guy Choquet prin nisip și îi aruncă slipul deasupra. Pe rând, cei trei bărbați traseră câte două focuri în cadavru, folosindu-se de pistolul lor, un Herstal nou, identic cu cel al șefului și care era de asemenea învelit într-un ciorap. Uriașul își băgă arma în toc și privi ceasul. Totuși focurile de armă puteau fi

auzite până în Braine-le-Comte. Nu trebuia să se joace cu dracul.

— Mergem! făcu el. O să intrăm pe autostradă la Nivelles.

Nu trebuie să folosești de două ori același drum. E o regulă absolută. Urcară în Golful care plecă cu farurile stinse. Philippe și uriașul aveau armele pregătite. Unul dintre ei, avea o pușcă de atac tip Fal, celălalt un „riot-gun".

Cu acest armament și cu plăcuțele din kevlar[1], care dublau portierele, puteau să înfrunte jandarmeria și poliția. Pentru o mai bună securitate, Philippe reglă un scanner pe lungimile de undă ale poliției, fără să audă însă nimic. La această oră, în Brabant, polițiștii dormeau adânc. Ajunseră pe drumul din Braine-le-Comte și o luară spre stânga. Nici un incident nu avu loc până la autostradă. Nu scoaseră un cuvânt până la Bruxelles. Golful se opri la intrarea în Anderlecht, unde Philippe și șoferul coborâră aproape de locul în care își garaseră mașinile, lăsându-și armele în Golful GTI.

Uriașul se așeză la volan și plecă singur. Avea un sfert de oră pentru a ajunge la Ixelles, altă periferie, la sud-est de Bruxelles. Urmă o micuță stradă în pantă. Uriașul acționă un „bip", deschizând astfel ușa unui garaj care dădea direct în stradă.

O închise imediat, stinse farurile și coborî.

Într-un colț, se găsea o tejghea, pe care se afla un rastel cu pistoale, puști de luptă și „riot-gun". Alături erau o mulțime de lăzi cu muniții și arme. Uriașul ridică un capac, deschizând o ladă ce conținea șase puști de luptă Fal, nou-nouțe. Erau arme de război de care spera să se servească curând. Reveni cu armele pe care le foloseau în misiune.

Închise și se debarasă de uniforma și vesta anti-glonț foarte ușoară, din kevlar, pe care o avusese pe dedesupt. În câteva clipe, fu îmbrăcat cu hainele civile. Îndoi combinezonul și mănușile, le puse în ordine, apoi ieși prin culoarul imobilului. Strada era pustie, căci nu se găseau pe ea decât birouri. Se îndepărtă cu un mers rapid, târându-și ușor piciorul, din cauza unei răni la tendonul lui Ahile.

La cinci sute de metri mai încolo, el se strecură la volanul mașinii sale personale și porni.

---

1. Material care servește la fabricarea vestelor anti-glonț

Oprindu-se la semaforul roşu de pe Bulevardul Louise, râse nebuneşte revăzând scena în care femeia încerca să-l facă fericit pe cel mort. Momente ca acestea făceau plăcerea vieţii.

Capitolul II

— Avem o mare problemă în „infrastructură"...

George Hammond, şeful Centralei CIA din Bruxelles, îşi întrerupse fraza de frică să nu spună prea mult. În ciuda geamurilor blindate, care reflectau spre exterior o lumină verzuie, freamătul circulaţiei din Bulevardul Régent ajungea până la biroul situat la etajul şase al Ambasadei SUA. O construcţie modernă, gri şi austeră, păzită în interior de „marinari" şi afară, blând, de poliţiştii belgieni.

Malko, intrigat, îl fixă cu privirea pe cel de vizavi, aşezat pe o canapea. Cu capul lui rotund, cu părul grizonat, tuns foarte scurt, cu talia sa mică şi ochelarii săi mari, cu rame din ecaille, care-i protejau privirea de miop, George Hammond avea ceva comic. Totuşi oraşul Bruxelles era un loc foarte important din cauza sediului NATO şi nu erau puşi acolo imbecili. Pentru mai multe motive, Belgia reprezenta un centru de interes vital pentru CIA. O „infrastructură" în limbajul CIA însemna o bază clandestină de operaţii.

— Ce problemă aveţi? întrebă Malko.

De la Düsseldorf, unde se găsea la nişte prieteni, luase un avion nou, Airbus A 320, model franţuzesc, care era spaţios, confortabil şi liniştit. Era un adevărat colos al tehnicii moderne. Se oprise puţin la Paris, timp în care cumpără pentru Alexandra, de la firma Jean-Claude Jitrois o haină superbă din piele, de culoare roşu închis. Un alt zbor Air France îl aduse cu o oră mai devreme la Zaventem, aeroportul din Bruxelles.

Astfel avu timp să se instaleze la *Métropolé,* mândria Pieţei Brouckère, situată în centrul oraşului. Vechiul hotel nu se schimbase deloc de la începutul secolului, coloanele, aurăriile şi

holurile sale murdare, cât şi personalul său marocan atât de numeros, încât te făceau să crezi că eşti la *Mamounia*...

Americanul clipi din ochi, apoi îşi scoase ochelarii şi îi şterse, înainte de a-şi turna un strop de Johnny Walker după ce-i oprise unul lui Malko, care însă refuză, preferând o cafea foarte dulce.

— Este o poveste lungă...

Cu siguranţă deloc mortală, îşi spune Malko. Agent secret special la CIA, de aproape douăzeci de ani, era obişnuit cu mârşăviile şi cu lecţiile de contraspionaj ale Agenţiei Federale Americane. Când se făcea apel la el, „agentul poliţist", se ştia că exista o mare, mare „problemă", în care birocraţii îşi prindeau picioarele. Totuşi, Belgia era un loc foarte calm, populat de oameni care nu se gândeau decât să facă comerţ în mod paşnic. Aşteptă urmarea şi George Hammond sfârşi prin a ataca problema.

— O istorie foarte murdară, sublinie el cu un aer misterios. Webster[1] este nebun de furie. Dacă nu rezolv povestea asta, zbor. Bun. Încep cu începutul. Ştiţi că rebelii „contras"[2] sunt ajutaţi puţin de Companie.

— Desigur.

Se aşternu liniştea. Ronald Reagan fusese cât pe ce să zboare din cauza asistenţei date celor din „contras" şi din această cauză, o jumătate de duzină de oficiali de la Casa Albă erau inculpaţi pentru diverse ticăloşii pentru că acordaseră un ajutor ilegal celor din „Freedom fighters"[3] cum îi numea Reagan...

— Avem o infrastructură clandestină la Bruxelles, explică George Hammond. O mică societate, un birou comercial pentru America Centrală, condus de un tip de-al nostru, Philip Burton. Un tip bine, în sfârşit...

Se scurse un moment de linişte, plin de subânţelesuri...

Americanul îşi puse ochelarii şi continuă:

— Burton fusese însărcinat să cumpere arme pentru „contras". În special de la FN[4]. Era în contact cu unul dintre colegii săi care

---

1) Director al CIA, fost director al FBI

2) Rebeli nicaragueni cu baza în Honduras

3) Combatanţi ai libertăţii

4) Fabrica Naţională de arme din Belgia. Unul din cei mai importanţi fabricanţi de arme uşoare europene

lucrase acolo, un anume Gustav Meyer, căruia îi cumpărase destule materiale, ca să zic așa, pentru Mexic, Honduras, Costa Rica, etc.

— Cu falsuri „end users" [1] ?

— Evident, confirmă George Hammond. Meyer le ștampila, fără să verifice documentele, luând 20% ca taxă, și toată lumea era mulțumită.

— Și a șters-o cu încărcătura ? V-a șantajat ? întrebă Malko.

Hammond clătină din cap.

— Nu. Pentru ca operațiunea să funcționeze fără conflicte, a trebuit ca Serviciile Belgiene — Siguranța Statului — să închidă ochii. Sunt destul de stupizi și dezorganizați, dar nu sunt orbi și i-au dus de nas pe cei din FN cu agenții lor informatori. Deci, aceștia știau foarte bine că încărcăturile pentru Mexic sau Costa Rica, care nu are armată, erau destinate celor din „contras".

— Îi lăsau să facă asta ?

— Sigur. În sfârșit, treaba a mers doi ani. Eu urmăream totul de la distanță. Burton nu depindea de mine, ci de cei de la Divizia de Operare. Apoi, cu puțin timp în urmă, a ținut să mă găsească pentru a-mi explica faptul că omul său de legătură din Serviciile Belgiene, un tip care nu era cunoscut decât sub pseudonimul de „Fox", îi dăduse informații conform cărora un grup aliat Celulelor Combatante Comuniste se pregătea să comită atentate împotriva instalării aici a oamenilor noștri și ai NATO. Foloseau mașini capcană, asasini și răpitori.

— Și era adevărat?

Americanul își schimbă brațul anchilozat și se așează pe marginea canapelei.

— Așteptați! Am transmis informația la Langley care mi-a cerut să o fac cunoscută și colegilor noștri de la jandarmeria regală. În cazul în care Siguranța Statului, care detestă jandarmeria, nu ar face-o... În orice caz, au promis să verifice și să mă țină la curent. Am avertizat și Brigada 23 de la poliția judiciară, specializată în antiterorism.

Aceasta ar părea o poveste belgiană... Serviciile Belgiene

---

1) Document care certifică ultima țară care utilizează arme

dădeau o informație celor din CIA pe care Agenția americană o dădea înapoi acelorași belgieni.

— Teama acestui „Fox" s-a materializat? întrebă Malko.

— Nu am văzut nimic din toate astea, mărturisi șeful Departamentului CIA. Știri asemănătoare circulă mereu. La drept vorbind nici nu mă mai gândesc. Până acum patru zile... Țineți, citiți asta.

Îi întinse lui Malko un pachet cu tăieturi de ziare. Acesta le citi rapid. Toate povesteau, cu lux de amănunte, dublul asasinat al unui cuplu liniștit din Anderlecht, găsiți omorâți cu sălbăticie într-o pădure și lângă ei existau manifestele unei grupări de stânga. Nu se știa nimic despre misteriosul comando care comisese acest act oribil și presa belgiană ataca, vorbind despre incapacitatea poliției belgiene.

GIA[1], poliția judiciară și departamentul politic din cadrul jandarmeriei, afirmau că cei doi asasinați, care aparțineau grupului politic de stânga, nu avuseseră până în acel moment, nici o activitate clandestină. Malko așeză dosarul și se întoarse spre american.

— De ce vă interesează toate astea?

George Hammond era într-adevăr abătut. Schiță un zâmbet ironic.

— Chiar a doua zi după teribilul asasinat, l-am văzut pe Philip Burton debarcând. Era roșu precum cămașa dumneavoastră. Nu a trecut mult timp și ne-a spus ce-avea pe suflet. Și am crezut că a avut un infarct.

— El a ucis?

— E aproape mai rău, da. Iată ce mi-a povestit. Cu câteva săptămâni în urmă, a luat masa împreună cu omul său de legătură de la Siguranța Statului, faimosul „Fox". Acesta i-a spus că jandarmii de la PJ intraseră complet în mișcarea de stânga anti-NATO și că trebuiau să fie neutralizați înainte de a deveni operaționali.

— De ce i-a cerut să-l ajute?

— Așteaptă! Pe scurt, „Fox" s-a arătat destul de brutal. I-a explicat lui Burton că sistemul judiciar belgian era astfel făcut

---

1) Grup antiterorist

încât, fără probe, nici măcar nu-i puteai neliniști pe teroriști. Aveau să le aibă mult prea târziu.

— Nu au «Service Action» în Belgia? se miră Malko.

– Nu, pentru că este interzis de Constituție. Atunci, iată târgul pe care i l-a propus „Fox" lui Burton. El și-a asumat răspunderea de a forma, cu ajutorul unor oameni de încredere, un comando menit să-i neutralizeze pe cei de stânga. Dar îi trebuiau arme. Și pentru a le procura, conta pe Burton, imbecilul ăsta.

— Nu putea să o facă chiar el?

— Nu, pentru că nimic nu putea uni departamentul său cu aceste „acțiuni" de curățire. În Belgia nu glumești cu astfel de lucruri. Și oamenii de la FN sunt foarte indiscreți...

— Și Burton a acceptat?

— Nu imediat... A evitat, căutând să câștige timp.

— Erați la curent?

— Nu, bineînțeles, altfel l-aș fi trimis cu primul avion în țară, și am fi dat totul peste cap...

— Ce s-a petrecut apoi?

— După spusele lui Burton, insistă americanul, acum câteva zile, „Fox" i-a propus un târg. Aveam o încărcătură gata de expediat care era pe punctul de a pleca cu un cargou, cu destinația Honduras. Diferite arme și muniții pentru colegii noștri din „contras", cu toate actele false de care aveau nevoie. Încărcătura aștepta pe chei. „Fox" l-a amenințat pe Burton că-l va înștiința pe vameș, apoi îl va implica și pe Meyer și FN-ul dacă nu-i va da tot ce-i trebuie pentru a-și echipa mica sa armată.

— Și Burton a intrat în panică, completă Malko.

— *Right*... S-au dus amândoi să-și aleagă tot ce voiau din cutii și celălalt a luat pistoalele Fal și muniție cât ar fi ajuns să atace Uniunea Sovietică.

Malko dădu din cap.

— Este o poveste pentru proști... Serviciile Belgiene nu au alt mod de a-și procura arme?

— Am impresia că acest „Fox" acționează ca franc-tiror, explică americanul. Șefii din Meeus' poate că nu l-au autorizat. Aici, în Belgia, serviciile depind de Ministerul de Justiție, dar șeful

1) Sediu al Siguranței Statului

lor, în funcție de aproape douăzeci de ani, face ce vrea și nimeni nu-și vâră nasul în afacerile lor.

Se scurse un moment de liniște. Era vorba pur și simplu de un grup de ucigași:... Ca în vremurile vechi, când CIA își murdărea mâinile.

— Și ca o dovadă, există acești doi morți... concluzionă Malko.

George Hammond se ridică de pe canapea pentru a merge să-și caute o țigară în biroul său. Îi dăduse ordine secretarei să nu fie deranjat și telefonul nu sună deloc. Reveni și se postă în fața lui Malko, arătându-și astfel statura sa mică de 1,60 m.

— Ați ghicit totul! Lăsă el să-i scape. Vă imaginați ce e pe capul meu. Imediat am făcut legătura. Este ceva oribil, adăugă el, coborând tonul vocii. Aceia care i-au asasinat pe cei doi nefericiți, sunt niște sadici, brute fără suflet.

Când serviciile importante își lasă treburile pe mâna unor complici, nu este prea strălucit... A se vedea: tentativa de asasinat a papei, comandată de KGB și greșelile mărunte ale CIA în Beirut. O mașină capcană, destinată să-l ucidă pe Șeicul Fadlalah, șeful Hezbollahului, omorâse două sute de persoane. Malko vedea foarte bine expozeul. Un agent de informații puțin cam înflăcărat a trebuit să facă apel la niște secături de prieteni pentru lucrurile murdare... Aceștia, siguri de impunitatea ce li se oferea, izbucniseră dând frâu liber celor mai rele instincte...

George Hammond se așeză din nou și își turnă un pahar de Johnny Walker cu etichetă neagră. Ca urmare a blocării circulației, un zgomot de claxoane venea dinspre Bulevardul Régent.

— La urma urmelor, remarcă Malko, nu vă privește direct... Compania nu a fost părtașă la aceste crime și nu-l cunoașteți nici măcar pe Comanditar. Reorganizați-vă direct infrastructura și repatriați-l pe agentul secret Philip Burton. Apoi uitați totul.

Americanul îi aruncă o privire neagră de supărare.

— Glumiți? Armele care au servit la dublul asasinat, fac parte din lotul furat de „Fox". În actele FN-ului, ele sunt clasate, ca fiind deja îmbarcate pentru ruta Honduras, cu documente „end-users" false.

Polițiștii au recuperat proiectilele din trupurile victimelor. Dacă se descoperă o armă, este ușor să urmărești filiera. Și se va afla

că CIA finanţează un grup de asasini în această ţară... Vă imaginaţi...

Malko îşi imagina foarte bine.

— Sunteţi sigur că se va ajunge până la Companie?

— Cu siguranţă. Este imposibil ca documentele FN-ului să fie distruse. Şi acest ticălos, Gustav Meyer, va scăpa de responsabilitate, aruncându-ne nouă totul în spate. Este vorba totuşi de două asasinate.

— Ce spune prietenul dumneavoastră Burton?

Hammond ridică din umeri.

— A realizat propria-i tâmpenie. Este mort de frică. Ştie că s-a fript, dar că aceasta poate să fie încă şi mai grav dacă nu ne ajută să ieşim din afacere.

— De ce?

Americanul clătină din cap abătut.

— L-a revăzut pe „Fox" şi s-au certat teribil. Burton i-a spus că era monstruos tot ce făcuse. Celălalt n-a clintit. Când Burton l-a ameninţat că îl va informa pe Ministrul de Justiţie, „Fox" l-a înştiinţat că toate conversaţiile lor fuseseră înregistrate şi că va fi considerat complice... Mai mult, el pretinde că operaţiunea de lichidare nu s-a terminat. Mai rămâne, după părerea lui, ca mulţi teroriştii periculoşi să fie lichidaţi.

— Şi intenţionează să-i lichideze? întrebă Malko încremenit.

George Hammond făcu un gest neputincios.

— După toate aparenţele se va face acolo o greşeală. Poliţia îi va prinde. Sau, pur şi simplu, vor abandona o armă şi atunci totul va fi compromis. Vă imaginaţi că nici unul nu se va menţine. Presa se va amuza din plin. Va fi un masacru politic.

Malko se întreba de ce venise să se amestece în acest iad. Cine erau aceşti teroriştii nebuni?

— Burton îi cunoaşte pe asasini?

— Nu. Le-a dat numai armele. Doar „Fox" îi cunoaşte. El i-a recrutat.

— Şi acest Gustav Meyer?

— Nu ştiu.

— Deci singura legătură cu aceşti nebuni furioşi este „Fox".

— Exact.

— Şi cine este „Fox" ?

Se făcu iarăşi un moment de linişte care se prelungi.

— Nu ştiu nimic, sfârşi prin a mărturisi americanul. După cum v-am spus, nu mi-a plăcut să mă amestec niciodată în această afacere, nici măcar de la distanţă. Burton pretinde că nu l-a putut recunoaşte niciodată. „Fox" este cel care l-a contactat. Prin intermediul lui Meyer, bineînţeles. L-a adus în scuarul Meeus şi Burton ştie că el aparţine Serviciului. Dar nu-i pasă de adevărata lui identitate.

— Şi cu cine seamănă?

— Se pare că seamănă cu Jaruzelski... Mereu cu ochelari fumurii, cu fruntea descoperită şi gura care îi atârnă în jos. E un tip de vreo şaizeci de ani, mare, voinic şi vesel, ca o mare javră ce este. Vorbeşte foarte bine engleza.

Malko îl privi în faţă.

— Ce aşteptaţi cu adevărat de la mine?

— Am un singur scop, explică americanul. Să recuperăm dovezi despre tot ce poate implica Compania în aceste două asasinate şi dacă este posibil, să obţinem înregistrările întâlnirilor dintre „Fox", Burton şi, bineînţeles, armele.

— Dar sunt în posesia teroriştilor, remarcă Malko şi noi nu ştim totul despre ei.

— „Fox" îi cunoaşte.

— Şi unde să-l găsim pe „Fox"?

— Burton are întâlnire cu el mâine, pentru a încerca să găsească un aranjament . Duceţi-vă cu el.

— De ce?

— Nu am încredere în el. S-a lăsat manipulat ca un copil. Sau dacă nu, atunci mă minte, cu bună-ştiinţă. Vreau să aflu adevărul. Şi ca să duceţi un mesaj acestui „Fox".

— Care?

— Că dacă nu pune la bătaie toate forţele pentru a ne recupera „jucărelele", toată Compania va fi pe el. Am fost obligat să-l ţin pe Webster la curent. Este gata să intervină pe lângă guvernul belgian...

Caraghioasă misiune „bons offices". Toată povestea îl intriga pe Malko. Era ceva straniu în aceste asasinate şi în această dorinţă de a distruge atât de brutal pe cei de orientare stânga într-o ţară care nu era totuşi Salvador. Instinctiv, mirosi existenţa unei

manipulări mai corupte decât cea descoperită de George Hammond.

— Când avem întâlnire? întrebă el.

— Mâine Burton vă va explica.

Americanul se ridică, se duse spre un dulap, şi scoase ceva care semăna cu o vestă cu bretele.

— Ţineţi, făcu el. Este din kevlar. Aceasta opreşte chiar şi gloanţele Fal. Cu nebunii ăştia, nu se ştie niciodată. Şi nu am chef să vă pierd.

Malko luă vesta anti-glonţ, rămânând puţin pe gânduri. Să mergi să iei înapoi armele acestor oameni care masacraseră un cuplu în mod atât de oribil, era ca şi cum te-ai arunca într-o cuvă de fontă topită. Erau şanse foarte reduse de a ieşi întreg de acolo.

Capitolul III

Malko cântări în mână vesta uşoară anti-glonţ, din kevlar şi o aruncă pe canapea. Era aproape de necrezut că ceva din plastic şi foarte subţire să poată opri proiectile de război.

— Suntem în mâinile lui „Fox", remarcă el. Ce fac dacă mă trimite la plimbare? Atitudinea pe care a avut-o în timpul discuţiei cu Philip Burton nu îndeamnă la optimism...

— Îl ameninţaţi, spuse fără să ezite şeful departamentului CIA. Noi avem totuşi mijloace de a replica. Dacă şi acum va merge prost, îl vom repatria pe Burton, şi apoi, Webster se va adresa direct guvernului belgian. La urma urmelor, sunt aliaţii noştri, iar „Fox" acţionează cu siguranţă, fără ordine oficiale. Şeful său este ministrul de justiţie. Cu siguranţă nu este la curent cu această intrigă.

— În acest caz, sfârşiţi cu operaţiunea „Contras", remarcă Malko.

— Ştiu, recunoscu George Hammond. Aceasta ar da naştere unor conflicte oribile. Desigur, îl vom putea acuza pe Gustav Meyer că a deturnat armele, ceea ce va duce spre ceva foarte rău. De asemenea, contez foarte mult pe diplomaţia dumneavoastră şi pe inteligenţa lui „Fox" care poate nu are nici un interes să deschidă „Cutia Pandorei".

— Să acceptăm planul ca pe un semn bun, suspină Malko. Unde o să-l întâlnesc pe Philip Burton? Aici?

Americanul se strâmbă.

— Sincer, aş prefera să nu. De altfel, cu statutul său de clandestin, nu trebuie să aibă nici o legătură cu agenţia. Vă dau adresa. Stă în partea de sud a oraşului. Este prevenit de vizita

dumneavoastră. Să nu-i acordați prea mare încredere. A făcut deja prostii cât capul lui de mari. Dacă și-ar fi dat seama într-un timp util de consecințele propunerii lui „Fox", nu ne-am fi aflat astăzi în rahat.

Nu este prima dată când, un „operator" din cadrul CIA derapa atras de „mirosul dolarului"... Chiar și Libia recrutase dintre ei...

Hammond mâzgăli câteva rânduri pe o hârtie și o întinse lui Malko. Acesta își îndoi vesta anti-glonț și o puse în servietă. Își lăsase pistolul la Liezen, negândindu-se că Belgia avea să-i rezerve o astfel de surpriză. Se pare că se înșelase...

Închise servieta, dorind ca această misiune să nu-l rețină prea mult timp la Bruxelles. La începutul verii, Austria era o încântare și câteva amplasări bursiere bune, îl făceau să vadă viitorul în roz. Plănuise să-și zugrăvească o aripă a castelului său din Liezen și chiar în acest moment, credinciosul Elko.Krisantem planta flori în grădină.

Chiar Alexandra, atinsă de grație, avea din nou un caracter de vis. Strânsă în hainele de la Jean-Claude Jitrois, provocatore și plină de erotism, cu o piele atât de suplă încât păreau ca turnate pe ea, facea să explodeze libidoul iubitului său.

Era, deci, foarte grăbit să ia primul avion către Paris unde îi promisese pătimașei sale logodnice un week-end la *Crillon*. De acolo ar fi mers la Salzburg, în Austria. Air France servea acum 85 de orașe din Europa, împânzea CEE, în vederea momentului schimbării din 1993...

George Hammond își ridică ochelarii săi mari și ținându-i îndreptați spre el, zise cu o privire imploratoare.

— Faceți ce știți mai bine și să nu aveți încredere în telefon. Ascultările sunt în mod oficial interzise în Belgia, dar toate serviciile de poliție îl folosesc. Ei colaborează pe ascuns cu așa-zișii detectivi particulari, care constituie veritabile poliții paralele.

Philip Burton vă va indica cutia de scrisori ascunsă, de care ne vom servi pentru a comunica. Este o cutie poștală simplă a cărei cheie o vom avea amândoi. Ne vom revedea când lucrurile vor avansa. M-aș mira ca „Fox" să fie de acord imediat. Ne va face să pierdem vremea.

Era mereu optimist.

Şeful Centralei îl însoţi pe Malko până la ascensor, acesta din urmă trezindu-se în vacarmul Bulevardului Régent, trecând prin faţa „marinarilor" impecabili şi flegmatici.

* * *

Philip Burton era mort de frică.

Malko îşi dădu seama de la prima vedere. Acest „stringer" de la CIA era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, un zdrahon imens cu faţa buhăită de alcool; cearcănele mari, închise la culoare, îi scoteau în evidenţă ochii înfundaţi în orbite. Se vedea un piept de taur apărând prin răscroiala cămăşii, deschisă până la brâu, avea o brăţară lată la mâna stângă şi ochii mici şi negri cu priviri vioaie.

— Intraţi, îi spuse el lui Malko. Sunt încântat să vă văd. Ce mai face acest bătrân grozav, George Hammond?

Veselia forţată contrasta cu prima întâlnire. La început, Malko înţepenise aşteptând cinci minute pe palier, în timp ce spionul îl privea fix prin vizor... Apoi, Philip Burton întredeschise uşa care rămase aşa, menţinută de lanţul dispozitivului de siguranţă. Se calmase în ceea ce privea identitatea lui Malko şi-l pofti să intre. Cu aceste zăvoare şi cu uşa blindată, apartamentul său părea o fortăreaţă. Sau Philip Burton era paranoic, sau trăia în mod periculos.

Se întoarse şi mergând înaintea lui Malko, acesta din urmă putu să vadă patul unei puşti automate de mărimea coloanei vertebrale, prins în centura „stringerului" de la CIA.

În capătul livingului exista un rastel cu arme. Erau acolo multe PM-uri, puşti şi pistoale protejate de o vitrină blindată. Aproape toată gama de arme de la FN. Alături era o mobilă superbă, neagră, lăcuită, cu o uşă escamontabilă în spatele căreia se afla un televizor Samsung şi un bar, creaţie a lui Claude Dalle. Philip Burton îi indică lui Malko o canapea din piele albă, făcută de acelaşi decorator. Aparent, comerţul cu arme aducea mulţi bani...

Apoi el dispăru în bucătărie spunând:

— Scuzaţi-mă, sunt singur, bucătăreasa a plecat...

Malko se apropie de fereastră; în faţă, se înălţa o fermă înconjurată de păduri. Bulevardul Hippocrate, la Woluwe se găsea

la vest de Bruxelles, în plin câmp, alături de Universitatea Catolică. Vastul imobil de zece etaje unde locuia americanul domina pădurea care tăia bulevardul din Woluwe. Botezat în mod pompos „Country Club", în realitate nu era decât un HLM îmbunătățit.

Philip Burton ieși din bucătărie cu o sticlă de coniac în mână. Își puse un pahar de Gaston de Lagrange și nu-i lăsă timp să se încălzească. Degetele-i groase strângeau paharul rotund ca și cum ar fi dorit să-l spargă si se încăpățâna să nu-l privească pe Malko. Acesta din urmă întrebă:

— Cum s-a petrecut ultima întâlnire cu „Fox"?

— Rapid. La telefon, zise Burton cu un zâmbet crispat. Ticălosul mi-a dat întâlnire. În seara aceasta.

— Vin cu dumneavoastră, anunță Malko.

Burton îi aruncă o privire surprinsă și neliniștită.

— A, bun! Hammond a cerut-o?

— Da, spuse Malko, ca să vă dăm o mână de ajutor în timpul tratativelor.

Philip Burton ricană ironic.

— Ei, mai degrabă mă consideră un sprijin nesigur... În sfârșit.

Își turnă din nou un Gaston de Lagrange, și de această dată, îl degustă mai încet, apoi împinse sticla spre Malko.

— Nu doriți? Este un excelent remediu împotriva fricii.

— Mulțumesc, spuse Malko care nu bea niciodată alcool înainte de masă.

Burton își privi ceasul.

— Am o întâlnire. Sunteți sigur că veniți în seara aceasta, nu?

— Da. Unde ne întâlnim?

— Nu foarte departe, în Brabant. Doar o jumătate de oră.

— De ce nu aici?

Americanul surâse ironic.

— Glumiți, sau ce? „Fox" își merită pe deplin pseudonimul[1]. Este un bărbat energic și foarte prudent. Va fi zărit mereu în locuri imposibile. Cu excepția primei întâlniri când m-a văzut în Centrala sa.

— Cum s-a petrecut asta?

---

1. „Fox" înseamnă „vulpe" în engleză

Înainte de a răspunde, Philip Burton bău puţin coniac şi apoi se şterse cu mâinile jilave. Puteai să-i auzi bătăile inimii.

— Gustav Meyer, băiatul de la FN, este cel care îmi vorbise despre el. Într-o zi, mi-a spus că „Fox" dorea să mă vadă. Nu eram prea încântat, dar era o ofertă pe care nu trebuia să o refuz, nu-i aşa? Mi-a dat întâlnire în scuarul Meeus. Trebuia să-l chem pe „Fox" prin interfon. „Fox" mă aştepta la uşa ascensorului, la etajul patru. M-a dus într-un birou anonim. I-am spus că semăna cu generalul Jaruzelski, dar asta nu l-a distrat deloc. De altfel cred că nu se amuză prea des. Nu exista nici o hârtie în biroul său, cu excepţia dosarelor despre aprovizionările cu arme ale celor din „contras". Ştia totul. Mi-a explicat că avea misiunea, în sânul Siguranţei Statului, de a supraveghea grupurile teroriste şi traficul cu arme. Deci el supraveghea de mult timp toate operaţiunile noastre. Cu bunăvoinţă.

— Acolo v-a vorbit de teroriştii anti-NATO.

Philip Burton aprobă cu putere.

— Eu eram mulţumit. De altfel ne-am întâlnit de vreo douăsprezece ori. Într-o zi chiar m-a invitat la un restaurant chinezesc. Nu mi-am dat seama că făcea asta ca să crească tensiunea. Până în ziua în care m-a anunţat ce intenţii avea.

— L-aţi văzut după asasinat?

— Da, o singură dată. La gara din sudul Bruxelles-ului. Cinci minute în care ne-am certat teribil. M-a înspăimântat.

— Nu aveţi nici o idee despre numele său adevărat şi despre funcţiile sale?

— Este un tip bine situat în ierarhie, cred, din pricina anilor pe care îi are. Este inteligent, are nişte ochi extraordinari, foarte mobili, privirea ascuţită şi îngheţată. Vorbeşte foarte bine engleza.

— Şi prietenul dumneavoastră, Gustav Meyer? Nu ştie nimic în plus despre el?

Philip Burton se strâmbă.

— Foarte probabil. El este belgian şi îl cunoaşte pe „Fox" de multă vreme. Dar îmi spune altceva. Şi lui îi e frică. Acest bărbat energic mă sperie. De aceea mă grăbesc să rezolv această poveste.

Se agită pe scaun şi sfârşi prin a pune pe masă marele Browning pe care îl purta la centură.

Părea dezamăgit şi obosit. Cu privirea mereu în mişcare. Hăituit. Malko se simţea din ce în ce mai rău, convins fiind că Philip Burton nu-i spunea totul...

— Credeţi într-adevăr, că putem recupera armele? întrebă el.

Americanul înclină capul afirmativ înainte de a bea ultima înghiţitură de Gaston de Lagrange.

— Da, mi-a venit o idee. Îi voi propune lui „Fox" un schimb. El ni le va da pe acelea, iar eu îi voi da un lot identic.

— De unde le veţi lua? întrebă Malko uimit.

— De la FN. Gustav Meyer este de acord. Ne-am descurcat în ceea ce priveşte cei din „end-users" cu un coleg de-al meu. În mod oficial, ele sunt destinate armatei libaneze. Aşa toată lumea va fi mulţumită. Dacă vor, „Fox" şi colegii săi vor putea să-şi continue prostiile. Noi nu vom avea nici un amestec.

Admirabil cinism. „Porcăriile" însemnau a ucide oamenii.

— Unde sunt aceste arme?

— Meyer a început să le scoată de la FN. Şi sunt îngropate în grădina lui, în spatele casei.

— I-aţi spus şi lui Hammond? întrebă Malko.

Philip Burton nici nu se tulbură.

— Nu, mărturisi el. Este prea idiot. Numai aşa o să ieşim din rahatul ăsta. De altfel, colegul care m-a ajutat să realizez această „glumă" trebuia să vină cu noi.

— Cine este?

— Un refugiat politic, libanez. A avut probleme acolo şi a fost obligat să plece. Acum face afaceri mărunte cu foştii săi colegi, pentru a supravieţui. Este un băiat OK.

Malko se gândea la mutra pe care o va face George Hammond când va afla minciuna folosită ca mijloc de securitate. Philip Burton era, cu siguranţă, un om greu de manevrat... Acesta îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu mergeţi să-i povestiţi totul, nu-i aşa? Tot ce-am discutat rămâne între noi... Îi vom spune mai târziu.

Nu părea prea convins de voinţa lui Malko de a-i fi complice. După ce bău ultima înghiţitură de Gaston de Lagrange, îşi puse

Browningul la centură, îmbrăcă o haină mai largă care-i ascundea arma, şi, înainte de a ieşi, cercetă palierul prin vizor, apoi îl precedă pe Malko ieşind afară.

— Am întâlnire cu un coleg, libanezul, îl anunţă el pe Malko. Am să vi-l prezint. Apoi, vă voi explica cum procedăm în seara aceasta.

Afară, se îndreptă spre un BMW gri, parcat la marginea trotuarului şi deschise portiera cu ajutorul unei telecomenzi.

Înainte de a urca în maşină spuse zâmbind cu subînţeles:

— Cu toată această harababură, nu am încredere în parcări. Găseşti şi aici răufăcători uneori.

Iată un om care vrea să trăiască mult.

Treizeci de secunde mai târziu, BMW-ul, mergând cu viteză mare, ajunse pe Bulevardul Woluwe.

* * *

Un tânăr în jeans şi cămaşă sport de culoarea lămâiei citea *Herald Tribune,* ronţăind dintr-o ciocolată cumpărată de la Wittamer, vânzătorul de ciocolată vecin cu el. O mustaţă neagră îi micşora faţa regulată încadrată de un păr des şi creţ. Cu trupul său subţire, aproape slab, cu firea timidă, semăna cu un student cuminte. Zâmbi larg, descoperindu-şi dinţii, atunci când îl văzu pe Philip Burton.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— Colegul meu, Amin Habbache, i-l prezentă americanul. Malko, un prieten, adăugă sobru.

Terasa *Grain de sable,* cafenea la modă situată în Piaţa Sablons, era înţesată de lume. Piaţa în pantă, cu anticariate pe margine şi dominat de biserica din Sablon, era unul din cele mai vesele locuri din Bruxelles, semănând puţin cu Saint-Germain-des-Prés. Terasele cafenelelor erau pline de fete frumoase şi de o javră ce se străduia să fie nonconformistă.

Malko observă crucea mare, din aur, pusă peste bluza libanezului. Ca toţi soldaţii creştini, el era mai integrist chiar şi decât Lefevre. În Liban, nu se glumea cu religia şi chiar puteai fi omorât în numele ei...

— Amin, nu mai am nevoie de tine în seara aceasta, spuse Philip Burton după ce-şi comandase un Gaston de Lagrange...

Libanezul schiţă un gest fatalist.

— *Inch Allah!* Cum doreşti.

Îşi puse apoi o linguriţă de zahăr în ceaşcă, transformând conţinutul într-o delicioasă cafea turcească.

— Prietenul meu Malko mă însoţeşte, preciză negustorul de arme.

— Şi în ceea ce priveşte chestia următoare, întrebă Amin. Ţine?

— Merge. Ia te uită, vine prietena ta!

Malko întoarse capul şi zări o fată blondă, cu faţa rotundă, care venea spre ei. Una care cu adevărat te împingea s-o violezi. I se vedeau sânii sub formă de pară, ieşindu-i prin rochia foarte scurtă, din jerseu alb, care i se lipea de trup. Ochii ei albaştri aveau o privire nesigură, ca de miop, şi forma buzelor, prea roşii, părea scoasă din desenul animat cu Betty Boop.

Amin făcu prezentările.

— Cristel. Malko, un coleg.

Cristel îl sărută pe libanez pe gură, pe Philip Burton pe obraz, iar lui Malko îi strânse uşor mâna, aşezându-se în faţa lui. În acest moment, rochia din jerseu alb se ridică, permiţând lui Malko să-i admire dantela chilotului...

Ochii uimitor de albaştri ai fetei se opriră o clipă asupra lui şi rămânând aproape lipiţi de ochii săi aurii, se însufleţiră, căpătând o lucire tulburătoare. Apoi, întorcându-se, îşi strecură mâna sub cămaşa libanezului şi degetele începură să-i mângâie pieptul; nu era o treabă prea catolică. Părea că-i pasă prea puţin de prezenţa celor doi. Amin începu să dea semne de nervozitate când ea încercă să-l maseze discret, între picioare. Fără să-şi întrerupă mişcările, îi aruncă o ocheadă lui Malko, din când în când sfidându-l. Era cu adevărat o bombă sexuală. Philip Burton rămase mut de uimire.

— Dacă nu ai nevoie de mine, zise Amin, vă las.

Era la un fir de păr de ultrajul public la pudoare.

— Du-te, făcu Burton, „grand seigneur". Te caut mâine.

Cuplul se ridică şi traversă Piaţa Sablons. Malko se întreba cum putea să meargă Amin Habbache cu Cristel încolăcită în jurul

lui...

Cuplul dispăru în culoarul clădirii cu biroul de vânzări.

Philip Burton suspină.

— Are mai multă mâncărime în fund ca de obicei.

— Cine este?

— O flamandă. Familia ei trăia lângă Anvers, la Brasschaat, o proprietate grozavă, unde ea se plictisea de moarte. Este ahtiată după aventuri și pasionată de tir. Amin a întâlnit-o la „Pratical shooting club de Belgique".

— Ce fel de club e ăsta?

Cristel era gata să-l violeze pe Amin Habbache pe scară.

— Este un club din Etterbeek care practică tirul instructiv. Ei îl numesc tirul „antiterorist". Au încercat aici să-i învețe pe cetățeni să se apere singuri. Porcării, ce vreți. Pe această Cristel, care studiază sociologia, a excitat-o mult clubul. Se duce acolo în fiecare zi. Amin a fost angajat instructor. Desigur, se pricepe... Când ea a aflat că vine din Beirut și că nu trăsese numai în ținte de carton, a înebunit după el. Bineînțeles, el a profitat, mai ales că nu avea nici un ban, și s-a instalat la ea. După ultimele știri, dorea să se mărite cu el, să plece în Liban și să-i împuște pe toți ticăloșii din Hezbollah. Este mereu excitată și moartă după sex, dar simpatică.

Efectiv îți transmitea ceva. Malko își șterse din minte imaginea apetisantă și reveni la lucruri serioase.

— Unde ne vom întâlni?

— Trec să vă iau de la *Métropole,* făcu americanul. Este mai simplu. Apropo, aveți o armă?

— Nu. Vă temeți de ceva?

Philip Burton ridică din umeri.

— Nu chiar, dar devin paranoic din cauza acestei povești. Nu mă gândeam că „Fox" ar fi capabil să ucidă, în mod brutal, oameni. Adevărat că aceștia erau periculoși.

— Sunteți sigur?

— El o spune și știe de ce. Este treaba lui. Toți acești intelectuali sunt țicniți. Uitați-vă la bandele care acționează la Baader, în Germania, sau Brigăzile Roșii. Niște puști de stânga,

care, într-o zi, vor trece de la „ronéo" la PM. Nu trebuie să te încrezi în aparențe. Acum vă las. Am întâlnire cu colegul meu Meyer.

— Mă voi întoarce cu taxiul, zise Malko.

Își termină liniștit cafeaua nu destul de dulce, gândindu-se la această afacere curioasă. Philip Burton era, în mod vizibil, la ananghie. Ce manipulație îi montaseră belgienii? Se grăbea să-l întâlnească pe misteriosul „Fox", punctul forte al acestei afaceri dubioase.

* * *

Un bot pătrat, bălos și zburlit apăru prin fereastra deschisă când BMW-ul gri opri în fața hotelului *Métropole*. Malko zări întins pe bancheta din spate, un câine mare cât un vițel, cu limba atârnând peste buza-i inferioară. Putea fi feroce la nevoie...

Philip Burton rânji.

— Un câinę pe cinste, așa-i? E un Pitbull. Nu e rău. Îl aveam când locuiam la țară. Înhață răufăcătorul în trei minute...

Malko luă loc alături de el. Pitbull-ul îi mirosea ceafa. Neîncrezător, continuau să meargă pe Bulevardul Anspach, apoi o luară spre vest, până la periferie, ajungând pe autostrada Mons, înspre sud. Nu se putea circula și BMW-ul mergea cu 180 km/h, fără probleme, traversând Brabantul. Era ora zece și jumătate.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Nivelles. Avem întâlnire la *Colruyt* pe șoseaua dinspre Bruxelles.

Malko știa că *Colruyt* este un lanț de supermagazine, foarte cunoscut în Belgia.

BMW-ul țâșni de pe banda autostradei, se opri o secundă la stop și coti spre dreapta, luând-o pe un drum de țară, mărginit de câteva case. *Colruyt* se vedea în fața lor. Era o construcție mare, joasă și dreptunghiulară, așezată în mijlocul unei parcări. În față și împrejur, câmpul. Philip Burton intră în parcare, lângă pompele automate de benzină. Se foloseau cărțile de credit.

Locul era pustiu și întunecat. Magazinul închidea la ora 9. Malko privi în jurul lui. În stânga, un cimitir de mașini se învecina

cu o staţie ESSO unde, în mijlocul altor epave, putrezea un Manhattan albastru. Un gard despărţea parcarea de câmp. Era un loc liniştit pe care ţi-l doreai...

Cuibărit pe bancheta din spate, câinele Pitbull îşi trecea limba peste colţii impresionanţi.

— La ce oră avem întâlnire? întrebă Malko.

— Acum.

Philip Burton privea în toate părţile. O maşină trecu pe drumul 27 fără să încetinească. Apoi alta, şi se făcu din nou linişte. Malko întâlni privirea lui Burton cuprinsă de panică. Toată siguranţa aparentă pe care o afişa îi dispăruse.

— Credeţi că va veni imediat?

— Da, croncăni celălalt. Nu-mi poate da plasă.

Transpiraţia îi curgea pe frunte, deşi nu era deloc cald. Dintr-o dată, Pitbull-ul mârâi, ciulindu-şi urechile, şi un val de adrenalină năvăli în arterele lui Malko. Malko îşi pipăi uşor Herstalul automat împrumutat de Burton. Acesta din urmă îşi pusese Browning-ul pe podeaua maşinii. Câinele, cu capul întors, privea fix spre fundul parcării.

— E cineva acolo, spuse Malko.

Prin geamul deschis, Pitbull-ul ţâşni de pe locul din spate, direct pe asfalt. Se ghemui, mârâi şi sări spre o siluetă care tocmai apărea din spatele magazinului.

Era un bărbat înalt. Văzându-l, Malko simţi nişte înţepături puternice în stomac, atunci când realiză că faţa individului era ascunsă într-o cagulă.

Câinele se repezi spre el. Fără să-i fie teamă, în momentul în care oricare altul în locul lui ar fi intrat în panică, întinse braţul drept, susţinându-se cu mâna stângă, proptindu-se pe cele două picioare.

„Craac", „craac", „craac", „craac". Detunăturile se succedară cu pauze de câteva secunde între ele, ceea ce permitea trăgătorului să-şi potrivească puşca. La al patrulea proiectil, câinele se prăbuşi, rostogolindu-se pe ciment; reuşi cu greu să se mai târască câţiva metri, schelălăind a moarte. Colţii lui se închiseră prinzând partea de jos a pantalonului celui care trăsese; acesta din urmă nu fu impresionat. Calm, se aplecă şi-şi reluă tirul într-un ritm

mai rapid.

Unsprezece detunături răsunară într-un ritm sacadat îngrozitor. Cu cincisprezece gloanțe în trup, Pitbull-ul nu mai mișca de mult. Malko și Philip Burton înjurară înăbușit.

— *My God!*

Uriașul cu cagulă tocmai se ridicase ca și cum nu se întâmplase nimic. Cu o lovitură de picior, zdrobi capul câinelui. Atâta sălbăticie îl scârbea pe Malko.

Apoi ucigașul câinelui înaintă, ieșind ușor din umbră, și Malko zări că ținea în mâna dreaptă un „riot-gun" și că șchiopăta puțin.

Philip Burton scoase un strigăt și Malko se întoarse. Alte două siluete tocmai apăreau, blocând accesul pe șosea. Mai puțin înalți, purtau deasemenea cagule și aveau în mână puști de asalt.

Din păcate, căzuseră într-o grozavă ambuscadă.

Capitolul IV

Philip Burton scoase un strigăt înăbuşit. Apoi, înainte ca Malko să-l poată opri, acceleră şi demarând spre şosea, merse în zig-zag prin parking, drept spre cei doi ucigaşi.

Era o şansă dintr-o mie să scape!

Înainte de a plonja pe podeaua maşinii, Malko avu timp să vadă ridicându-se ţeava unei puşti „riot-gun". Nu putea să facă altfel. Focul izbucni cu o violenţă nemaipomenită astfel încât parbrizul şi geamurile laterale ale BMW-ului dispărură sub ploaia de gloanţe. Peste zgomotul „riot-gunului" care se auzea, Malko identifică pocnetul sec al unei arme de asalt... Aşezat pe vine, cu Herstalul în mână, aştepta momentul în care să poată ieşi. BMW-ul se legăna în toate direcţiile. Philip Burton scoase o gâlgâială înspăimântătoare şi Malko fu imediat împroşcat de o ploaie de sânge şi resturi umane... Malko nu mai avu timpul să prindă volanul. Un şoc surd îl aruncă înainte. Maşina, scăpată de sub control tocmai se zdrobea de faţada magazinului *Colruyt*. Trupul lui Philip Burton se prăbuşi peste el, umplându-l de sânge. Imobilizat între scaun şi masa de carne a americanului, nu mai putea să se mişte.

Liniştea cădea din nou cu şi mai multă brutalitate. Orizontul lui se limita doar la portiera deschisă în urma şocului şi la un pătrat de ciment. Se pregătea să iasă târâş din maşină când auzi un zgomot de pantofi pe asfalt. O voce tărăgănată răsună foarte aproape:

— I-am lichidat pe aceşti ticăloşi...

Înţelegând că nu ar putea să scape de cei trei ucigaşi, se opri. Exista o singură soluţie: să facă pe mortul. Ascunzând braţul înarmat, se lăsă alunecând în faţă, cu capul şi trunchiul afară din maşină şi cu faţa lipită de sol. Acoperit în întregime de sângele lui Philip Burton, părea cu siguranţă mort... Era şi timpul: o voce seacă se auzi:

— Îi termini şi plecăm.

O pereche de „ticăloşi" se apropia. Cu răsuflarea oprită şi cu inima bătându-i puternic în piept, Malko aştepta. Dacă ucigaşul i-ar trage un glonţ în cap, totul era sfârşit. Dacă nu, ar avea o mică şansă. Simţi cum cineva îi smulgea Herstalul din mână şi reuşi să-şi lase braţul să cadă ca un obiect inert. Controlându-şi răsuflarea, numără clipele. Se gândea la Alexandra, la castelul lui, la atâtea momente în care văzuse moartea cu ochii.

Prima detunătură îl luă prin surprindere. Simţi o durere violentă, în spate, aproape de coloana vertebrală, apoi alte două focuri îl asurziră şi avu impresia că primeşte două lovituri de pumn în coaste. Trei detunături pocniră de cealaltă parte a maşinii: ucigaşul se ocupa de asemenea de Philip Burton. Apoi, paşii se îndepărtară şi el auzi zgomotul unui motor. Se ridică puţin, ceea ce-l făcu să simtă o durere puternică în coaste, şi văzu spatele unui Golf de culoare închisă care accelera spre Nivelles.

Se târî afară din maşină şi se ridică în picioare. Mirosul greţos al sângelui îi intrase în haine. Era acoperit de sânge şi de rămăşiţe nu prea îmbietoare. Când privirea-i căzu asupra lui Philip Burton, îi veni să vomite. Toată partea superioară a cutiei craniene a americanului dispăruse. Creierul şi sângele se împrăştiară peste tot. Obrazul i se oprea în susul nasului. Nu mai avea ochi. Era o privelişte îngrozitoare.

Era încă în stare de şoc când lumina albastră a unui girofar lumină parkingul. Apăru un combi al jandarmeriei, de unde ieşiră mai mulţi bărbaţi în uniformă, cu arme de foc. Malko trebuia să fi avut un aspect înspăimântător căci ei se opriră împietriţi la trei metri de el.

— Dumnezeule, arăţi de parcă l-ai văzut pe dracu! se auzi o voce hodorogită.

Malko făcu un pas spre ei şi ei îl încercuiră imediat.

— Unde sunteţi rănit ? întrebă unul dintre ei. Întindeţi-vă, mergem să căutăm o ambulanţă.

— Nu, e în regulă, cred că nu am nimic.

— Ce s-a întâmplat ? întrebară ei în cor.

— Eu şi prietenul meu ne-am oprit pentru a pune benzină, explică Malko şi am fost atacaţi de nişte necunoscuţi mascaţi care tocmai au fugit.

— Pe unde ?

— Spre autostradă.

Cu combiul lor, mai bine ajungeau pe lună decât să prindă un Golf GTI turbo. Malko se lăsă transportat în maşină în timp ce unul

acoperea cu o prelată ceea ce mai rămăsese din Philip Burton.

Zdruncinat de maşina jandarmeriei, Malko gândea că acest negustor de arme de la CIA plătise scump naivitatea sa.

„Fox" hotărâse, pur şi simplu, să lichideze un martor care devenise incomod. Cu excepţia lui Gustav Meyer, singura persoană care îl cunoştea fizic era Philip Burton.

Malko era sigur că aceia care comiseseră masacrul, erau de asemenea asasinii cuplului de orientare de stânga. Un psihopat. Ţinut în libertate şi cu înalte protecţii. Căci, evident, era sub ordinul misteriosului „Fox" care îl lichidase pe Burton. Prezenţa lui Malko nu le crease nici o problemă de conştiinţă. În mod vizibil, aceşti oameni ucideau ca şi cum ar fi respirat... Se întreba cum George Hammond avea să primească veştile. Să recupereze armele, devenea, fără înconjur, o misiune imposibilă, dublată de o operaţiune sinucigaşă.

* * *

— Puşlamalele! Scârboşii! Ticăloşii ăştia!

George Hammond era livid. Puse jos fotografiile masacrului, făcute de jandarmerie, bău un pahar de Johnny Walker şi ridică ochii spre Malko. Acesta din urmă, nu-şi dăduse bine seama de la ce scăpase decât privind documentele. Fără vesta antiglonţ din kevlar, ar fi primit trei gloanţe de 9 mm în spate. Hematoame enorme îi învineţeau coloana vertebrală şi două dintre coaste îl făceau să urle de durere.

— Erau nişte ucigaşi de profesie, nu amatori, spuse Malko. Am auzit vocea şefului, un bărbat foarte înalt, foarte calm şi în acelaşi timp, nebun. Modul în care ucisese câinele Pitbull... cincisprezece gloanţe îi ciuruiseră corpul!

— Şi toate astea, din cauza acestui nenorocit de... făcu cu amărăciune americanul.

Se opri brusc, realizând că vorbea despre unul ucis foarte curând şi Malko completă.

— „Fox" este adevăratul vinovat. El trage toate sforile. Ceilalţi nu sunt decât manevraţi. Nişte bestii fioroase, dar nu ei sunt creierele. Au ceva stofă de militari căci în mai puţin de patru minute, totul era terminat. Bineînţeles, că nu li s-a găsit maşina...

George Hammond, îngrămădit la biroul său, părea încă mai mic decât de obicei...

— Nu, mărturisi el. Şi apartamentul lui Burton a fost jefuit o oră mai târziu. S-au dus acolo, imediat după capcană. Au trecut prin parkingul subteran şi nimeni nu i-a văzut.

— Ce au luat ?

— Greu de spus. Cred că Burton nu era atât de nebun încât să păstreze documentele la el acasă.

— Mă întreb, dacă nu ştia prea mult în legătură cu această poveste decât v-a spus, spuse Malko. Deja, nu vă vorbise despre eventualul schimb de arme.

Americanul tresări.

— Ce vă face să spuneţi asta ?

— Mai întâi, în parkingul de la *Colruyt,* era foarte nervos, remarcă Malko. Aveam impresia că se aştepta la ceva. Apoi, dacă „Fox" ar fi vrut să închidă pista ce ar fi dus la el, i-ar fi fost suficient să nu vină la întâlnire. Pentru că este practic imposibil să ajungi până la el. Nu era necesar ca Burton să fie ucis. Doar dacă nu ştia ceva foarte precis despre terorişti.

— Dar cum i-o fi cunoscut?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, dar era mort de frică. În orice caz, recuperarea armelor dumneavoastră, ţine acum de miracol... „Fox" este inaccesibil atâta timp cât identitatea sa este necunoscută. Cât despre ceilalţi, este mai rău chiar. Dar, este foarte ciudat că un membru din Serviciile Belgiene sponsorizează o echipă de terorişti de acest fel.

George Hammond îşi şterse ochelarii: avea fruntea brăzdată de cute. În mod vizibil, analizarea situaţiei nu-l preocupa decât într-o oarecare măsură... Reveni la ideea sa fixă.

— Trebuie să găsim armele, făcu el. Şi, dacă este posibil, să-i scoatem pe aceşti tipi în afară de orice situaţie în care ar putea face rău.

Malko surâse ironic.

— Nu sunt Zorro. Există o poliţie în această ţară şi sunt plătiţi să facă dreptate.

— Sunt nuli, îi contrazise americanul. Dezorganizaţi şi fără mijloace financiare. În orice caz, nu vreau să-i amestec în afacere.

— Atunci, procuraţi-vă un glob de cristal, concluzionă Malko.

George Hammond îşi îndreptă trupul mic.

— Nu. Un bărbat îl cunoaşte pe „Fox" şi acesta este Gustav Meyer. Trebuie să-l facem să vorbească.

— Cum ?

— Amenințându-l. Dacă scot la iveală povestea despre armele livrate celor din „Contras", își pierde afacerea cu FN.

— Și dacă vorbește, își pierde viața, obiectă Malko. Dar, poate, există un vicleșug. După Philip Burton, un anume Amin Habbache îl cunoaște destul de bine.

Crezu că șeful departamentului îi va sări imediat la gât. George Hammond devenise violet.

— Îl cunoașteți ?

— L-am văzut odată, explică Malko. În compania lui Burton.

Îi povesti împrejurările în care s-au întâlnit. George Hammond continua să flirteze cu apoplexia.

— Nu știam că tâmpitul de Burton îl angajase ca gardă de corp, și că îl pusese la curent! vociferă el. Și, pe urmă te mai miri că intri în rahat! Știți cine este tipul?

— Nu, mărturisi Malko.

— Un psihopat, o lepădătură, un ucigaș de cea mai joasă speță. Făcea parte din Forțele Libaneze, ca „sniper" pe Linia Verde. Adică, pentru două sute de dolari pe lună, fără să mai numărăm câștigurile peste venit, se amuza trăgând în bieții oameni care încercau să treacă din Beirutul de vest în Beirutul de est. Seara se întorcea liniștit acasă și își regula nevasta. Și toate astea la numai douăzeci și doi de ani ai lui... Și apoi, l-au eliminat pentru că a tras, din greșeală, într-un șofer de taxi de-al lor. A fost recuperat de oamenii Companiei pentru mici servicii. Într-o zi, un tâmpit a avut strălucita idee de a-l face să pună o mașină-capcană pentru a regla un cont cu armenii din Asala. Ticălosul de Amin a început să fie vânat de armeni și și-a abandonat „Range-Rover-ul" cu două sute de kilograme de explozibil la bord, într-un cartier popular din Beirutul de vest. Afacerea s-a încheiat cu cincizeci de morți și cu sfârșitul carierei lui. A plecat din Beirut, urmărit de tipi care voiau să-l jupoaie de viu. Ticăloșii s-au mulțumit sugrumându-i prietena și fiul. De atunci se târăște prin Bruxelles...

— Cum reușise Philip Burton să-l cunoască ?

— Făcând ceva trafic cu arme. Amin a urcat din nou, printr-o mică filieră din Beirut, folosind un material cam complicat. A transportat puțin hașiș. În fine, supraviețuiește...

Lui Malko îi reveni în minte figura copilărească a libanezului...

— Poate am reuși să-l folosim, propuse el. Dacă apar singur în fața lui Gustav Meyer, nu va avea încredere și se va închide ca o stridie.

George Hammond făcu o mutră nu prea încântătoare.

— Habbache este un bulangiu. Periculos şi nu prea maleabil.

— Nu avem de ales. Meyer ştie că Burton a fost lichidat. Şi că întâlnirea cu mine e sinucidere curată.

— Bine, dacă doriţi, luaţi-l pe Amin! Dar, mergeţi la el, cu multă băgare de seamă şi nu-i propuneţi prea mulţi bani. Ştiţi unde-l găsiţi ?

— Cred că da.

Americanul înconjură biroul şi-i strânse mâna.

— Vom încerca să nu prea facem valuri. Dacă doriţi să mă contactaţi, sunaţi la secretara mea, sub numele de Fred. Asta ar însemna că ne vom întâlni în aceeaşi seară, la ora şapte la „Galerie du Roi". Există acolo o cafenea. OK ?

— OK, spuse Malko.

Îşi lăsase Mercedes-ul 190 închiriat, în curtea ambasadei. Imediat ce intră pe Bulevardul Régent, zări un Ford vechi, alb, cu o antenă lungă, care se ţinea după el... Era o maşină banală a jandarmeriei regale... Încetini pentru a se gândi; nu avea chef să-i ducă la Amin.

După ambuscada din Nivelles, jandarmii îi puseseră câteva întrebări descoperind, astfel, personalitatea lui Philip Burton. Nici faptul că Malko purta o vestă antiglonţ, nu li s-a părut tocmai normal. Trebuise ca George Hammond să intervină pe lângă Ministerul Justiţiei, explicând că era vorba de un control venit de la Washington pentru a elucida o poveste cu arme de contrabandă. Belgienii nu crezuseră deloc lucrul acesta şi se întrebau acum, ce făcea Malko, cu adevărat, la Bruxelles. Era sigur că telefonul său de la Hotelul *Métropole* era ascultat. Apoi, Malko, cu cât se gândea la asta, cu atât mai mult era convins că Burton îi cunoştea pe asasini. Era stranie chiar şi vizita la domiciliul acestuia, după ambuscada de la *Colruyt*. Americanul putea să aibă acasă acte care să stabilească vreo legătură cu aceste crime.

Ajunsese la nivelul Bulevardului Grădinii Botanice. În faţa lui se deschidea un tunel lung care ducea în nordul oraşului, spre Heysel. Cotind brusc, se pierdu accelerând cu putere. Mercedes-ul 190 făcu salturi şi slalom printre cele două şiruri de maşini, supraveghind, cu coada ochiului, Ford-ul alb. Şoferul acestuia făcea ce ştia mai bine... Dar Malko câştiga totuşi, mai multe sute de metri avans. Celălalt îşi puse atunci un girofar pe capotă, dar era prea târziu. Când Malko ţâşni în faţa Bisericii Sacré-Coeur,

girofarul clipea mult în urma lui. În mare viteză, ocoli Parcul Elisabeth şi o luă prin tunel, în sens invers.

Când gară în Piaţa Sablons, era sigur că întrerupse urmărirea.

Numai să-l găsească pe Amin Habbache acasă, cu iubita lui apetisantă, cu ochi de porţelan.

* * *

La etajul al treilea din vechiul imobil renovat, două nume erau scrise pe o bucată de hârtie lipită de o uşă: Cristel Tilmant — Amin Habbache.

Malko bătu la uşă. O dată, de două ori. Nu primi nici un răspuns. Se pregătea să plece când o voce stridentă se auzi urlând după uşa:

— Cară-te imediat, ticălosule!

Uluit, bătu din nou. De data asta, uşa se deschise cu toată forţa.

Cristel Tilmant, cocoţată pe tocurile înalte de doisprezece centimetri, cu pieptul la fel de agresiv ca şi vocea, cu fusta scurtă până la fund, cu ochii roşii, ciufulită şi răvăşită avea lacrimi pe obraji... Rămase cu gura deschisă văzându-l pe Malko, apoi bolborosi:

–Oh, pardon. Credeam că este Amin care se întoarce...

Se părea că Amin n-ar fi fost binevenit.

Malko profită de surprinderea femeii pentru a intra. Ai fi zis că a avut loc o întreagă bătălie în living. Totul era trântit, sertare aruncate pe jos, pahare sparte şi o masă răsturnată. O scrumieră grea făcuse ţăndări o oglindă şi zăcea în mijlocul cioburilor.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Malko. Îl căutam pe Amin.

Cristel Tilmant îndreptă spre el privirea-i de un albastru mineral, fixă şi plină de ură.

— Este prietenul dumneavoastră?

— Nu chiar, o asigură Malko. De ce ?

— Ştiţi ce mi-a făcut acest gunoi? întrebă ea strident. M-a uşurat de 10 000 de franci[1], pentru a-şi cumpăra o armă.

— Nu e prea drăguţ, spuse Malko. Credeţi că se va întoarce?

Tânăra flamandă zise cu o voce sugrumată.

---

1. În jur de 1 600 franci francezi

— Să se întoarcă! Dar, îl strâng de gât pe acest ticălos. Iar dumneavoastră căraţi-vă!

Ea învârti pe masă un cuţit enorm de bucătărie.

— Îi voi tăia imediat testiculele! Aşa!

Lama cuţitului tăie un biet cactus. Malko dădu înapoi în faţa acestei femei furioase. Unde să meargă să-l găsească pe Amin Habbache?

— Aşteptaţi, făcu dintr-o dată Cristel. Sunt destul de nesăbuită, la urma urmelor. Rămâneţi.

Capitolul V

Expresia ochilor săi albaştri, de porţelan, se schimbase brusc. Cristel îl fixa pe Malko, legănându-şi şoldurile şi sprijinită de tocul uşii, cu bustul înainte, părea să-i ofere sânii săi grei.

— Doriţi să-l găsiţi? întrebă ea.

— Da, spuse Malko. Ştiţi unde este?

Ea scoase un fel de gungurit.

— Poate există o şansă... Vom merge acolo amândoi. Dar înainte, există o mică formalitate.

— Care? întrebă Malko. Doriţi cei 10 mii de franci?

Cristel ridică din umeri.

— Nu, o să-i tapez pe părinţii mei. Veniţi.

Se răsuci, îndreptându-se spre fundul camerei, unduindu-şi şoldurile languros. Ajunsă lângă perete făcu o rotaţie şi se apropie de Malko. Cu tocurile ei înalte era aproape la fel de înaltă ca el.

— Vreau doar să mă sărutaţi! spuse ea simplu. Apoi voi merge să-i povestesc acestui ticălos de Amin cum mi-am ridicat picioarele...

Văzând chipul pe jumătate dezgustat al lui Malko, spuse râzând:

— Nu-ţi fie teamă. Nu este o corvoadă. Ai nişte ochi care înnebunesc orice femeie... Lasă-mă să te sărut mai întâi.

Cu sărutul ei putea să înfierbânte chiar şi un episcop. Era îmbrăţişarea femeii păianjen, lipită toată de el de la genunchi şi strivită de gura lui, cu o limbă în draci care se încolăcea în jurul amigdalelor sale. Cristel îşi împingea cu energie pântecele în al lui. Dezlănţuită, îşi desprinse gura de buzele lui Malko pentru a spune cu o voce răguşită:

— Pipăie-mă peste tot!

Era suficient să-i apuce sânii prin răscroiala decolteului. Erau

calzi, albi şi incredibil de tari, cu vârfurile ridicate şi tari ca ai creioanelor. Cristel închise ochii şi gemu:

— Doamne, ce bine e! Ce fericită sunt să-l înşel pe acest ticălos.

Cu braţele înnodate în jurul gâtului lui, ea se freca de Malko, unduindu-şi şoldurile.

Ce târfuliţă bună! Acest joc începea să dea roade... Cristel îşi dădu seama şi îşi lăsă mâna să alunece între ei, masându-l cu o abilitate care îi dovedea hotărârea. Sprijinită de perete, cu bazinul înainte, începu să gâfâie în timp ce-l eliberă pe Malko. Cu degetele strânse în jurul penisului lui îl fixa pe Malko cu un surâs provocator.

Ochii ei albaştri de porţelan îşi pierduseră toată candoarea.

— Dă-i drumul, zise ea. Ticălosul de Amin îmi spune să nu-mi pun chiloţi. Asta îl excită. Trebuie să te excite şi pe tine, nu?

Cu picioarele desfăcute în formă de compas, aştepta.

În timp ce Malko o atingea uşor, ea începu să ţipe, scuturându-i cu pasiune sexul pe care-l ţinea cu toată mâna, trăgându-l apoi spre ea. Nu trebui decât să-şi îndoaie puţin picioarele şi cu o mişcare din fund s-o străpungă adânc.

Ţintuită de perete ca un fluture, Cristel scoase un suspin aspru. Piciorul stâng părăsi solul şi pulpa sa se strânse în jurul mijlocului lui, lipindu-l de ea.

— E bine, gemu ea. Mergi mai departe! Du-mă în extaz!

În ciuda poziţiei sale incomode, Malko o pătrunse din ce în ce mai tare, până ce ea începu să se smiorcăie, cu gâfâieli rapide. Ochii ei albaştri erau sticloşi. Piciorul său căzu înapoi în momentul în care Malko explodă şi el în interiorul abdomenului ei. Apoi îşi înfundă unghiile în ceafa lui în timp ce acesta se elibera, şi suspină:

— Ah! Ce bine e!

Răzbunarea cere uneori sânge rece, alteori însă pasiune arzătoare. Cristel se dădu înapoi, se aplecă pentru a săruta cu castitate sexul care tocmai o străpunse, îşi îndreptă fusta mini, îşi aranjă sânii în decolteul său şi zise cu veselie:

— Vino! Să mergem imediat să-l anunţăm pe acest ticălos de Amin că este înşelat.

— Unde?

— Acum dă o lecţie de tir cu pistolul la poligonul său „Pratical shooting" la Etterbeek.

* * *

Șase bărbați cu cască de tir pe urechi, trăgeau cu pistolul spre țintele care apăreau și dispăreau în locuri neprevăzute. Standul se găsea la marginea unui teren de sport, așezat lângă un loc în pantă, înalt de mai mulți metri. În cealaltă parte, se afla un drum de cale ferată. Malko îl observă imediat pe tânăr. Libanezul era gata să-i explice unui grăsan plin de coșuri cum se ține o armă.

Cristel cuprinsă din nou de furie mârâi.

— Iată-l pe micul ticălos. Vino, îi vom da imediat vestea...

Ea merse spre Amin Habbache care îi zări în acel moment. Cristel se așeză în fața amantului său și îi spuse în fața elevului uimit:

— Tocmai am făcut sex cu el.

Îl arătă pe Malko.

Acesta îi văzu privirea libanezului șovăind; schiță un zâmbet jenat, apoi spuse cu o voce blândă:

— Îmi termin lecția și vin lângă voi.

Cristel lovi din picior, înfundându-și tocul ascuțit în iarbă.

— Încornoratule! Îți spun că ești înșelat. Din acest moment, mă voi culca cu toți bărbații pe care-i întâlnesc.

Amin Habbache o asculta cu nepăsare. Coșurosul nu mai fixa ținta, ci sânii lui Cristel, gândind că poate avea o șansă.

Cu brutalitate, dar calm, Amin îi expedie o palmă de o violență atât de neașteptată, încât îi zgâlțâi capul. Amprenta mâinii sale rămse imprimată, o fracțiune de secundă, pe chipul tinerei flamande care urla:

— Lepădătură! Te voi ucide!

Amin se întoarse spre Malko care rămăsese încremenit și zise cu un zâmbet inocent:

— Duceți-vă să mă așteptați la bar, vă întâlnesc peste cinci minute.

Reveni la elevul său, îi îndoi brațul explicându-i modul în care trebuie să fie ținută o armă cu chiulasă deschisă. În trecere, Malko remarcă faptul că era vorba de un automat Sieg, probabil arma cumpărată cu banii lui Cristel.

Aceasta plângea cu sughițuri și bărbia îi tremura. Malko o apucă de braț și o târî după el. Micul bar era pustiu cu excepția unui vechi trăgător care era pe punctul de a-și umple încărcătorul. Malko comandă o votcă pentru el și un Cointreau pentru Cristel.

Alcoolul o îmbărbăta. După ce trase o duşcă, spuse plină de dispreţ:

— Acest ticălos nu mă crede. Data viitoare o vom face în faţa lui.

Malko nu trebui şă zică nimic. Amin Habbache veni lângă ei stăpânit de un calm olimpian.

— Un „Trappiste", îi ceru barmanului.

Purtându-se astfel ca şi cum Cristel nu exista, îi zâmbi lui Malko cu subînţeles şi adăugă pe un ton aşezat:

— Poate că mi-aţi salvat viaţa. Am citit ziarele. Purtaţi o vestă anti-glonţ?

Se informa ca un adevărat profesionist şi era calm.

— Da, spuse Malko. Ştiţi de ce Philip Burton a fost ucis?

Libanezul se trase un pic de mustaţa fină, cu un aer întrebător.

— Voia să-şi recupereze armele, nu? Era o prostie.

— Da, susţinu Malko. Dar mă întreb dacă nu îi cunoştea pe aceia care l-au ucis... Nu v-a vorbit niciodată despre „Fox"?

— Puţin, zise Amin Habbache. Este tipul de la Serviciile Belgiene, nu?

– Da. L-aţi întâlnit deja?

— Nu.

— Şi Gustav Meyer?

O lucire de nelinişte trecu prin ochii negri ai libanezului. Îşi pipăia crucea din aur masiv cu mâna stângă.

— De ce?

— El ştie cine este „Fox", zise Malko. Ori „Fox" e cel care a dat ordin ca Burton să fie lichidat. Vreau să-i descopăr identitatea.

Libanezul gustă delicat din spuma „Trappistului". Cristel îşi terminase paharul de Cointreau şi parcă expresia feţei îi devenise mai blândă. Malko îi surprinsese ochii umezi fixaţi pe Amin. Adesea femeile se schimbă...

— Nu este uşor, obiectă libanezul. Meyer n-o să aibă încredere. Sunt nişte tipi periculoşi care au înţeles totul. Fără martori, fără probleme.

Îl admira, era un bătrân obişnuit să supravieţuiască. Malko îi căută privirea inocentă.

— Puteţi să mă ajutaţi?

— Aici sunt liniştit, spuse libanezul. Pentru moment, nu pot să mă întorc la Beirut. Nu vreau să am probleme. Prefer să acţionaţi singur...

Malko îşi fixă ochii aurii în ochii întunecaţi ai libanezului.

— Ascultați, dacă le voi spune belgienilor cine sunteți, nu veți mai sta nici cinci minute în această țară.

Libanezul rămase tăcut câteva clipe, privind în gol. Bău puțin „Trappiste", apoi scutură din cap.

— Evident, dacă puneți problema așa. Dar va fi dificil să-l faceți pe Meyer să vorbească. Și el se teme.

Frumos exemplu de flexibilitate orientală; fără reproșuri, fără văicăreli. Recunoașterea pragmatică a unei situații... Asta nu l-ar împiedica, dacă e cazul, să-și golească încărcătorul în spatele lui Malko, cu aceeași detașare. Ca să-l facă să înghită momeala, adăugă:

— Dispunem de un buget important pentru această afacere. Dacă primesc informația, câștigați o sută de mii de franci...

Amin aprecie această dărnicie suspectă făcând un semn cu capul emoționat.

— Voi încerca imediat, promise el, dar după tot ce s-a întâmplat...

— Știți cum aș putea să-l văd pe Meyer?

— Dacă este în Belgia, da, făcu Amin. Locuiește la Overijse, în Brabant, la vreo cincizeci de kilometri de FN. Unde pot să vă întâlnesc?

— La *Métropole,* spuse Malko, dar să nu spuneți nimic la telefon.

Amin zâmbi în fața acestei glume. Cristel se apropiase și aștepta ca un animal micuț și supus. Cu ochii în pământ, ea îi spuse cu timiditate libanezului:

— Știi, ce ți-am spus mai devreme, nu a fost adevărat...

Cu teamă, pândea aceeași complicitate din partea lui Malko. Acesta adăugă:

— Cred că Cristel era puțin supărată pe dumneavoastră.

Amin „grand seigneur" care probabil o cunoștea pe iubita sa flamandă, șterse „supărarea" de pe chipul dezamăgit. Își luă lădița în care se găsea arma Sieg și se ridică. Cristel, de asemenea, îl apucă de braț pe iubit și se agăță de el. Malko, care mergea în urma lor, observă cu nostalgie legănarea languroasă și sexuală a șoldurilor ei.

Împreună cu Amin formau, cu siguranță, un cuplu frumos.

* * *

Pe pat erau înșirate toate lucrurile care puteau arăta ceva despre Philip Burton. Malko se înverșunase, propunându-și să

găsească un indiciu. Nimic! Numai acte de afaceri, scrisori, fotografii, toate fără vreun interes. Americanul părea să fi fost un maniac al tirului. În toate clișeele poza cu arma în mână, în fața țintelor din diferite poligoane de tir. Malko bătea pasul pe loc. Trecuseră deja trei zile și poliția nu avea nici cel mai mic indiciu despre teroriștii de la *Colruyt* din Nivelles...

Presa începuse deja să vorbească mai puțin despre acest lucru. Corpul lui Philip Burton fusese repatriat în SUA și misteriosul „Fox" se găsea bine-mersi, la cald, în vizuina sa. Toate eforturile șefilor din cadrul CIA, de a lămuri lucrurile, fuseseră în zadar.

„Fox" rămânea o fantomă.

Sătul de atâta triere, Malko deschise televizorul Akai din cameră. Chiar la timp pentru a vedea o scenă de groază.

Corpuri întinse, printre care și trupul unui copil, sânge pe pereți, uniforme polițiste, girofaruri. Dădu mai tare sonorul.

— Un nou masacru, anunța crainicul cu o voce sugrumată de emoție. Un cuplu de librari a fost asasinat, azi-dimineață, de trei bărbați înarmați cu arme „riot-gun" și cu pistoale. Femeia a primit mai întâi trei gloanțe în corp, apoi trei în cap. Soțul a fost omorât fulgerător în spatele tejghelei, de o rafală trasă dintr-o armă de foc și apoi de două încărcături de armă „riot-gun". Pe ecran apărea apoi prim-planul unui jandarm vizibil bulversat.

— Nu înțelegem, explică el, nu e nimic de furat din această librărie de stânga al cărei proprietar fusese vag amestecat în afacerea CCC, căci avea legături cu tipograful.

Așa luă sfârșit jurnalul.

Telefonul sună treizeci de secunde mai târziu. Se auzi vocea schimbată a lui George Hammond.

– V-ați uitat la televizor?

— Da, spuse Malko. „Fox" este la datorie.

Americanul suflă cu zgomot în telefon. Malko îl simțea gata să explodeze.

— Mult sânge; după arme... sunt aceiași. Este o atrocitate. Trebuie în mod absolut ca...

— Fac ce pot, spuse Malko.

Vânătăile de pe spate abia îi trecuseră. Și el se grăbea să stea față în față cu cei trei teroriști mascați care îl rataseră cu puțin... Abia închise telefonul că soneria începuse să se audă din nou. De această dată, era vocea timidă a lui Amin:

— Sunt jos, la cafenea.

Malko se aruncă în vechiul ascensor care se mișca greoi și

zgomotos. Hotelul *Métropole* avea un secol şi asta se vedea. Câţiva şobolani zglobii care se urmăreau adesea prin culoare şi zgomotul din Piaţa Brouckère făceau indispensabilă utilizarea dopurilor de ceară în urechi. Îl găsi pe libanez sub lambriurile din sala 1900, gata să-şi pună zahăr în cafea.

— Meyer nu are încredere, zise Amin, imediat.

— L-aţi văzut?

— Da. Treizeci de secunde. I-am telefonat de mai multe ori, dar el nu mi-a răspuns la niciunul din apeluri. Am încercat să merg la FN, dar nu m-au lăsat să intru. Secretara a zis că era în călătorie. Maşina lui era în curte. Atunci l-am aşteptat pentru a-l acosta la ieşire.

— I-aţi vorbit despre „Fox"?

— Nu, nu am avut timp. Îi era teamă. M-a întrebat de câteva ori dacă Burton mi-a şoptit ceva înainte să moară. Părea să-l frământe mult problema.

– Era foarte legat de Burton?

– Foarte. Philip îmi spusese că făcuseră multe afaceri împreună.

— Credeţi că era implicat în această problemă?

Amin îşi scărpină fruntea.

— El a furnizat armele. Acum, îi era frică. I-am spus că voiam să-l văd pentru comanda mea şi a pretins că nu mai vinde nimic, la negru. Numai oficial. Cred că nu pot să fac mai mult. Dacă mergeţi să-l vedeţi, nu vă va primi.

— Ştiţi ce s-a întâmplat astăzi?

— Nu.

Malko îi povesti. Libanezul, obişnuit cu ororile din Beirut, nu părea prea tulburat.

— Sunt oameni care omoară fără un motiv anume, observă el. Odată, în Liban, au fost ucişi toţi membrii Partidului Comunist Libanez, împreună cu familiile. Niciodată nu s-a ştiut cine comandase măcelul. Dar exista un motiv. Există mereu un motiv, adăugă el surâzând.

Malko se întreba dacă nu era total nebun. Părea atât de distant, de detaşat după ce a văzut şi a comis atâtea ticăloşii.

— Şi prietena dumneavoastră? întrebă el. S-a mai calmat?

— Cristel? Oh, îi merge bine, este puţin nebună, dar foarte îndrăgostită. Poate mă voi căsători cu ea.

Văzând surpriza vizibilă a lui Malko, Amin schiță un zâmbet angelic.

— Am nevoie de un pașaport belgian, înțelegeți? Pe urmă, voi merge să mă instalez în Africa sau în America de Sud. Și apoi, Cristel nu este dezagreabilă. Puțin masochistă... Câteodată o leg de cadă, o bat și mă prefac că o sugrum. Ea juisează fără ca măcar să o ating...

Totul părea că îl distrează mult.

— Aveți o altă idee pentru a-i găsi pe asasini? reluă Malko.

Amin se strâmbă.

— Nu e ușor. Aici, la Bruxelles, nu cunosc pe nimeni. Cu siguranță au prieteni, soții. Dacă doriți, pot să fac altceva.

— Ce?

— Mergem la Meyer și îl așteptăm până vine de la FN. Locuiește într-o casă izolată. Este ușor. Nu este decât soția lui acasă. Dacă îl speriați, va vorbi. Îl cunosc, nu știe ce înseamnă adevărata violență.

Malko ezită. Se lansa într-o drăcie de afacere murdară. Libanezul schiță un zâmbet inocent.

— Dacă nu-i găsiți, vor continua. Dar nu-l înțeleg pe domnul Hammond. Nu este direct răspunzător. Nu armele ucid, ci oamenii.

Remarcabilă cazuistică.

— Bună idee, aprobă Malko, vom merge la el acasă.

Fără să vrea, Gustav Meyer risca să lase să-i scape ceva.

— Am nevoie de zece mii de franci, spuse Amin. Puteți să mi-i dați în avans?

— Vă voi da diseară, promise Malko.

Trebuia să-l motiveze pe libanez.

* * *

Deși era aproape nouă seara, era încă lumină. Vila lui Gustav Meyer se găsea pe un drum de țară, chiar la ieșirea din Overijse, un sătuc din Brabant. Era o casă pătrată, izolată în mijlocul unei mari grădini și înconjurată de câmp pustiu. Malko, la volanul Mercedesului său, începuse să se impacienteze.

— Credeți că va veni? îl întrebă pe Amin, care stătea alături.

Libanezul privi ceasul și clătină din cap.

— I-am telefonat soției lui, fără să mă prezint. Mi-a spus că se întoarce la cină. Este ciudat, pleacă de la uzină pe la opt și îi

trebuie doar un sfert de oră pentru a ajunge acasă. Precis are o întâlnire.

Malko avea o senzație ciudată. Dintr-o dată, fu sigur că Gustav Meyer era în pericol.

— Are telefon în mașină?

— Da, cred.

Malko deschise portiera.

— Să mergem să o vedem pe soția lui. Aș vrea să-l întâlnesc. Se întâmplă ceva ciudat.

Capitolul VI

Un Saab portocaliu, decapotabil era garat în grădină şi parterul casei era luminat. Cei doi bărbaţi urcară. Malko sună. După un lung moment de aşteptare, uşa se deschise.

Doamna Meyer părea o incaşă, cu părul negru dat pe spate, cu faţa osoasă îndulcită de o gură care-i dădea probabil ceva din senzualitatea unui strămoş spaniol şi nişte uimitori ochi de un verde pal alungiţi de un machiaj de un negru pronunţat... Privirea ei ar fi îngheţat şi Etna...

— Ce doriţi?

Rochia din jerseu imprimat se mula pe formele pline, scoţând în evidenţă rotunjimile provocatoare.

Amin Habbache, îi adresă surâsul său timid irezistibil.

— Bună seara, doamnă Meyer, eu v-am sunat, Amin Habbache. Avem întâlnire cu soţul dumneavoastră.

Privirea-i verde pal nu se înmuie.

— Nu s-a întors încă.

— Nu ar trebui să întârzie, afirmă Amin. Am sunat la FN. A plecat de mai bine de o jumătate de oră. Ştie că venim. Amin mintea cu aplomb perfect.

În mod vizibil, doamna Meyer avea chef să-i vadă, la fel cum ar fi dorit să meargă la spânzurătoare. Dar zâmbetul insistent al libanezului îi veni de hac ezitării ei.

— Intraţi, spuse ea. Îl voi suna imediat în maşină.

Apoi îi însoţi într-un luxos living. O mobilă masivă din lac negru fabricată de atelierele Claude Dalle, adăpostea un bar şi un televizor. Pe o măsuţă joasă, făcută de acelaşi decorator — o dală de sticlă ce se sprijinea de colţii unui elefant — erau aşezate mai

multe fotografii cu ea și soțul. Una îl reprezenta pe Meyer pe un poligon de tir, cu un pistol în mână.

Stăpâna casei se îndreptă spre un telefon așezat pe o consolă și Malko putu să-i admire astfel, silueta. La cei patruzeci de ani ai săi era destul de sexy, cu șoldurile în formă de amforă și un fund ce se balansa „tropical", plin de senzualitate. Formă un număr și așteptă. Era un aparat în care era încorporat un difuzor și astfel Malko și Amin auziră în mod distinct soneria.

Cineva ridică și o voce de bărbat spuse „alo". Vocea lui era tensionată și Malko simți imediat că lucrurile nu mergeau tocmai bine... Nici comunicarea nu se făcea tocmai normal.

— Sunt Sandra. Vii?

— Da, da. De ce?

Gustav Meyer părea istovit.

— Sunt niște oameni aici care te așteaptă. Un lung moment de tăcere fu întrerupt de zgomotul de fond.

— Gustav! Mă auzi? Unde ești?

— Pe autostradă. Voi ieși imediat. Apoi tăcu, auzindu-se în depărtare doar cuvinte nedeslușite, rostite în șoaptă. Se adresa cuiva care stătea lângă el.

— Ce să le spun? întrebă Sandra Meyer. Sunt...

Gustav Meyer o întrerupse îngrozit.

— Nu vreau să-i văd! Nu vreau să văd pe nimeni!

Malko sări smulgând aparatul din mâna Sandrei Meyer.

— Domnule Meyer, sunt prietenul lui Philip Burton, trebuie neapărat să vă vorbesc.

— Nu! Eu...

Fraza fu întreruptă de un zgomot sec. O fracțiune de secundă îi trebui lui Malko pentru a realiza că era vorba de un foc de armă... Sandra Meyer îl auzise și ea și începu să urle:

— Gustav! Gustav!

Alte cinci pocnituri apropiate fură singurul răspuns la chemarea ei. Malko era îngrozit. Le urmară sunetul telefonului ce anunța „ocupat". Fața Sandrei Meyer devenise albă, buzele îi tremurau, privirea i se tulburase. Dintr-o dată, ieși în goană din cameră, în grădină. O văzură urcându-se în Saabul ei portocaliu, decapotabil.

La rândul lor, coborâră iute peronul. Saabul depășea deja portalul. Malko se aruncă la volanul Mercedesului său, tip 190.

Trebui să accelereze puternic pentru a se lipi de maşina portocalie. Cele două vehicule atingeau 120 km/h pe drumurile liniştite ale Brabantului. Trecuseră peste un pod, care traversa autostrada Bruxelles-Namur şi trecură pe cealaltă parte. Doamna Meyer o luă pe o stradă îngustă, paralelă cu autostrada şi ajunse până la o bandă de acces. Amin Habbache anunţă dintr-o dată:

— Acolo este maşina lui Meyer.

Un Mercedes gri era oprit undeva jos, în faţa unei peluze circulare presărate de tumulus, de unde ieşeau steaguri verzi ce aveau desenate capul unui câine: era cimitirul de animale.

Sandra Meyer ţâşni din Saabul său şi alergă spre Mercedesul a cărei portieră din partea stângă — faţă, era întredeschisă. Acolo, îngheţă. Se găsea încă în aceeaşi poziţie, când Malko ajunse. Gustav Meyer zăcea prăvălit peste volan, cu şuviţe de sânge curgându-i de-a lungul gâtului, până la pământ. Jumătate din nas îi fusese smuls de un proiectil. Primise mai multe gloanţe în cap, trase din spate.

Sandra Meyer începu dintr-o dată să urle, într-un mod insuportabil, ţinându-se cu amândouă mâinile de tâmple. Lui Malko i se făcu pielea ca de găină. Încercă să o îndepărteze de Mercedes, dar refuza să se mişte, continuând să ţipe:

— L-au ucis! L-au ucis!

Şi din nou răsună acel urlet insuportabil. Amin Habbache privea în jurul lui, neliniştit. Maşinile continuau să treacă pe şosea, pasagerii crezând că este o simplă scenă de familie, dar poliţiştii puteau să apară în orice clipă. Malko deschise portiera din dreapta, în căutarea unui indiciu. Dintr-o cutie, scoase un Herstal automatic. Dădu înapoi chiulasa şi zări alama unui cartuş pornit pe ţeavă. Gustav Meyer îi cunoştea pe asasini şi nu se temuse. O valijoară Vuitton, pentru documente, era pusă pe locul vecin. O deschise şi o scotoci rapid; nu era acolo nici carnetul cu adrese, nici agenda. Pipăi buzunarele lui Gustav Meyer. Nimic. Fusese percheziţionat. Teroriştii nu lăsau nimic la voia întâmplării. Amin Habbache îl trase de mânecă.

— Veniţi!

Sandra Meyer nu mai striga. Sprijinită de portieră, cu privirea rătăcită, părea că se află la ani lumină depărtare. Malko încercă totuşi, să o facă să vorbească.

— Doamnă Meyer, îi cunoaşteţi pe cei care v-au omorât soţul? Sunt cei care au comis deja crime. Ajutaţi-ne să-i găsim.

Clătină din cap spunând cu vocea stinsă:

— Plecaţi. Să nu mai veniţi niciodată.

Malko nu mai insistă. Treizeci de secunde mai târziu, Mercedesul mergea pe banda autostrăzii, grăbindu-se să ajungă la Bruxelles. Amin Habbache mesteca o prăjitură, indiferent. Malko întoarse capul, spre el.

— Ştia cine este „Fox". S-au gândit că riscă prea mult dacă Gustav vorbeşte.

Cu un gest sec, libanezul muşcă din prăjitură.

— Ar trebui să renunţaţi. Oamenii aceia sunt ca cei din ţara mea. Ştiu „să închidă uşile". Sunt protejaţi, dacă nu ar fi, nu ar putea acţiona astfel. Ne vor ucide şi pe noi.

Malko nu răspunse. Fără să vrea, CIA crease un monstru. Acesta trebuia prins. Nu mai schimbară nici un cuvânt până în centrul Bruxelles-ului. Malko îl lăsă pe libanez în Piaţa Sablon. Acesta din urmă, îi adresă un surâs seducător şi rece.

— Văd că nu intenţionaţi să-mi urmaţi sfatul. Atunci când îi veţi găsi, dacă aveţi nevoie de mine, vă voi da o mână de ajutor, spuse el, dar în ceea ce priveşte treaba de poliţist, descurcaţi-vă singuri, căci nu mă încântă deloc.

* * *

George Hammond se juca distrat cu ochelarii. Şeful CIA amânase o întâlnire cu cei care răspundeau de NATO, pentru a-l vedea pe Malko. Jurnalele de dimineaţă nu vorbeau decât despre uciderea lui Gustav Meyer. Această nouă situaţie îl puse serios pe gânduri pe şeful de la CIA.

— E vorba de altceva, decât ceea ce credem noi. Îi cunosc pe cei de la Serviciile Belgiene. Nu sunt nişte nebuni furioşi. Nu s-ar lansa într-o serie de crime ca acestea. „Fox" acţionează pe socoteala lui.

— În acest caz, ar trebui să fie posibil să-l identificăm, concluzionă Malko.

— Teoretic, da, zise americanul. Dar Siguranţa Statului depinde de un singur responsabil, pus în funcţie de douăzeci de

ani. Chiar dacă cineva a organizat un serviciu paralel, nu va accepta să intervină niciodată. Nimic nu este clar în această poveste. În dimineaţa aceasta, avem un nou element pe care PJ tocmai mi l-a comunicat. Nu au găsit nimic serios la cei patru membri de orientare de stânga, care au fost asasinaţi, doar că ei aparţineau, probabil, unei mişcări comuniste. Dar nu există nici un indiciu de atentat care să fi fost pregătit. În afara explozibilului folosit în cazul celor doi librari, dar şi aici e ceva ciudat. Nu era nici măcar despachetat. Şi provenea dintr-un lot, destinat celor din „Contras" şi furnizat de Meyer.

— Cu siguranţă, făcu Malko, Meyer pare să fi fost foarte apropiat de aceşti ucigaşi. Acest explozibil a fost adus de către asasini. Pentru a-i compromite pe aceia pe care-i lichidaseră. Meyer a fost înlăturat pentru că el putea să ne ducă direct la „Fox". El a dispărut şi singura pistă, rămâne Sandra, văduva lui. Sunt sigur că îi cunoaşte pe asasinii soţului ei.

— Nu are nici un interes să ne vorbească, remarcă americanul. Mai ales acum. Dar am un „stringer" care ar putea să vă ajute. Un jurnalist de la *Soir,* marele cotidian de aici. Are legături bune cu poliţia. Vă voi da imediat datele lui. Se numeşte Eric Bontemps.

Mâzgăli apoi, un număr de telefon pe o hârtie şi i-o întinse lui Malko.

— El urmăreşte pentru *Soir* afacerea acestor crime. Sunaţi-l la ziar, din partea lui Fred; sunt prea multe linii, ca să poată fi ascultat.

— Mulţumesc, zise Malko. Dar problema cu doamna Meyer este mult mai urgentă. Dacă acest Bontemps ştia ceva, v-ar fi spus, deja.

* * *

Un soare strălucitor lumina peisajul liniştit din Brabant. Malko făcuse din curiozitate, traseul dintre uzina FN de la Herstal şi locul în care fusese omorât Gustav Meyer. Erau drumuri puţin frecventate, unde vânzătorii ilegali de arme puteau să-şi întâlnească asasinii fără să fie văzuţi de cineva. Încetini la ieşirea

din Overijse. Saabul portocaliu, decapotabil era acolo. Intră în grădină şi opri Mercedesul alături.

Nu reuşise să ajungă pe trotuar că uşa se deschise violent şi Sandra Meyer, mai mult ca niciodată arătând ca o incaşă cu ochii roşii, trasă la faţă şi cu privirea otrăvită de furie, îl interpelă cu o voce rece:

— Ce căutaţi aici?

— Să vă vorbesc, zise Malko. Ştiu că este foarte dur pentru dumneavoastră, dar...

— Cine sunteţi? îl întrerupse ea.

— Prietenul lui Philip Burton, care a fost ucis din aceleaşi motive ca şi soţul dumneavoastră. Privirea Sandrei Meyer se tulbură.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Pentru că, pur şi simplu, cunoşteau adevărata identitate a unui bărbat pe care eu nu-l cunosc decât după pseudonim: „Fox"

Sandra Meyer îl fixă cu un aer absent.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Lăsaţi-mă.

Un zgomot de maşină îl făcu pe Malko să se întoarcă. Un Saab gri tocmai intră în parcare. Din maşină ieşi un bărbat voinic cu un bluzon de piele, cu privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri. O mustaţă neagră şi groasă îi cădea de o parte şi de alta a gurii. Părea a fi un poliţist. Reacţia Sandrei Meyer îl ului. Tânăra părea ca lovită de trăsnet. Cu sângele care-i dispăruse din obraji, devenise mută.

Dar, spre marea surpriză a lui Malko, necunoscutul se apropie de ea şi o sărută cu tandreţe pe cei doi obraji, şoptindu-i câteva cuvinte la ureche.

— Nu am nimic de declarat. Dacă vreţi să aflaţi ceva, mergeţi la poliţie.

Necunoscutul adăugă la rândul său.

— Lăsaţi-o în pace pe doamna Meyer. Eram un bun coleg a lui Gustav. Este oribil tot ce s-a întâmplat. Are nevoie de linişte, acum. Voi jurnaliştii nu respectaţi nimic.

Malko îl privi insistent. Îşi scoase ochelarii. Faţa-i brăzdată de vinişoare de sânge, ochii reci, umerii laţi, siguranţa, totul, arăta că este un om obişnuit cu acţiunea.

— Îmi pare rău, zise Malko. Nu sunt jurnalist şi unul dintre

prietenii mei a fost și el ucis. Și eu cred că asasinii sunt aceiași în ambele cazuri.

Necunoscutul schiță un gest de părere de rău.

— Înțeleg, domnule, dar doamna Meyer nu poate să vă ajute. Este foarte șocată. Trebuie să lăsați poliția să-și facă datoria. Vor reuși să-i prindă pe acei nenorociți. La revedere.

Intră în casă, luând-o după el pe Sandra Meyer și închise ușa. În afară de un scandal, Malko nu avea prea multe posibilități. Își reveni și memoră, în treacăt, numărul de la Saabul necunoscutului: HRG 738. Ultima lui pistă se năruia.

Încă îl mai dureau coastele, ceea ce îi amintea că era în continuare în pericol. Teroriștii știau acum că nu era mort, dar nu știau dacă el putea să-i recunoască. Se ferise să vorbească la jandarmerie despre fizicul lor. Nu-i mai rămânea decât „stringerul" de la CIA.

* * *

— Aș vrea să vorbesc cu Eric Bontemps, anunță Malko.

— Eu sunt. Cu cine am plăcerea? făcu o voce grăbită.

— Un prieten al lui Fred.

Trecu un moment, apoi jurnalistul zise cu căldură:

— Ah, da. Mi-a vorbit de dumneavoastră. Putem bea un pahar la un bar-café în spatele ziarului. Ne întâlnim la *Danish Tavern,* pe strada Congreselor. Într-o jumătate de oră.

— Perfect, zise Malko înainte de a închide.

Jurnalistul, prieten cu cei de la CIA, ar fi probabil, cel mai în măsură să găsească numele proprietarului Saabului gri. Nu putea neglija nimic, tot anturajul vânzătorului de arme asasinat era a priori suspect.

Malko se gândi la tulburătoarea Cristel. Probabil că se culcase și cu americanul. Poate că ea ar putea să-i dea vreo informație.

Își luă Mercedesul, îndreptându-se cu greu prin labirintul de sensuri unice, din centrul Bruxelles-ului.

Sfârși prin a găsi *Danish Tavern,* cu încântătoarea-i fațadă vopsită în albastru. În interior, era o sală cu măsuțe din lemn, plină de fum și o tejghea la care servea o flamandă planturoasă și voinică.

— Îl caut pe Eric Bontemps, zise el.

— Sunt aici, se auzi o voce în spatele lui.

„Stringerul" de la CIA părea mai degrabă un hipi, cu părul până la gât, cu ochelarii ciudați și în hainele lui fără nici o formă. Ținea un pachet enorm de ziare și manuscrise. Fața lui era plină de coșuri și fuma dintr-un chiștoc Gauloise.

— Un „steak" american și un „Trappiste".

Malko se mulțumi cu o cafea foarte dulce, deoarece zahărul îi dădea tonusul. Ziaristul îl întrebă în șoaptă:

— Lucrați la povestea lui Meyer și la crimele săvârșite asupra celor de stânga?

— Da. Aveți informații?

Ziaristul își scutură claia de păr care-i venea în ochi:

— Nu prea... Polițiștii și magistrații bâjbâie. Un procuror al regelui mi-a zis că miroase a ceva nu tocmai clar. Acționează în vârful degetelor. În Belgia, nu prea suntem obișnuiți cu aceste crime sălbatice, fără nici o rațiune. Acești oameni asasinați erau niște prăpădiți, niște jerpeliți, niște intelectuali. Niciodată nu ar fi putut să pună bombe. Polițiștii o știu și nu înțeleg de ce au fost uciși.

— Și dumneavoastră ce credeți?

Fusese adus „steak-ul tartare". Ziaristul se năpusti cu lăcomie asupra bucății de carne.

— Nu știu, mărturisi acesta. Procesul Comuniștilor din CCC începe curând. Acești indivizi poate știau ceva și au fost lichidați pentru a-i reduce la tăcere.

— Și asasinii lor? Să fie niște indivizi din CCC care au scăpat?

— Acesta este tot misterul. Dar un lucru e clar. Poate sunt nebuni, dar nu sunt idioți. Cele două operațiuni ale lor au fost bine regizate. Și pare că nu mai pot de plăcere să ucidă.

— În cazul meu, de asemenea, i-am văzut, zise Malko. S-ar zice că sunt militari.

— Da, făcu gânditor ziaristul. Totul mă duce cu gândul la tipul din WNP. Erau niște nebuni de felul acesta.

Malko își ciuli urechile.

— Ce este WNP?

— Westland New Post. Un grup de extremă dreaptă care a fost dizolvat și al cărui fondator s-a sinucis. Niște exaltați. Dar în

Belgia, din cauza lui Léon Degrelle[1], există atentate, dar nu au trecut la fapte. Aveau simpatizanți la poliție, la Siguranța Statului, la Jandarmerie. Deci anchetele nu au mers niciodată foarte departe...

— Nu ați auzit niciodată vorbindu-se despre un agent al Siguranței Statului, al cărui pseudonim ar fi „Fox"?

— Nu. De ce?

— Ar putea fi cel care-i manipulează pe teroriști.

George Hammond nu-l autorizase să vorbească despre deturnarea armelor destinate celor din „Contras". Eric Bontemps rămase surprins, cu furculița în aer.

— Nu, nu-mi spune nimic. Dar acesta, ar putea fi tipul de la Siguranța Statului care se infiltrase în WNP, acum patru ani, printr-un ordin?

— I se știe numele?

— Nu. Numai pseudonimul „Colonelul".

Malko își notă în minte. Lucrurile începeau să capete un sens; dar erau lipsuri mari în acest joc al reconstituirii. „Fox" era centrul tuturor lucrurilor. Cum se putuse transforma un agent într-un terorist și un ucigaș?

— Ați putea să-l găsiți pe proprietarul unei mașini al cărei număr vi-l dau? întrebă Malko.

Eric Bontemps avu un surâs plin de înțelesuri:

— Mă va costa o bere sau două. Astă seară, vă convine? Aici pe la ora 8?

— Perfect, acceptă Malko.

* * *

Omul pe care unii îl numeau „Fox" fuma gânditor privind arborii din scuarul Meeus, prin geamul de sticlă rezistent la gloanțe al biroului său. De multă vreme nu mai simțea nici o emoție, jucându-se cu oamenii ca și cum ar fi deplasat doar niște piese de șah. Anticipase reacția celor din CIA și găsise o soluție.

Acum se simțea puțin liniștit. Peste câteva ore, ultima legătură prin care s-ar putea ajunge la el, va dispărea. Apoi încă o acțiune

1. Șef nazist belgian.

şi operaţiunea sa se va încheia. Avea destulă autoritate printre cei care-l urmau pentru ca aceştia să nu vorbească niciodată. Şi dacă acţionau pe contul lor, nu mai era problema lui.

Telefonul sună. Ceea ce se întâmpla rar. Toate comunicările erau înregistrate, bineînţeles.

— Da? făcu el după ce ridicase receptorul.

O voce pe care o cunoştea bine îl anunţă calm.

— Totul este în ordine. Mâine dimineaţă la ora şase.

— Perfect, aprobă „Fox".

Închise receptorul. Ca întotdeauna, planurile lui se derulau fără complicaţii. Liniştit, îşi luă câteva hârtii pe care le închise în servieta cu cifru şi se îndreptă spre ascensor ca să-şi recupereze maşina din parcarea subterană. Mergea la concert la ora opt seara şi trebuia să se schimbe.

* * *

Eric Bontemps corecta un articol când Malko intra în *Danish Tavern.*

— Am informaţia care vă trebuie, anunţă el. Numai că e ceva ciudat. Saab-ul dumneavoastră aparţine unui comerciant din Nivelles, dar v-aţi înşelat în ceea ce priveşte numărul.

— De ce? întrebă Malko, uimit.

— Pentru că maşina a avut un grav accident şi se află în garaj de aproape cincisprezece zile. I-am telefonat proprietarului, sub un pretext oarecare pentru a vedea dacă nu-l vânduse... A reacţionat ca şi cum ar fi căzut din nori.

— Nu m-am înşelat, afirmă Malko.

Jurnalistul clătină din cap.

— În acest caz, e vorba de altceva. Un Saab cu aceeaşi culoare a fost furat, acum o lună de la un concesionar din Waterloo. Ar fi putut să pună plăcuţe cu numărul celuilalt... Îşi privi ceasul. Trebuie să urc, închidem... Vă este de ajuns?

— Mersi, spuse Malko, îmi voi continua investigaţiile. Ceea ce mi-aţi spus este valoros.

Ieşiră împreună. Malko îşi luă Mercedesul său 190, perplex. Astfel, vizitatorul Sandrei Meyer conducea o maşină cu o plăcuţă falsă. Ciudat. George Hammond va fi foarte fericit să afle.

* * *

Nu trebui să se ducă să-l vadă pe şeful Centralei la el în birou. Un mesaj îl aştepta la *Métropole*. Urgent. Întâlnire cu George Hammond la cafeneaua hotelului.

Bătând cu degetele în placa de marmură a mesei în faţa unei halbe goale, americanul avea o mutră disperată.

— Două veşti, anunţă el. Mai întâi, oamenii lui Langley sunt nebuni de furie. Circulă zvonuri pe culoarele de la NATO conform cărora Compania ar fi în spatele acestor crime din cauza unor obscure reglări de conturi. E imposibil de ştiut de unde vine.

— Şi apoi?

— Sandra Meyer fuge mâine dimineaţă. la primul avion Air France la ora şapte şi cincisprezece şi apoi un Concorde de la Paris la New-York cu legătură spre Mexic, fără să aştepte înmormântarea soţului. Am primit ştirea prin corespondentul nostru de la aeroportul din Zaventem. Trebuie într-adevăr ca ea să se teamă foarte rău.

— Cred că ştiu de ce, spuse Malko. Am şi eu noutăţi...

Îl puse pe şeful CIA la curent cu povestea Saabului. George Hammond ascultă pe gânduri.

— Încă un truc ciudat? zise el. Şi odată Sandra Meyer plecată, nu suntem prea aproape de adevăr. Am impresia că nu-i vom opri niciodată pe asasini. Mediul mişcării de extremă dreapta este un complot închis şi Siguranţa Statului, cu atât mai mult.

— Aş încerca o ultimă intervenţie pe lângă Sandra Meyer, propuse Malko.

— Cum?

— Merg să o văd acum. Pentru că mâine pleacă, va îndrăzni poate să vorbească.

— Fiţi atent. Aveţi cel puţin o armă?

— O armă nu, dar un bodyguard, da.

— Pe acest libanez prost?

— Am de ales?

Americanul schiţă un zâmbet dezamăgit.

— OK. OK. Această poveste devine un coşmar. Dacă aflaţi ceva, sunaţi-mă la orice oră.

Amin Habbache își scoase arma cea nouă Sieg din cutie și o puse pe genunchi.

— Să mergem, spuse el calm.

Mercedesul era garat pe un teren viran alături de casa familiei Gustav Meyer. Locul era întunecat și pustiu. Ai fi crezut că te afli la câteva sute de kilometri de Bruxelles. Un lucru era sigur: nu fuseseră urmăriți nici de jandarmerie, nici de misterioșii lor adversari. Malko deschise portiera și se apropie de vilă luând-o pe drumul lateral și ierbos al șoselei spre Rosière. Se opri pentru a examina casa. Saabul portocaliu se găsea în parcare. Era lumină la parter. Deschise poarta, traversă grădina, urcă scara și sună.

Apăsă de trei ori pe butonul soneriei. Nici un răspuns. Deodată, auzi o voce de femeie în spatele lui:

— Nu mișca!

Întorcându-se zări o siluetă care îndrepta asupra lui un „riot-gun" care i se păru enorm. Femeia făcu un pas într-o parte, intrând în lumina becului de pe scară și astfel, o recunoscu pe Sandra Meyer. Cu trăsăturile înăsprite și ochii înfundați în orbite ea îl recunoscu la rândul ei și gura îi căpătă un surâs dușmănos.

— Ticălosule, șuieră ea. Din cauza ta a murit Gustav!

Apăsă pe trăgaciul „riot-gun"-ului ținând țeava armei la câțiva centimetri de capul lui.

Capitolul VII

În momentul în care Sandra Meyer apăsa pe trăgaci, Malko se aruncă ca un jucător de rugby cu braţele întinse şi muşchii încordaţi. Detunătura asurzitoare a „riot-gun"-ului îi sparse timpanele şi un suflu fierbinte îi şterse ceafa şi spatele. Căzu brutal la pământ şi cuprinse cu mâna gleznele femeii. Ea se năpusti cu violenţă reuşind să-şi elibereze piciorul drept, dar el îl ţinea bine pe cel stâng.

În momentul în care Sandra Meyer apăsă din nou pe trăgaciul „riot-gun"-ului, o trase spre el cu toată forţa. Dezechilibrată, văduva negustorului de arme, căzu pe spate şi încărcătura care ar fi trebuit să-i zdrobească capul lui Malko, sfărâmă o parte din uşă. Cele două împuşcături răsunară în liniştea nopţii ca două tunete. Malko eliberă glezna Sandrei Meyer şi se aruncă asupra ei înainte ca ea să se ridice. Avu loc o luptă confuză şi Malko reuşi să-i smulgă arma.

Sandra Meyer ţipa şi se zbătea. Malko auzi paşi pe nisip şi dintr-o dată ea tăcu, după ce scoase un ţipăt înspăimântător. Malko întoarse capul.

Amin Habbache îşi sprijinea ţeava armei sale Sieg de ceafa tinerei femei. Îl privea calm pe Malko.

— I-o dau?

— Nu!

Malko nu putuse să nu ţipe, simţindu-l pe libanez pregătit să ucidă. Acesta schimbă direcţia pistolului şi Malko o apucă pe Sandra de braţ pentru a o îndepărta de libanez. O târî apoi în casă. Trecându-şi mâna prin batantul rupt în bucăţi de descărcătura „riot-gun"-ului, el deschise şi o împinse pe femeie

înăuntru. Sandra Meyer plângea cu sughiţuri. Malko se întoarse spre Amin.

— Staţi la pândă afară.

Alături de o geantă, pe culoar, aştepta o valiză mare Vuitton. Sandra Meyer se prăbuşi pe un scaun, ţinându-şi capul în mâini. Malko se postă în faţa ei.

— Acum îmi veţi spune adevărul!

— Plecaţi, făcu ea, cu o voce dezgustată, mi-aţi distrus viaţa. Regret că nu v-am ucis. Plecaţi!

Se ridică brusc, cu ochii ei verzi strălucind de mânie. Îl înfruntă cu privirea câteva secunde interminabile. Lăsa impresia unei pantere gata să-şi sfâşie prada. Tendoanele de la gât îi ieşeau în afară ca nişte fire de oţel.

— Vreau adevărul, repetă Malko.

Crezu că îi va sări la gât. Apoi expresia feţei i se schimbă, se îndulcea, umerii îi căzdeau, iar bărbia îi tremura.

— Scuzaţi-mă că am tras asupra dumneavoastră, mormăi ea. Nu mă simt bine. Ceea ce se întâmplă este atât de îngrozitor.

Izbucni brutal în plâns şi se prăbuşi în braţele lui Malko. Acesta, ca de fiecare dată când scăpa de la moarte, simţea o nevoie nebună de a face dragoste. Contactul cu trupul încântător al Sandrei Meyer îl înfierbântă într-o clipă.

— Aş vrea să mă întind puţin, murmură ea ca şi cum nu ar fi văzut nimic.

Îşi trecu un braţ în jurul taliei ei, şi ea fu cea care îl îndemnă să intre într-o cameră. Malko nici nu-şi dădu bine seama cum, că se şi treziră îmbrăţişaţi pe un pat mare Tiffany, acoperit cu o mătase imaculată, creaţia lui Claude Dalle.

Simţi o gură arzătoare care se zdrobea de a sa; cu bazinul lipit de al lui, Sandra Meyer i se oferea fără ocolişuri. Îi apucă sânii cu toată mâna prin rochia de jerseu şi ea gemu fără ca el să ştie dacă o făcuse de plăcere sau de durere. Simţea o satisfacţie puţin sadică să se poarte ca un husar cu această femeiuşcă ce tocmai încercase să-l ucidă.

Ea se unduia lipindu-se de el cu o mişcare violentă şi în acelaşi timp de supunere, având rochia ridicată deasupra ciorapilor lungi şi negri. Malko îi smulse triunghiul de nylon care îi

acoperea pântecele, apoi o împinse spre pat, în timp ce rochia i se ridicase spre șolduri. Ochii verzi și apoși păreau că nu-l văd. Cu brațele încrucișate, dintr-o dată nu i se mai împotrivi. Reuși să o penetreze după ce împinse îndelung, fără ca nici măcar să o mângâie. Se răsuci sub el și brațul drept i se întinse, dărâmând astfel o veioză ce se afla pe măsuța de la capătul patului. Mâna îi dispăru în sertarul deschis și ieși din nou, ca un arc, cu un pistol Browning!

Malko nu avu timp decât să o apuce de încheietura mâinii. Înnebunit de furie, îi izbi pumnul de marginea mesei și Sandra Meyer lăsă arma țipând.

Pierzându-și respirația Malko îi căută privirea.

— Ești turbată! bombăni el.

Gura lui mare se strâmbă într-un rictus hain. Era încă implântat în interiorul abdomenului ei, dar Sandra Meyer nu părea să-și dea seama de asta. Deodată, nu se mai zbătu.

— Ia-mă! zise ea cu o voce potolită. Să profităm acum, pentru că vă vor ucide!

Malko ezită câteva secunde apoi începu să o excite cu o mișcare circulară ca pentru a o deschide mai mult. În aparență, ea nu se împotrivi, părând indiferentă. Totuși, după respirația care se accelera, Malko simți că nu era cu adevărat insensibilă la acest semiviol.

Își spuse că trebuia să profite măcar din plin de această femeie care încercase să-l ucidă de două ori într-o jumătate de oră. Se retrase și o întoarse pe burtă. Sandra Meyer nu avu timp să reacționeze. Se zbătu scurt, strigând „ticălosule", dar nu putu să-l împiedice să intre în ea. Corpul i se arcuia sub el pentru a-l respinge, dar violul lent și pasional îi smulse un strigăt când el se vărsă în ea.

Puțin mai târziu, furia îi scăzu și jenat o slăbi din strânsoare. În picioare, aproape de pat îi aruncă o privire rece de smarald.

— Ați obținut ceea ce ați vrut, plecați!

Malko se ridică la rândul său. Întâlnirea luase o întorsătură pe care era departe de a o fi prevăzut.

Ea nu-l adusese în cameră decât cu gândul de a-l ucide...

— Știți cine l-a ucis pe soțul dumneavoastră. De ce nu vorbiți?

Sandra Meyer nu răspunse; își ștergea cu un Kleenex machiajul care i se prelinse pe față.

— Vă este teamă, insistă Malko. De bărbatul pe care l-am văzut cu dumneavoastră?

Îi remarcă crisparea insesizabilă a trăsăturilor și ea spuse în final:

— Sunteți idiot. Era unul dintre cei mai buni prieteni ai soțului meu.

Malko profită de ocazie.

— Este ciudat, el conducea o mașină furată, cu număr fals.

De această dată, văduva lui Gustav Meyer lăsă să se vadă lovitura pe care o primise.

— Cu siguranță nu, reluă ea... El...

Se întrerupse brusc, apoi continuă cu o voce obosită:

— Sunteți răspunzător de moartea soțului meu, m-ați violat, ce vreți mai mult? Să primesc și eu un glonț în cap?

Era aproape o mărturisire. Se înfruntară cu privirea câteva clipe și Malko o corectă:

— Nu v-am violat... Mi-ați dat de înțeles la început că sunteți de acord.

Ea ridică din umeri.

— Nu contează, nu mai știu ce am făcut. Sunt sub efectul calmantelor. Acum, încetați să mă torturați. Nu vă voi spune nimic.

— Ascultați, insistă Malko. În câteva ore veți fi la mii de kilometri de aici. Dacă mi-ați vorbi, nimeni n-ar ști nimic și ați fi ferită de o răzbunare. Până acum, șapte persoane au fost ucise, aparent, fără vreun motiv și, chiar eu abia am scăpat de la moarte. Nu doriți să opriți masacrul?

Sandra Meyer dezamăgită, își șterse ochii săi verzi.

— Nu este treaba mea... Abandonați această poveste. Părăsiți Belgia, până nu vă vor omorî. Nu puteți face nimic împotriva acelora care sunt răspunzători de această afacere.

— Deci, îi cunoașteți? repetă Malko.

Ea se întoarse fără să răspundă.

În momentul în care Malko era gata să renunțe, zări pe toaletă, o fotografie pusă în ramă. Se apropie și o luă pentru a o privi. Imediat, Sandra Meyer sări ca o tigroaică și i-o smulse din mână.

Malko avu timp să vadă că în fotografie era bărbatul pe care-l văzuse şi cuplul Meyer surprinşi de aparat în faţa unui han de la ţară, cu firma: *Hanul Templierilor.*

Sandra Meyer îl măsura din cap până-n picioare, plină de ură.

— Plecaţi!

De ce atâta mânie în gestul de a-i smulge această fotografie neînsemnată, în aparenţă?

Malko simţea că nu-i va smulge nici un cuvânt în plus.

Ea era îngrozită. Aceia pe care îi înfrunta erau puternici şi bine organizaţi. Îl împinse afară din cameră, strălucind de atâta furie. El bătu în retragere şi ea îl urmă până în coridor, închizând bine uşa în urma lui. Malko cercetă întunericul din grădină. Amin Habbache apăru imediat.

— Aţi terminat? întrebă libanezul.

— Da, zise Malko. Ne întoarcem.

Libanezul nu făcu nici un comentariu.

— Cunoaşteţi un loc care se numeşte *Hanul Templierilor*? întrebă Malko puţin mai târziu pe autostradă.

Amin Habbache clătină din cap.

— Nu, de ce?

— N-are importanţă.

Aceasta era singura pistă care-i rămânea împreună, bineînţeles, cu şoferul Saabului furat.

* * *

O ceaţă apăsătoare plutea deasupra Bruxelles-ului. Malko opri maşina pe strada Royale şi merse pe jos la *Danish Tavern.* Acum o oră sunase, la întâmplare, la vila Sandrei Meyer şi telefonul sunase în gol. Văduva prinsese zborul Air France pentru Mexic, ducând secretul cu ea... Nu-i rămâneau decât câteva elemente disparate pentru a găsi pista asasinilor şi a descoperi armele CIA; „Uriaşul" uşor şchiop pe care-l văzuse omorând. Dar Belgia era o ţară de zece milioane de locuitori. Cum să pui mâna pe ei şi pe omul pe care-l zărise la Sandra Meyer, conducătorul Saabului gri cu număr fals? Asta ar fi fost puţin mai uşor totuşi, dar odată tânăra femeie dispărută ar trebui să facă o anchetă lungă, dificilă pentru Malko.

Chiar maşina era greu de găsit şi cum să afli unde este fără ajutorul poliţiei?

Mai era şi „Fox", protejat de Serviciul său, un bărbat al cărui nume adevărat nu-l cunoştea. Toţi aceia care fuseseră în legătură cu el muriseră.

Afacerea era cu meticulozitate şi sălbăticie zăvorâtă de un profesionist fără suflet, care nu ezitase să-i lichideze pe toţi martorii. Ceea ce complica încă datoria lui Malko, era absenţa unui motiv în toate aceste crime. În mod vizibil, victimele nu erau nişte *mari* teroriştii. Atunci, de ce au organizat această *manipulare* pentru a-i ucide cu atâta ferocitate?

Fuga Sandrei Meyer a arătat că tânăra văduvă murea de frică. Într-un caz asemănător, ar fi putut cere protecţia poliţiei. De ce nu a făcut-o?

Rămânea fotografia pe care a vrut să i-o smulgă. Ce semnificaţie avea ea?

Împinse uşa de la bar-café fără să-şi fi răspuns la această întrebare.

Eric Bontemps, ziaristul de la *Soir,* citea, cu părul în ochi. Malko se strecură alături de el pe bancheta din lemn uzat.

— Sandra Meyer a luat avionul în această dimineaţă, anunţă el.

— Ştiu, confirmă ziaristul. A luat avionul Air France. Puţin a lipsit chiar să nu rămână fără loc. Zborurile sunt ticsite din cauza tarifelor care sunt numai puţin mai scumpe decât trenul şi acoperă întreaga Europă. Ciudat, nu? Soţul ei, încă este *cald.*

— Îi cunoştea pe asasini, făcu Malko. Practic a mărturisit.

Jurnalistul clătină din cap.

— Totul se petrece într-un cerc foarte închis, acela al oamenilor care se ocupă cu armele, cu traficul. Am vorbit cu poliţiştii şi sunt convinşi de asta. Apropo, există o veste în cazul Saabului gri furat de la concesionarul din Waterloo.

— Care?

— A fost găsită în zori de o patrulă a jandarmeriei, în pădurea Soignes, la sud de Bruxelles. A ars în întregime. Nu există amprente. Nostimă coincidenţă, nu?

Însemna că lucrurile începeau să se complice.

Malko i-l descrise jurnalistului pe şoferul presupus al maşinii furate. Ziaristul promise să-i caute pe prietenii lui Gustav Meyer printre poliţişti. Fără prea mare speranţă însă, căci şoferul nu avea decât un semnalment destul de obişnuit. Rămânea doar un indiciu neînsemnat.

— *Hanul Templierilor* vă spune ceva?

— Da, spuse Eric Bontemps, este un loc foarte plăcut, situat în spatele castelului din Beersel. Mulţi locuitori din Bruxelles vin aici în weekend. De ce?

Malko îi povesti scena cu fotografia. Eric Bontemps păru surprins.

— Uluitor că ea a reacţionat astfel, nu este nimic special în toată treaba asta. Cuplurile nelegitime merg adesea acolo înainte de a se duce să-şi facă siesta într-un motel liniştit.

Malko îşi privi ceasul.

— Am putea merge să mâncăm acolo?

* * *

Te-ai fi crezut într-un han englezesc cu ferestrele formate din ochiuri de geam montate în plumb, cu armura în apropierea scării, cu grinzi şi cu mobilier de epocă. Era multă lume, mai ales cupluri care flirtau. Un loc perfect liniştit şi Malko se întreba de ce văduva lui Gustav Meyer îi smulsese această fotografie inocentă.

Eric Bontemps se îmbuibase peste măsură, profitând de sticla de vin Moët oferită de Malko. Era aproape ora trei după amiază şi erau ultimii clienţi.

În mod vizibil chelnerii aşteptau ca ei să plătească pentru a închide şi curăţau deja mesele. Un om voinic ieşi din bucătărie şi începu să aştearnă feţele de masă. Eric Bontemps îl privea cu atenţie.

— Ia te uită! făcu el, în şoaptă. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu cel de colo...

— Chelul? întrebă Malko.

— Da. Se numeşte Walter Peeters. Îl intervievasem cu mult timp în urmă în perioada WNP. Făcea parte din organizaţie şi el descoperise corpul spânzurat al şefului lor. Este un fost adept al Diviziunii SS a lui Léon Degrelle. În acea perioadă era foarte tânăr

dar a continuat să frecventeze cercurile de extremă dreapta. Din cauza trecutului său toţi îl respectau şi îi găseau câte ceva de făcut... De aproape doi ani a dispărut.

Chelul se apropie de ei. Eric Bontemps îi adresă un zâmbet şi îl întrebă:

— Deci, Walter începi o nouă viaţă?

Walter Peeters rămase înmărmurit, apoi recunoscându-l pe jurnalist, schiţă un zâmbet.

— Ah, domnule Bontemps! Ce faceţi aici?

— Nimic deosebit, mănânc cu prietenul meu. Şi tu?

Walter Peeters îşi arătă cioturile de dinţi stricaţi, nu prea plăcuţi, printr-un zâmbet forţat.

— Dau o mână de ajutor şi sunt paznic. Mi s-a dat o cameră sus. Muncesc din greu.

— Şi tirul?

Celălalt schiţă un gest vag.

— Nu, nu, totul s-a terminat.

Se legăna trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, nehotărât, privirea revenindu-i mereu la Malko pe care Eric Bontemps nu-l prezentase. Se grăbi să o facă.

— Malko Linge, este un confrate şi un prieten venit din Germania. O ţară pe care o iubeşti mult, nu? Mai vorbeşti germana?

— *Ja wohl,* afirmă cu mândrie Walter Peeters.

Malko profită de ocazie.

— Unde aţi învăţat limba noastră? întrebă el în germană.

Paznicul zâmbi jenat.

— Oh, asta s-a întâmplat de mult. Domnul Bontemps vă va povesti despre mine. Bun, trebuie să termin.

— Vino să bei o bere, îi propuse jurnalistul.

— Nu aici, refuză fostul agent SS, înspăimântat.

— Unde atunci? Te duci în continuare la *Bacchus*?

— Auziţi, aveţi o memorie fantastică. Oh! Din când în când. Nu mai am mulţi colegi.

— Nu vrei să vi la bar diseară? Îţi ofer o „Mort subite".

— Încerc să ajung, dacă maşina porneşte.

Plătiră şi ieşiră după ce i-au strâns călduros mâna.

— Credeţi că ştie ceva? întrebă Malko.

— Cunoaşte mulţi oameni în lumea amatorilor de tir din care făcea parte şi Gustav Meyer. Locul era invadat de membrii din WNP, explică Eric Bontemps. Şi după ce bea destulă bere, vorbeşte. Îmi dăduse informaţii preţioase pe vremea când exista WNP-ul... În orice caz întâlnirea nu vă va costa prea scump.

* * *

Un tânăr atletic, cu părul ca o perie, se juca cu crucea svastică pe care o purta cruciş peste piept, trăncănind cu o chelneriţă simpatică, cu părul blond ca spicele de grâu.

Bacchus în capătul străzii Saint Michel era plin de fum şi gălăgios cu atâţia oameni lipiţi mai degrabă de bar decât de mese. Malko şi Eric Bontemps au găsit cu greu un loc. Crâşma se găsea la est de Bruxelles, alături de piaţa circulară Schuman şi de clădirile Comunităţii Europene. Nu erau decât bărbaţi, mai mult tineri, agitaţi, lansaţi în conversaţii înflăcărate. Malko se aplecă la urechea lui Eric Bontemps.

— Ciudat loc.

— Oh, da. Este mereu frecventat de cei de extremă dreapta, aceia din WNP şi naziştii flamanzi din VMO. Priviţi-i pe aceştia!

La o masă alăturată, antrenaţi într-o conversaţie misterioasă, doi tineri discutau în şoaptă, în timp ce îşi puneau o insignă nazistă la reverul hainei. Pereţii dispăreau sub posterele militare şi fotografiile de război. În spatele barului, o fotografie mare îl reprezenta pe patron, un tip voinic cu carnea albă şi flască, cu o mustaţă pe oală, cu un pistol în mână,în faţa unui poligon de tir.

— Credeţi că va veni?

Eric Bontemps zâmbi.

— Oh, Walter nu a refuzat niciodată o bere... Dar ce va spune, asta-i altceva...

Câteva minute mai târziu, fostul SS-ist deschidea uşa cârciumii *Bacchus*. Strânse câteva mâini, acceptă să primească un pahar la bar, se lăsă felicitat de către tinerii care nu erau născuţi în '45, apoi, în sfârşit, se aşeză la masa lui Malko şi a lui Bontemps.

— Şi o „Mort subite", una ! zise chelneriţa care părea să-i cunoască gusturile.

Bărbatul voinic își netezi capul gol. Se simțea stingherit, neliniștit, trăgând adesea cu coada ochiului spre ușă.

— Vorbește-mi despre viața ta, îi ceru Bontemps. Îi vezi în continuare pe foștii tăi colegi...

— Oh! aproape deloc, afirmă Walter Peeters.

I se aduse băutura „Mort subite" pe care o și goli imediat. Cu un gest discret, Eric Bontemps mai comandă una. Discutau banalități. Malko se întreba ce legătură putea să existe între acest jerpelit și afacerea cu teroriștii. Nu într-o cârciumă plină de nostalgicii celui de al Treilea Reich îi găsea el pe adevărații ucigași ca „uriașul" pe care-l căuta. Eric Bontemps își continuă interogatoriul său plin de tact.

— Pe tipul de la FN care a fost omorât, Gustav Meyer îl cunoști? întrebă el.

— Pe Meyer l-am văzut la han câteodată, da.

— Și americanul, acela de la *Colruyt*?

Walter Peeters ezită câteva secunde.

— Da, nu aș ști să spun prea mult, dar cred că l-am văzut la Etterbeek. Trăgea mult și avea mereu arme frumoase. Un tip plin de bani...

— Îi cunoștea pe vechii tovarăși?

Fostul SS-ist deveni tăcut.

— Nu, nu cred.

Prin ordinele ascunse ale lui Bontemps băuturile „Mort subite" se succedau și Walter Peeters le sorbea ca un burete. Pielea feței i se colorase și ochii îi erau injectați de sânge.

Conversația se împotmolea între momentele lungi de liniște și digresiunile interminabile. Malko era din ce în ce mai convins că își pierde timpul.

Eric Bontemps întrebă dintr-o dată:

— Și ce crezi despre crimele săvârșite printre cei de stânga?

Walter Peeters se făcu că nu a auzit. Jurnalistul repetă întrebarea. Celălalt schiță un gest vag.

— Nu știu, eu, sunt niște țicniți...

Ceva îl alertă pe Malko. Walter părea din ce în ce mai tulburat, cu privirea care-i fugea mereu, nervos, supraveghea ușa ca și cum se aștepta să vadă apărând o fantomă. Malko ar fi schimbat locul,

dar el era blocat pe banchetă. „Mort subite" continua să curgă.

Dicţia fostului SS-ist devenea din ce în ce mai de neînţeles. Malko avu o idee genială: începu să vorbească nemţeşte. La început Walter Peeters îl urmări cu greu, apoi memoria îi reveni. Încurajat de Malko începu să povestească amintirile din război, de la Smolensk la bătălia de la Berlin, pentru a ajunge apoi la acele secvenţe mici şi nenorocite, la care Malko dorea să-l aducă.

Bătrânul SS-ist, avea încredere totală. După un moment de linişte, îi dădu cu afecţiune un cot lui Malko, arătându-l pe Eric Bontemps.

— Dacă aş vrea să vorbesc, aş cunoaşte o poveste care i-ar face foarte mare plăcere...

— Care? întrebă Malko.

— Un truc murdar. Ar trebui...

El tăcu brusc rămânând cu privirea pironită spre uşa din spatele lui Malko. Acesta din urmă se întoarse la timp pentru a vedea uşa închizându-se în urma cuiva. Îşi îndreptă atenţia spre Walter Peeters, care îşi fixa paharul de „Mort subite" cu un aer debusolat. Se întinse, îşi privi ceasul şi spuse:

— Trebuie să mă întorc. Mâine mă trezesc devreme...

— Aş dori să vă revăd, propuse Malko. Ştiţi poveşti pasionante.

— Şi încă nu ştiţi totul! răspunse în germană fostul SS-ist. Dar nu trebuie să-i vorbiţi şi lui.

— Bineînţeles, aprobă Malko. Când să ne vedem?

— Mă mişc puţin. Este extraordinar că am venit la Bruxelles şi muncesc până târziu. Dacă doriţi, treceţi să luaţi o bere mâine seară la han. Este ziua în care avem închis şi sunt mai liniştit. Pe la ora zece.

Se ridică cu greu şi ajunse la uşă abia putând să-şi ţină echilibrul.

— Aţi înţeles ceva? întrebă Eric Bontemps.

— Nu încă, zise Malko, dar vreau să-l mai văd. I-a fost frică de îndată ce s-a deschis uşa. Nu aţi văzut cine a intrat?

— Nu. Dar e cunoscut de mult ca un nebun, un mincinos. Băgaţi de seamă să nu aveţi încredere. Când îl întâlniţi?

— Mâine seară.

Eric Bontemps scutură din cap.

— M-ar mira să știe cu adevărat niște chestii. Este terminat.

Bacchus se golea. Se părea că toți clienții se cunoșteau și aruncau priviri intrigate către cei doi bărbați. Mirați și deloc drăguți. Eric Bontemps se aplecă către Malko:

— Ne iau drept polițiști.

Ieșiră la rândul lor. Strada se termina cu o fundătură de unde niște trepte mari dădeau în Bulevardul Cortenberg. Era pustiu. Malko realiză dintr-o dată că era singurul care putea să-l identifice pe prietenul mustăcios al lui Gustav Meyer. Fuseseră lichidați oameni pentru mai puțin în această afacere. Eric Bontemps întrebă:

— Vreți să vin mâine cu dumneavoastră?

— Nu. Nu este nevoie. E numai o vizită de rutină.

Instinctul îi spunea altceva...

Capitolul VIII

Amin Habbache îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Malko, învârtindu-şi paharul gol, urmărit cu dragoste de Cristel, mai sexy ca niciodată, într-o rochie mov, strânsă ca o mănuşă şi cu găuri peste tot. Ea gusta dintr-un Cointreau ca un pisoi care lipăie din lapte. Ceilalţi clienţi ai cafenelei din Piaţa Sablons păreau fascinaţi de tânăra femeie.

— De data asta este o treabă serioasă? întrebă libanezul.

— Da, zise Malko. Şi poate chiar periculoasă. Cred că sunt pe o pistă.

Habbache îşi puse paharul pe masă.

— OK, vin cu dumneavoastră. Vă găsesc la *Métropole*. O voi lăsa pe Cristel în camera dumneavoastră. Se va uita la televizor căci al ei s-a spart.

Cristel îşi întinse oasele şi-i adresă lui Malko o privire languroasă. Malko terminase de căutat prin arhivele lui Philip Burton fără să găsească nimic.

* * *

Drumul spre Castelul Beersel era plin de curbe, prost luminate iar colţul în unghi drept, imediat ce ieşeai de pe autostradă era de-a dreptul sinistru. Amin Habbache examină restaurantul cu neîncredere. Când Malko opri în parking, o perdea de arbori ascundeau vechiul castel.

Malko bătu la uşa restaurantului. O lumină slabă răzbătea prin sala unde mâncase în ajun împreună cu Eric Bontemps. Walter Peeters nu trebuia să fie departe...

Amin era gata să facă înconjurul clădirii ca un câine de vânătoare care-şi adulmecă vânatul. Arma Sieg era pusă la centură şi avea trei încărcătoare în buzunar. Numai că, împotriva armelor „riot-gun", era cam puţin. La întâmplare, Malko îl prevenise pe George Hammond de vizita lui nocturnă la fostul SS-ist.

Peeters continua să nu vrea să răspundă. Malko încercă să răsucească mânerul uşii, care, spre marea lui surpriză, se deschise.

Lăsându-l pe Amin afară, în umbră, intră şi strigă:

— Walter? Eşti aici?

Linişte. Reluă în germană, însă fără prea mare succes.

Înconjurând barul, pătrunse în bucătăria la fel de goală ca şi sala. Precis că bătrânul adormise în camera lui. Malko trecu prin faţa superbei armuri, la marginea scării şi, după ce aprinse lumina, urcă. Dădu într-un mic palier. Pe sub o uşă ieşea lumină. Bătu fără să obţină nici un răspuns, apoi întoarse mânerul uşii. Aceasta se deschise uşor.

Intră într-o cameră mică luminată de un bec, şi rămase împietrit şi îngrozit.

Walter Peeters, fostul SS-ist al Diviziei Wallonie, era întins pe un pat îngust de fier. Picioarele îi erau legate de barele inferioare şi braţele întoarse la spate, prinse la capătul patului. Era cu pieptul gol şi avea capul acoperit cu o cagulă de unde se prelingeau câteva fire de sânge.

Trecând peste sentimentul de scârbă care-l domina, Malko îi smulse cagula din pânză neagră şi îşi reprimă senzaţia de greaţă. Faţa lui Walter Peeters era aproape un terci sângerând! I se trăseseră mai multe gloanţe în cap, din care două în ochi, astfel că bucăţile din cutia craniană se lipiseră de pernă. Malko îi pipăi pielea care încă mai era călduţă. Crima avusese loc în urmă cu cel mult o oră. Tulburat, privi spre ceea ce mai rămăsese din bătrân, gândindu-se la Pitbull-ul lui Philip Burton, care fusese asasinat cu aceeaşi sălbăticie.

Deci, fotografia găsită la Sandra Meyer voia într-adevăr să spună ceva şi *Hanul Templierilor* avea o legătură cu masacrul. Dar care? Omul care ar fi putut să i-o spună era în faţa lui...

O muscă intră pe fereastră şi începu să se învârtă în jurul

chipului masacrat, pentru ca în final să se aşeze pe o baltă de sânge pe jumătate uscată şi să înfulece... Respingător.

Malko voia să scotocească imediat camera fără prea mare speranţă, când de jos se auzi un foc. Un pistol...

Adrenalina îi invadă arterele, coborî repede scara şi se izbi de Amin Habbache care urca câte patru trepte odată, cu Sieg-ul în mână.

— Sunt trei, anunţă sobru libanezul. Cu puşti „riot-gun" şi pistoale. Tocmai au coborât dintr-un Golf. L-am luminat pe unul şi s-au ascuns în parcare. Dar nu sunt departe. Există o altă ieşire?

— Nu pe aici, spuse Malko. Coborâm.

Să rămâi sus însemna să te laşi prins. Se retraseră spre scară şi se înapoiară în sala restaurantului, învăluită în întuneric. Malko trecu în spatele barului şi ridică receptorul telefonului. Era mort.

Era într-adevăr o capcană. Amin privea în jurul lui. Nu exista decât uşa de la intrare şi ferestrele micuţe cu ramă de plumb ca nişte vitralii.

— L-am atins pe unul, făcu Amin, sper că este mort, ticălosul.

În acel moment, o detunătură violentă îi făcu să tresară şi una dintre ferestre se sfărâmă în mii de bucăţi. Malko cercetă în întuneric. Avu timp să vadă trei siluete care se îndreptau spre han. Una dintre ele părea o namilă: era uriaşul care omorâse câinele la *Colruyt* din Nivelles. Amin îşi ratase lovitura sau ei purtau veste antiglonţ.

O rafală trosni brusc, făcând să sară bucăţi din tencuială şi pulverizând jumătate din sticlele de la bar.

Amin Habbache murmură printre dinţi o înjurătură în arabă, ascuns în spatele barului.

— Trebuie să fugim, îl sfătui el în şoaptă. Este prea serioasă treaba. Chiar în acel moment, încărcătura „riot-gun"-ului explodă asurzitoare, urmată de un bubuit mai violent. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că tocmai au făcut ca uşa restaurantului să sară şi să se izbească de perete. Amin scoase o exclamaţie, întinse braţul şi trase de trei ori spre o siluetă care tocmai trecu deschizătura: Malko avu o fulgerare. Deja remarcase că nodurile, cu care era legat fostul SS-ist, erau nişte noduri comando, şi acest atac mirosea puternic a ceva militar... Nu avu

timp să se gândească; noul venit, chircit în spatele unei mese răsturnate deschidea focul cu arma sa „riot-gun", acoperind cu gloanțe, metodic, partea de sală în care se găseau.

Întinși pe jos în spatele barului, Malko și Amin nu mai mișcau. Proiectilele șuierau din toate colțurile. A doua armă intră și ea în joc și Malko recunoscu ritmul unei arme de foc ale cărei gloanțe blindate traversau chiar și zidul... În fața barului, fereastra se făcu țăndări, spartă de o lovitură dată cu patul puștii... Imediat, o a treia armă începu să tragă; încă un „riot-gun". Proiectilele distruseseră podeaua și mobilele asurzindu-l pe Malko și pe însoțitorul său. Arma Sieg părea ridicolă pe lângă acest potop de plumb...

Imposibil să ajungă fie chiar și în bucătărie. Aveau să fie transformați în carne tocată înainte de a ajunge acolo. Riscau să fie uciși cu țeava armei lipită de corpul lor. Și asta nu avea să întârzie prea mult. Ceilalți trăgeau ca nebunii...

Malko zări la un metru de el o ușă întredeschisă. Ridicând ochii, văzu un semn ce indica toaleta. Era un impas poate, dar în bar nu aveau nici o șansă.

— Să încercăm pe acolo!

Fără să aștepte răspunsul lui Amin, se lansă dintr-o săritură cu tot corpul, împingând ușa cu capul, surprinzându-i pe ucigașii ascunși. Lemnul ușii fu tăiat în bucăți câteva secunde mai târziu. Malko se rostogoli pe pardoseală și Amin, trecând printre două rafale, veni după el închizând, ceea ce mai rămase din ușă, cu o lovitură de picior. Ceea ce îi dădea numai zece secunde avans.

Colțul retras avea trei uși. Malko le împinse. Una dintre ele se deschise spre toaletele care aveau o fereastră micuță ce dădea în grădină. Malko se grăbi: aveau puțin timp. Riscau ca unul dintre agresori să dea o raită. Pentru moment toți trei erau în sală. Sări peste pervaz și zări prin umbră, în exterior o grămadă de lăzi și sări de sus, făcându-le să se prăbușească sub greutatea lui. Amin îl ajunse din urmă imediat și spălară putina spre pădurea care înconjura castelul din Beersel. Aproape ajunseseră când unul din ucigași se ivi la colțul *Hanului Templierilor* și începu să tragă de la șold... măturând spațiul din fața lui.

Malko și Amin se rostogoleau deja într-un șanț fără măcar să riposteze. Fugiră spre marele castel întărit, adâncit în întuneric,

urmăriți de gloanțele care șuierau în jurul lor. Dintr-o dată auziră urletul unei sirene care se apropia. Se opriră: cineva chemase poliția. Cu puțin noroc, ucigașii puteau să fie prinși imediat.

Făcură cale întoarsă revenind de unde plecaseră.

* * *

Combiul jandarmeriei regale intră în ultimul viraj, înainte de *Hanul Templierilor,* într-un mod mult mai rezonabil. Creditele pentru întreținerea brigăzii din Nivelles se epuizaseră de mult și vehiculul frâna cu greu. Jandarmul Marcel Van Luit care conducea se întoarse spre subofițerul Lacroix.

— Ai luat „riot-guns"?

— Oh! rahat, am uitat!

— Nu face nimic. Cu siguranță, am ars benzina pentru nimic...

Un telefon îi prevenise că s-au auzit împușcături lângă *Hanul Templierilor.* Imposibil să nu mergi acolo, dar erau convinși că era vorba de o glumă sau de o greșeală. Cu atât mai mult cu cât era seara în care hanul era închis. Își spuseră că bătrânul Walter le-ar oferi o bere pentru deranjul lor...

Farurile Combiului luminară două vehicule în parcarea hanului: un Mercedes și un Golf închis la culoare. Mașina Combi, cu girofarul ce se rotea, se gară alături de GTI. Subofițerul Lacroix deschise portiera. Nu avu timp să coboare. Un bărbat cu căciulă, care-i acoperea ceafa și urechile, apăru din spatele Golfului cu „riot-gun"-ul la șold. Trase. Încărcătura îl atinse pe Lacroix în abdomen, tăindu-l practic în două... Îngrozit, jandarmul Van Luit apucă radio emițătorul și urlă în aparat.

— Lacroix este mort, trimiteți întăriri.

Apoi se lăsă să alunece în afară. Un alt bărbat cu pistolul în mână se îndreptă spre el și trase. Primul glonte îi atinse mâna. Fără să încerce măcar să scoată pistolul din teacă, încercă să fugă spre șosea. Un al doilea proiectil îi zdrobi gleznele și căzu la pământ urlând de durere. Mai încerca încă să se târască spre șosea când asasinul lui Lacroix, un uriaș cu capul acoperit cu o cagulă se apropie și, cu țeava puștii atingându-i capul, îl termină cu trei focuri.

Un al treilea bărbat recupera armele de serviciu ale jandarmilor. Uriaşul dădu un ordin.

— Plecăm, cu atât mai rău pentru ceilalţi doi.

Prudenţa îl ferise până acum de orice problemă. Jandarmii avuseseră timp să cheme ajutoare... Cei trei bărbaţi se înghesuiră în Golful care demară spre autostradă. Pentru orice eventualitate, uriaşul se aşeză pe un scaun special amenajat de unde putea privi în spate cu un riot-gun şi un Fal la îndemână, pentru cazul improbabil când ar fi fost urmăriţi.

Malko alergă până la corpurile ce zăceau întinse pe jos. N-ar fi crezut niciodată că adversarii săi îi vor ataca pe jandarmi! Se purtau ca membrii unui comando într-o ţară străină, ucigând tot ce le stătea în cale. Staţia radio a maşinii jandarmilor funcţiona în continuare de unde se auzea o voce înebunită.

— Marcel, Marcel, ce se întâmplă?

Marcel Van Luit zăcea la trei metri scăldându-se în propriul său sânge.

Amin Habbache se urcase deja în Mercedes... Malko veni şi el. Inutil să se întâlnească cu jandarmii. Porni spre partea de sus a satului, trecând pe sub podul de cale ferată şi urcă serpentinele care duceau la Beersel. Timp de douăzeci de minute merseră pe drumuri de ţară pustii înainte de a o apuca pe o altă şosea de acces pe autostrada spre Mons. Până la Bruxelles nu văzură nici o maşină a poliţiei sau a Jandarmeriei.

— A fost fierbinte! făcu Amin calm. Data următoare, va trebui să ne echipăm cu ceva mai greu.

Se simţea că treaba începea să-l amuze. Malko se întreba dacă va mai exista o data următoare... Ultima pistă tocmai se pierduse în sânge... Nu rămânea decât prietenul misterios al Sandrei şi al lui Gustav Meyer şi legătura între *Hanul Templierilor* şi masacre. Acum se afla singur în situaţia de a pune capăt isprăvilor unei bande de nebuni sângeroşi dar remarcabil de lucizi şi de îndrăzneţi.

Amin Habbache căscă.

— Mi-e foame, mergem să mâncăm ceva?

— De acord, făcu Malko.

Trecură pe la *Métropole* pentru a o lua pe logodnica libanezului.

— Mă duc eu, făcu Habbache.

Malko îl lăsă să urce. După zece minute nu coborâse încă. Luă la rândul său ascensorul. Cheia era în ușă. Intră și înțepeni auzind gemete. Cristel era întinsă pe o masă mare și rotundă, cu picioarele îndoite în echer de o parte și de alta a „logodnicului" ei. Acesta, în picioare în fața mesei o penetra cu conștiinciozitate într-un concert de scârțâieli.

Discret, Malko închise din nou ușa și coborî.

Apărură un sfert de oră mai târziu.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Știu un restaurant în Piața Sainte-Catherine, făcu libanezul.

— Oh, da, spusese Cristel, îmi place la nebunie peștele.

* * *

Restaurantul se bucura de curățenia și veselia unui spital. Luminat cu spoturi, pereți albi, un personal apretat și un meniu complicat și distins. Se vorbea în șoaptă și nu era nici un pic de ambianță.

Înainte, Piața Sainte-Catherine era centrul unui cartier popular. Nu mai rămăsese din el decât biserica pe care o cântase Brel și bătrâne imobile pe cale să fie dărâmate. Când șeful hotelului se apropie, Cristel întrebă imediat:

—Aveți „maatjes"?

Celălalt se strâmbă cu dispreț.

— Nu, domnișoară, nu facem așa ceva aici.

Un dispreț sideral. Un fel de mâncare prea popular. Cristel trebui să se mulțumească cu o langustă, „scampis" fripți abia dezghețați... Stropiți, totuși, cu Dom Perignon. După emoțiile din acea seară, Malko își făcea gânduri rele în fața farfuriei cu lup de mare cu cimbru. Încă o dată creaturile lui „Fox" îl luaseră repede. Doborând din prima doi jandarmi ceea ce era totuși o enormitate, Belgia fiind, până la proba contrarie o țară civilizată. Cum se făcea că acești ucigași erau siguri că nu aveau să fie pedepsiți?

Nu putea să creadă că „Fox", angajat al Serviciilor Speciale, lăsa să fie omorâți jandarmi.

— Ai văzut-o pe acea zwette[1]?

Exclamația lui Cristel îl făcu să-și întoarcă și el capul. Un cuplu tocmai intrase și se așeza în fața lor. Un flamand înalt și rozaliu, cu păr sur și constituție atletică și o negresă foarte subțire, cu piept mic dar cu o crupă pe care ai fi putut pune o farfurie, totul mulat într-un taior Chanel... Era pentru prima dată când Malko vedea o negresă în taior Chanel... Și pe deasupra și crăpat. Avea o față cu trăsături destul de fine, un nas în vânt, niște ochi mari de căprioară și o gură cum numai în Africa găseai, care părea că se pregătește să înghită toate penisurile din lume.

— Trebuie să fie o zaireză, remarcă Amin. Sunt o mulțime, studente.

— Seamănă puțin cu prietena lui Philip...

Flamandul începuse să mângâie coapsa vecinei sale care contempla sala, hieratică, cu o privire vagă, de mioapă. Schiță un zâmbet pentru Malko: ochii lui erau întotdeauna de mare efect în lumea a treia. Flamandul interceptă acea privire și continuă să mângâie cu și mai mult zel coapsa de abanos având un aer furibund.

— Prietena lui Philip avea sâni, remarcă Cristel, asta e plată ca o scândură.

— Ce s-a întâmplat cu fata aceea? întrebă Malko cu interes.

— A dispărut. Era una care era înebunită după sex și care o făcea bine. Probabil a găsit un tip care să i-o tragă mai bine. Philip era bolnav, înnebunit după ea, trebuie să spunem că era superbă. Avea peste tot în apartamentul lui fotografii cu ea, îmbrăcată, goală, în costum de baie. Se amuza s-o îmbrace într-o „panteră" pentru a-i da un aer sălbatic și asta o înnebunea. Era snoabă și ar fi vrut să aibă pielea albă ca laptele.

— Era o fată dintr-o familie bună, îl întrerupse Cristel. Tatăl ei era ministru sau așa ceva și își plătea singură hainele. Și atunci normal, când Philip o punea în patru labe pe o cuvertură imitând pielea de zebră pentru a o lua în timp ce filma scena, sau când o deghiza în panteră, mârâia de nemulțumire.

Malko nu mai mânca.

---

1. Negresă, în argoul bruxellez.

Avea mereu în timpane zgomotul împușcăturii și era încă în stare de șoc dar remarca libanezului făcuse să i se aprindă beculețul.

— Sunteți sigur că avea acasă aceste fotografii? întrebă el.

— Cum să nu! făcu Amin. Cutii pline. De ce?

Malko începu să rumege încet. În lucrurile lui Philip Burton nu găsise nici o fotografie cu o tânără de culoare.

Oare asta căutaseră ucigașii?

Capitolul IX

— De ce vă interesează negresa asta? întrebă Amin intrigat. N-are nici o legătură cu toate astea.

— Toate aceste fotografii au dispărut la spargerea care a urmat uciderii lui Philip Burton, făcu Malko. Mă întrebam ce a căutat hoţul. Poate că avem acum răspunsul...

Perplex, Amin se tot trăgea de mustaţa fină.

— M-aş mira să aveţi dreptate. Fata are bani, nu face politică şi-i place să facă dragoste. În plus îţi ia ochii. Mereu îmbrăcată în mov, până în vârful unghiilor. Philip n-ar fi amestecat-o în afacerile lui, tot ce voia era să-i...

— E posibil, zise Malko, dar astea sunt faptele. Toate fotografiile au dispărut. Ar trebui s-o găsim pe această zaireză. Îi ştiţi numele?

— Prenumele, făcu libanezul, Mandala. Îşi face studiile la Bruxelles.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu. Probabil în cartierul „Matangé", aproape de ieşirea spre Namur, acolo stau aproape toţi zairezii. Întotdeauna ea era cea care venea la Philip şi habar n-am unde o întâlnise... N-o să fie uşor s-o găsim. Poate nici nu mai e la Bruxelles...

Cristel interveni brusc în conversaţie.

— E cineva care ne-ar putea ajuta, Kamina. El...

Nu-şi putu termina fraza. Amin o pălmuise sec, cu dosul palmei. Ochii îi erau ca de sticlă; cu faţa trasă, alb ca varul, părea că e gata să facă un infarct. Înmărmurită, Cristel nici măcar nu plângea. Chelnerii îşi întoarseră capul din pudoare, iar flamandul cel înalt şi zaireza lui aruncară priviri jenate spre masa lor înainte de a le aţinti în farfurie. Malko nu ştia unde să dispară.

— N-o să-mi vorbești iar de maimuțoiul tău, scrâșni din dinți Amin Habbache. (Întors spre Malko, adăugă:) Cu un negrotei și-a găsit să se culce. Un nenorocit de cântăreț care-i mai și șterpelea banii.

— Liniștiți-vă, zise Malko. Nu-i un motiv să vă purtați în felul ăsta.

Amin ridică din umeri și nu-și descleștă dinții, ignorând-o ostentativ pe Cristel. Terminară în grabă masa într-o atmosferă tensionată. După ce ieșiră de la *Sirena de aur*, Amin îi spuse amabil lui Malko:

— Cred că aveți treabă cu Cristel. Eu o să mă întorc.

Fără să-i aștepte răspunsul, se îndepărtă cu pași mari traversând Piața Sainte-Catherine. Cristel nu părea răvășită.

— Amin e nebun de gelozie, făcu ea. Kamina, nu m-am culcat cu el decât de două ori, e superb, are o piele neînchipuit de fină și un penis enorm. În plus, când e *încărcat* face dragoste ca un zeu. Și ce fese! Dacă aș fi bărbat aș muri de dorință să mă bag în el. Malko întrerupse această descriere lirico-obscenă:

— O cunoaște pe Mandala?

— Toți zairezii se frecventează, îl asigură ea. Mergem să vedem?

— Unde?

— Tipul meu, Kamina, lucrează la *Makutanu*, un restaurant pe șoseaua Wavre. Dirijează orchestra. Toți zairezii vin să danseze aici. O cunoaște cu siguranță pe tipa lui Philip.

Cu un râs fericit, adăugă:

— Are un fund enorm. Cu negrii ăștia și cu instrumentele lor e nevoie de loc.

Încă un poet...

— Credeam că ești foarte îndrăgostită de Amin, zise el.

Cristel suspină instalându-se în mașina de 90 cm³.

— Da. Dar nici tu nu ești de lepădat. Se pare că ai făcut o mulțime de chestii demențiale. Mai bine decât el. Pe mine asta mă excită. Pentru că milogi care știu să facă sex bine am cu grămada.

Nu mai trebuia decât să se îndrepte spre ieșirea dinspre Namur.

* * *

În realitate, în cartierul african, numai câțiva negrii se plimbau cuminți pe trotuare unde vedeai mai ales albi. Matangé, cartierul de la ieșirea spre Namur, n-avea nimic folcloric, în afară de câteva dughene ținute de africani ce vorbeau cu accent belgian. Malko parcă în fața restaurantului *Makutanu*. Muzica din interior țâșnea pe stradă și Cristel fremăta deja.

Hotărât lucru, îi plăcea exotismul...

Abia împinse ușa restaurantului că un tip înalt, cu un tricou cu imaginea Panterei Roz, părăsi estrada și se repezi la ea.

După ochi nu era la prima bomboană de hașiș. Cristel se agăță de gâtul lui în timp ce el explora cu o mână asigurându-se că fesele îi erau la fel de rotunde și sânii la fel de tari. Liniștit, se întoarse spre Malko cu un surâs strălucitor.

— Cetățene, ești bine venit la *Makutanu!*

Se întoarse la orchestra sa și muzica reîncepu și mai și. Cristel părea mai în largul ei decât la *Sirena de aur*. Fură duși într-un separeu întunecat, în spatele ringului de dans. Malko comandă un Cointreau pentru ea și o votcă pentru el. Alături de ei se degusta pui cu pili-pili[1], cartofi dulci, tapir umplut și câteva *specialități* zaireze de origine necunoscută.

— E simpatic, nu? întrebă Cristel.

Lui Malko puțin îi păsa. Pe el îl interesa Mandala, amanta lui Philip Burton. Cea ale cărei fotografii fuseseră furate. Privi negresele din jur; nici una nu corespundea descrierii lui Amin.

— Trebuie să aflăm informații despre această Mandala, ceru el.

Cristel nici nu aștepta altceva. Sări de îndată pe ringul de dans.

— Așteaptă puțin, mă ocup eu de asta!

Treizeci de secunde mai târziu, lipită de cântărețul dragostelor ei, se legăna în ritmul unei melopee lente și senzuale de Toure Kunda.

Numitul Kamina părea că are mâini pretutindeni. Nemișcați într-un colț al ringului, în penumbră, trăiau din plin momentul sub privirea înveselită a celorlalți muzicieni care probabil îl luau pe Malko drept cel mai mare fraier al anului.

---

1. Sos cu ardei iute

Muzicianul era aplecat peste sânii lui Cristel cu toți dinții strălucind ca și cum s-ar fi pregătit să muște din ei. Malko se întreba dacă toate acestea erau într-adevăr utile. O negresă care lucra în local veni să se așeze în separeu, interogându-l cu ochii ei mari și catifelați, cu sânii ascuțiți îndreptați spre el, dar el o refuză. Era culmea să iei Sida din Belgia. Docilă, fata dispăru. Cristel se întoarse în pragul orgasmului cu ochii strălucitori și respirația scurtă.

— O cunoaște, vesti ea strecurându-se lângă Malko.

Inima lui Malko bătu mai repede.

— Știe unde o putem găsi?

— Nu chiar, mărturisi tânăra. Vine pe-aici din când în când, aproape întotdeauna cu albi. E o fată cu bani dar îi place să se culce cu albi. Așa încât nu-i prea iubită de negri. Dar se pare că-și face veacul într-un loc mișto, la *Jonathan*, nu departe de Bulevardul Louise. Însă n-o să fie ușor să mergem acolo.

— De ce?

— E un club privat. Se spune că acolo se petrec tot felul de chestii. Dacă nu ești cunoscut, nu te lasă să intri.

Malko analiză rapid problema. O singură persoană putea să îl ajute.

— Așteaptă-mă puțin, mă duc să dau un telefon, făcu el.

Cabina era la subsol. Printr-un noroc, Eric Bontemps era acasă. Malko îi explică problema.

— O să încerc să vă aranjez chestia asta, promise ziaristul. Vă telefonez la *Makutanu*.

Se întoarse la Cristel care își ataca cel de-al doilea Cointreau. Pentru că noaptea risca să fie lungă, luă o cafea foarte tare cu mult zahăr. Eric Bontemps sună douăzeci de minute mai târziu.

— Duceți-vă la *Jonathan*, spuse el și întrebați de Josse spunându-i că veniți din partea mea.

* * *

Bulevardul Louise era sinistru cu vitrinele lui întunecate. După indicațiile lui Cristel, Malko viră pe o stradă transversală. În mijlocul unui imobil burghez, zări un portar în uniformă în fața unei firme luminate de un neon roz care anunța: *Jonathan*.

Angajatul înaintă spre ei.

— E un club privat, domnule.

— Aş vrea să-l văd pe Jos, zise Malko.

Un surâs larg lumină faţa portarului care se înclină în faţa lor.

— Intraţi, mă duc să-l anunţ, zise el.

Intrară şi merseră de-a lungul unui culoar tapetat cu catifea roşie care dădea într-o sală cu lumină difuză, cu banchete adânci, cu un bar lung, negru şi cu o muzică ambientală discretă.

Malko comandă o cupă de Moet iar pentru Cristel un Cointreau şi privi în jurul lui. Nu se vedea nici o negresă. Alături, un cuplu BCBG. Ea, roşcată, mai degrabă sexy, cu picioarele lungi, în taior verde. El grizonat, cu aerul unui industriaş, puţin cam gras. Ceva mai departe, un bărbat singur, îndesat, cu ochi foarte albaştri şi sprâncene foarte negre. În stânga lor, o fată foarte tânără, subţire, cu ciorapi *de reţea* şi păr lung şi blond.

Pe taburetele din faţa barului era aşezat un cuplu. O brunetă cu profil aristocratic, cu părul strâns în coc, îmbrăcată într-un clasic taior negru, şi un bărbat burtos, cu un aer inteligent, foarte bine îmbrăcat, cu un costum în dungi.

Toţi aceşti oameni vorbeau puţin şi păreau că se plictisesc.

Un chelner se aplecă la urechea bărbatului ce-o însoţea pe roşcată. Perechea se ridică şi dispăru printr-o uşă din fundul sălii.

Aproape imediat, şeful hotelului, rotofei, se prezentă lui Malko cu un surâs comercial.

— Bună ziua, domnule. Cred că vreţi să deveniţi membru al clubului *Jonathan*.

— Absolut.

— E foarte simplu. Am fost anunţat. Cotizaţia este de 5000 de franci. De persoană.

Îşi întoarse cu pudoare capul în timp ce Malko număra bancnotele; le luă iute şi anunţă:

— În această seară dăm filme într-o mică sală de proiecţie. De îndată ce va fi loc voi veni după dumneavoastră să vă conduc.

Se îndepărtă. Perechile din jurul lui Malko ieşeau una câte una prin uşa din fundul sălii. Rămaseră practic singuri. În sfârşit, un mic culoar întunecat, apoi fură izbiţi de şuierul produs de un ecran mare ocupat aproape în întregime de sexul unui negru.

— O seară plăcută, murmură șeful hotelului, vă puteți așeza unde doriți.

Sala era mică, în pantă, având o jumătate de duzină de rânduri. Nu erau scaune ci canapele de două locuri foarte adânci. Cristel și Malko se așezară pe ultimul rând. Acum, pe ecran o tânără femeie albă era penetrată din față și din spate de doi negri care o legănau între corpurile lor de abanos. Ochii lui Malko, obișnuindu-se încet-încet cu întunericul, distinseră mai multe cupluri tolănite pe canapele, înlănțuite în poziții incredibile, agitându-se în întuneric. Când muzica filmului scăzu, auzi un concert de gemete, exclamații, gâfâieli, de zgomote umede. Nu departe de el, o femeie lansa cu o voce stăpânită și înfricoșată:

— Nu, nu acolo, vă rog!

Imediat după aceea, țipă. Malko o văzu. Era o roșcată sexy! Se sprijinea de spătarul rândului din față, cu brațele și picioarele depărtate, cu rochia suflecată: un bărbat încerca s-o sodomizeze sălbatic, ținând-o de șolduri. Malko îi vedea mâinile crispate pe spătar, sânii ieșindu-i din sutien și expresia feței luptându-se între extaz și durere.

O siluetă trecu prin fața lui. Un bărbat îmbrăcat, ținând cu o mână un sex gros care-i ieșea din pantaloni. Se apropie de femeia pe cale să fie sodomizată și îi băgă cu brutalitate sexul în gură. Lui Malko i se păru că-l recunoaște pe omul de la bar.

— E dezgustător! îi șopti Cristel cu o voce schimbată. Hai să plecăm!

Și totuși nu se mișcă. Pe ecran, un pachistanez sau un indian era întins pe o rogojină masturbându-și încet un penis care măsura poate aproape treizeci de cm., gros la bază ca încheietura mâinii! O copilă foarte tânără apăru, îmbrăcată doar în pletele ei negre și lungi. Îngenunche cu gravitate și reluă masturbația agasând penisul enorm cu o gură abilă și minusculă. În sală, vederea acestui falus gigantic dezlănțui și mai tare ardoarea diferiților parteneri. Femeia de lume bună care era sodomizată nu mai urla de durere ci își implora partenerul cu o voce naturală să pătrundă și mai adânc.

Blonda cu ciorapi de rețea scoase un țipăt ascuțit, întinsă pe un scaun de pe primul rând. Cu picioarele înnodate pe spatele unui bărbat care o sfărâma implantându-se cu viteză.

Cu o încetineală hieratică, fetița de pe ecran încălecă deasupra partenerului ei și începu să înfunde încet monstruosul sex în corpul ei fragil ca și cum s-ar fi tras în țeapă. Cristel scoase o exclamație:

— Dar are s-o ucidă!

N-o ucise. Fetița absorbea penisul centimetru cu centimetru, cu un zâmbet încremenit pe buze. Impasibil, bărbatul nu clinti. În sală încetaseră toate zvârcolirile. Se auziră câteva „ho" când fesele fetiței atinseră burta bărbatului: întregul penis fusese înghițit. Sprijinindu-se pe călcâie, fetița se ridică, făcându-l să apară din nou. Nemaipomenit! Malko întâlni privirea lui Cristel.

— E abject! zise ea.

Mâna ei era totuși încleștată pe sexul umflat al lui Malko. Ar fi trebuit să fii de lemn pentru a rămâne indiferent. La rândul său el o atinse descoperind un val de umezeală.

— Mincinoaso! murmură el.

Fără să-i răspundă, ea se lăsă să alunece în genunchi în fața lui iar el îi simți gura închizându-se în jurul lui.

Orgia reîncepuse. Malko se apucă să examineze una câte una toate participantele. Misterioasa Mandala se afla oare acolo?

Zări o negresă pe rândul trei dar era cu spatele la el, ocupată cu un bărbat care o făcea să se îndoaie în fața lui.

Cristel, după ce băuse cupa rușinii până la fund, încerca să-l facă să explodeze în gura ei. Apoi se răzgândi, se ridică și fără formalități se așeză în aceeași poziție ca a fetiței înfundând sexul lui Malko până în profunzimile pântecelui. Nedezlipindu-și ochii de pe ecran. O femeie veni și se trânti în fotoliul de alături. Malko recunoscu profilul aristocratic, cocul și taiorul celei de la bar. Îl fura cu coada ochiului apoi, în fața totalei lipse de reacție din partea lui, îi luă mâna și i-o duse spre nasturele taiorului. Îl deschise și haina eliberă un piept gol și plin.

Cristel gemu, în plin orgasm, zgâlțâindu-se deasupra lui ca un câine plouat. Nu avu timp să se ocupe de frumoasa necunoscută. Două mâini tocmai se năpustiseră asupra sânilor ei. Un bărbat, în picioare, în spatele ei, îi palpa, ciupindu-i de vârfuri, necăjindu-i cu o îndrăzneală liniștită. Industriașul cu păr sur care nu-și păstrase decât cămașa.

Ocoli și veni să se așeze alături de femeie. Lăsându-i sânii, îi

puse o mână pe genunchiul drept ridicându-i implacabil fusta făcând să se vadă mai întâi partea de sus a ciorapilor gri, apoi jartierele, goliciunea pielii și, în sfârșit, triunghiul întunecat. Îi murmura ceva la ureche și îi depărta încetișor genunchii acoperiți de nylon. Cristel care avusese orgasmul, întinsă pe Malko ca o păpușă stricată, privea scena.

— Mângâi-o și tu! șopti ea, mă excită.

Îi mângâie ușor sânii. Bărbatul îi palpa sexul. Brusc, o răsturnă pe o parte. Malko auzi zgomotul fermoarului tras și după tresărirea femeii înțelese că necunoscutul intrase. Se mișca în ea înainte și-napoi, fără nici un cuvânt. În extaz, ea strângea foarte tare mâna lui Malko.

În mod brutal se făcu liniște și întuneric. Filmul se întrerupse. În întuneric, Malko auzi gâfâielile vecinei sale.

— Da, da, ia-mă, ia-mă!

O litanie înșirată cu o voce răgușită. Celălalt își dădea toată osteneala.Chiar lângă el, o splendidă negresă întinsă pe jos, sprijinindu-se în coate era gata să fie penetrată de un bărbat îndesat. Fața ei fină era crispată de plăcere. Remarcă faptul că purta o rochie mov.

Cristel tocmai respingea asalturile unui bărbat cu păr foarte închis la culoare, cu bluzon de piele care încerca să se masturbeze între sânii ei.

— Privește-o pe fata de jos dintre rânduri, îi ceru el. E Mandala?

Cristel reuși să scape de agresorul ei, se aplecă și murmură:

— E posibil.

Nu putu să continue deoarece bărbatul cu bluzon îi vârâse penisul în gură în timp ce altul își strecura sexul în mâna ei. Atunci o femeie se apropie de ea și începu să se joace încet cu sânii ei.

Malko se ridică de pe scaun. În trecere, necunoscuta cu profil aristocratic care tocmai primise în pântecele ei sămânța partenerului, îi murmură:

— Răule! Pleci deja!

Șeful hotelului îl primi pe Malko cu un zâmbet lasciv.

— Domnului i-a plăcut spectacolul?

— E vioi, făcu Malko. Nu e decât o ieșire aici?

Înşelându-se asupra sensului cuvintelor, acesta zâmbi cu gura până la urechi:

— Da, dar nu aveţi să vă temeţi de nimic, domnule. N-am fost deranjaţi niciodată.

Liniştit, Malko se întoarse la Mercedesul lui, cu pântecele încă în flăcări. Biata Cristel risca să fie asaltată până în zori. Deschise radioul şi se aşeză mai bine.

Trei sferturi de oră mai târziu, un taxi ce putea fi chemat prin radio se opri în faţa clubului *Jonathan*. Mai multe perechi ieşiseră deja. Negresa pe care o văzuse în timpul orgiei ieşi din club îmbrăcată cu o superbă rochie mov, şi intră în taxi. Malko demară în spatele lui. Dacă aceasta era într-adevăr Mandala, era hotărât ca de data asta să nu lase să-i fie asasinat ultimul martor.

Capitolul X

Taxiul rula pe Bulevardul Louise, spre sud. O luă apoi la stânga pe Bulevardul Louis Schimdt mergând spre nord. Malko zări o pancartă cu inscripția „Etterbeek", o periferie din Bruxelles. După alte câteva mici străduțe, vehicolul pe care îl urmărea se opri în fața unei căsuțe modeste pe o stradă liniștită, strada Arțarilor.

Zaireza se dădu jos din taxi, plăti și Malko o văzu dispărând în imobil. Aproape imediat se aprinse lumina la o fereastră de la etajul al doilea.

Opri puțin mai departe, coborî din mașină și se întoarse pe jos să inspecteze numele de deasupra soneriilor. Într-adevăr, era numele ei: Mandala Cabindo. Întors la mașină, se îndreptă spre centru.

În sfârșit satisfăcut. O găsise pe amanta lui Philip Burton. Era oare implicată în afacere sau doar un martor inconștient? Trebuia neapărat să știe mai multe. Pentru aceasta era o singură metodă: urmărirea discretă. Amin Habbache urma să se achite de minune de această treabă... Cu condiția să fie motivat. Când parcă în fața la *Métropole*, continua să se întrebe dacă există o legătură între zaireză și crime.

* * *

— În continuare nici o mișcare, anunță prin radio vocea lui Amin Habbache. Ori e moartă, ori doarme...

Date fiind activitățile din seara precedentă, nu era nimic neobișnuit. Malko reușise să-l convingă pe Amin închiriindu-i un BMW, visul lui. Dar, câteva clipe mai târziu, aventura i se păru

libanezului mai puțin interesantă. Își rumega încă furia împotriva lui Cristel, întoarsă în zori, răvășită, pretinzând că-și petrecuse noaptea dansând. Malko avusese grijă să nu-i vorbească de orgia în care o antrenase. Când Malko se dusese să-l caute pe Amin, îi strecurase:

— După ce-ai plecat, au fost cinci sau șase care au vrut să mă sodomizeze.

— Și?

— Am rezistat atacului.

În timp ce ea se odihnea, Amin se lupta cu oboseala la postul său din strada Arțarilor la Etterbeek.

— Așteaptă, îl imploră Malko, o să iasă. Vin la voi peste două ore...

Ținea legătura datorită celor două Motorolas împrumutate de la George Hammond.

Nu ținea să-și facă apariția, ignorând cu cine putea să se întâlnească zaireza. Ucigașii îl cunoșteau și ar fi reacționat fără să stea pe gânduri. Desigur, îl văzuseră pe Amin, în ajun la Beersel, dar cu ochelari negri era de nerecunoscut. Bodogănind, Amin își reluă locul de observație... Malko se duse la o întâlnire cu șeful Centralei CIA. Ziarele erau pline de articole despre masacrul de la *Hanul Templierilor* și de asasinarea celor doi jandarmi. Primele constatări indicau că era vorba de aceleași arme și de aceleași muniții. Malko îl găsi pe american la barul hotelului *Amigo,* vizavi de *Grand Place.* Cufundat în lectura unui raport gros. În fața lui se afla o sticlă de Johnny Walker. Nu părea prea vesel.

— Cum ați scăpat ieri seară? întrebă el.

— Ca prin minune, făcu sobru Malko.

Îi povesti odiseea. Și urmarea cu zaireza.

— Auzisem vorbindu-se despre această fată, exclamă șeful de Stație. Prin Burton.

— Nu puteți afla nimic despre ea?

— O să încerc la poliție, dar va fi dur.

— Și despre *Jonathan*?

— Trebuie să fie mai ușor. Sunt mai multe cluburi de felul ăsta la Bruxelles. Polițaii sunt întotdeauna la curent și au informatori

pretutindeni, dar nu le închid. Totuşi, nu văd legătura cu afacerea noastră.

— În orice caz are o legătură cu Mandala, afirmă Malko, altfel nu i s-ar fi furat pozele. Şi poate ne va duce la ucigaşi.

— Sau la „Fox".

— Cine ştie...

* * *

— A tras perdelele, anunţă pe un ton triumfal Amin.

Era două după-amiaza, era un progres... Amin nu mai putea. Urmărirea nu era genul lui... Mai aşteptară încă aproape o oră. În sfârşit, în momentul când începeau să dispere, o maşină se opri în faţa imobilului, o Santana cu un singur om la bord. Claxonă o dată uşor. Treizeci de minute mai târziu, Mandala apărea, înfăşurată într-un bubu mov şi intră aşezându-se pe scaunul de lângă şofer, care demară ţâşnind ca din puşcă.

— *Inch Allah*! murmură Amin, băgând BMW-ul în prima viteză.

Libanezul ştia să conducă. Reuşea să nu fie lăsat în urmă pe străzile înţesate ale periferiei sudice din Bruxelles. Malko luă numărul Santanei: CUV 165. Ajunseră la Ixelles şi Santana intră pe strada Souveraine pentru a parca în parkingul de la numărul 5, un mic imobil cu trei etaje. Amin continuă drumul până la şoseaua Ixelles şi opri la colţ, în faţa unei cafenele cu o ciudată faţadă roz, *Flora*.

Malko, părăsind BMW-ul, o luă înapoi pe jos până la imobilul unde dispăruse Santana. Din şase locatari, nu erau decât două plăci, purtând un nume pe care şi-l notă. Nevrând să întârzie prea mult în acel loc, se întoarse la BMW. Staţionând pe şoseaua Ixelles, aşteptară. Strada Souveraine fiind cu sens unic, nu riscau nimic. După o oră, Santana apăru din nou şi o luă pe şoseaua Ixelles.

O nouă oprire. De data asta la ieşirea spre Namur. Mandala coborî şi se îndepărtă pe jos, intrând la un coafor.

Santana plecă iarăşi, revenind spre Ixelles. O luă pe strada Beau Site şi intră la numărul şapte. Amin se opri puţin mai departe şi aşteptă. Un sfert de oră mai târziu, Santana reapăru şi coborî spre Bulevardul Louise, apoi întoarse la dreapta spre centrul

orașului. O luă de-a lungul străzii Louvain și încetini în fața unui mare imobil gri cu opt etaje, în fața căruia erau parcate mașini Golf albe cu o dungă portocalie în lungime. Șoferul Santanei întinse santinelei în uniformă un permis și dispăru în parkingul subteran al imobilului. Amin fluieră surprins.

— Drace, un jandarm! Aici e sediul BSR[1] din Bruxelles. Mandala trebuie să fie informatoarea lor...

Evident, după orgia din ajun, avea de povestit lucruri interesante... Malko reflectă rapid. Având numărul Santanei putea să-l descopere pe agentul zairezei. Dar trebuia să stabilească un contact direct cu ea. De urgență.

— Mergem s-o luăm pe Cristel, zise Malko.

— De ce?

— Trebuie s-o trimitem la acel coafor, să facă cunoștință ca din întâmplare, cu zaireza.

Amin se îndrepta deja spre Piața Sablon. În timp ce rula cu viteză pe strada Royale, Malko îl întrebă:

— Jandarmii au o rețea de informații?

— Bineînțeles, e un stat în stat. Îi disprețuiesc pe polițiști și reprezintă cea mai puternică forță a regatului. De neatins. Au dosare despre toată lumea...

Malko profită pentru a da un telefon dintr-o cabină din Piața Sablon lui George Hammond, în timp ce Amin Habbache urca să o ia pe Cristel. Aceasta arăta de parcă ar fi trecut printr-un storcător. Chiar avea nevoie de un coafor...

Amin o pusese deja la curent. Malko completă instrucțiunile.

— Mai ales, fii prudentă... Nici o vorbă, nici despre mine, nici despre Amin. Încearcă să te împrietenești cu ea. Pentru a afla numele bărbatului cu care este.

Cristel își dădu părul zbârlit pe spate.

— Trebuie să aibă o mulțime de tipi.

— Nu-i nimic, făcu Malko. Vom proceda prin eliminare.

O privi trecând pragul prăvăliei.

— Amin, rămâi aici, îi ceru el, și ia-o pe Cristel când iese. Mă

---

1) Brigada Specială de Cercetare

duc să-mi iau maşina de la Etterbeek să mă duc la ambasadă. Apoi voi fi la *Métropole* unde voi aştepta veşti de la voi.

* * *

George Hammond lua notiţe cu un scris fin, ascultând relatarea lui Malko. Santana îl interesa uimitor de tare. Puse stiloul jos.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că suntem într-o manipulare incluzând oameni ai forţelor de ordine. Tipii ăştia par mult prea siguri de faptul că nu pot fi pedepsiţi.

— Am impresia că „Fox" reglează un cont personal care nu ne priveşte şi că l-a lichidat pe Philip Burton numai pentru că îl jenau, replică Malko.

— A folosit totuşi armele Companiei...

— Pentru a înlătura orice bănuială, asta-i tot. Sunt aproape sigur că e vorba de o poveste internă, între belgieni.

— Şi CCC?

— Şi aici riscăm să eşuăm lamentabil. Persoanele lichidate n-au profilul unor ucigaşi periculoşi. Desigur, făceau parte din sfera CCC dar numai la eşalonul logistic. Nu erau din cei care pun bombe... Totuşi... au fost asasinaţi cu sălbăticie... Există un alt motiv. Care ne scapă.

George Hammond suspină resemnat.

— Nu vă aprob întru totul dar dacă daţi de pista acestor nebuni datorită zairezei, atunci bravo! Mă voi ocupa de Santana cu multă atenţie ca şi cum aş umbla cu un ou.

* * *

Malko aştepta la *Métropole* de douăzeci de minute când sună telefonul. Era vocea exasperată a lui Amin Habbache.

— M-am săturat! zise libanezul. Sunt într-o cafenea în faţa sursei, nu departe de *Métropole*.

— Şi Cristel?

— E la zece metri de mine, cu noua ei prietenă, făcu pe un ton amar libanezul. Sporovăiesc ca nişte coţofene. Au ieşit împreună

de la coafor. E noua ei prietenă din copilărie. Desigur că două târâturi ca ele au ce-şi povesti...

Malko era deja în ascensor... Nu-i fu deloc greu să găsească locul, chiar în faţa comisariatului de poliţie. Amin se delecta sorbind un Johnny Walker pe terasă şi le zări pe cele două femei înăuntru, prinse în discuţie. Libanezul se trăgea de mustaţa fină.

— Mă puneţi să fac o nenorocită de treabă, se plânse el. La noi în Beirut treburi de-astea le fac copiii de zece ani. Şi chiar şi aşa...

— Am să-ţi ţin companie, afirmă Malko.

Comandă o Stolychnaya, urmărindu-le pe cele două femei. Nu s-ar fi gândit niciodată că era atât de uşor să o contacteze. Se scurse aproape o oră. Dezgustat, Amin se uită la ceas.

— Am o şedinţă de tir, făcu el. Un tip căruia îi dau lecţii. Nu pot să-l pierd. Vă las. Salut.

Se depărtă cu mersul lui suplu spre Piaţa Brouckère. Lui Malko puţin îi păsa. Acum nu mai era obligat s-o urmărească pe Mandala. Ştia unde locuieşte şi Cristel făcuse cunoştinţă cu ea. Cufundat în lectura ziarului *Soir,* aştepta liniştit. Cele două femei comandaseră câte un Cointreau pe care îl degustau ca nişte vechi prietene.

În sfârşit, se ridicară. Malko simţi în trecere parfumul tinerei negrese care se îndepărta, cu bubu-ul său mov ce i se mula pe trup, legănându-şi languros fesele. Cristel o urmă până la un taxi. Se sărutară şi zaireza se urcă în maşină. Imediat, Cristel se repezi spre Malko şi se aşeză alături, cu ochi strălucitori.

— Ce simpatică e! făcu ea. Am avut noroc, la coafor m-am nimerit lângă ea... M-a recunoscut imediat. De aseară, de la *Jonathan.* Mi-a spus că m-a remarcat pentru că urlam ca o nebună şi că era tare încântată că ne-am întâlnit.

— Nu i-ai spus cu cine erai...

Cristel râse.

— Eşti nebun! I-am spus că întâlnisem un tip la bar la *Amigo* care mă agăţase. Că era prima dată când făceam chestia asta. Nu m-a crezut...

— Vorbeşte-mi despre ea.

Pe faţa lui Cristel apăru o expresie de amuzament.

— Păi, e trăznet! Mi-a spus că taică-su a fost de trei ori ministru în Zair. Că a trimis-o să-şi facă studiile aici, dar că asta o plictisea.

— Bine; făcu Malko, dar în viaţa particulară?

Cristel pufni.

— Vrei să-ţi spun despre iubiţii ei. Sunt mai mulţi. După părerea mea s-a culcat cu jumătate din Bruxelles. Dacă iese cu un tip nu ştie să spună nu. Din politeţe, ce vrei.

Era promiţător. Să dai de o nimfomană. Malko se simţi cuprins de deznădejde.

Cristel bău un pic de Cointreau înainte să-i înfăţişeze în continuare aventurile Mandalei.

— Cred totuşi că există un tip de care e legată mai mult decât de ceilalţi, făcu ea. Un tip pe care îl vede întotdeauna în intimitate, a fost destul de misterioasă în legătură cu el. Îi spune „King-Kong".

— De ce?

— E un tip enorm, explică Cristel, măsoară aproape doi metri şi totul la el păstrează proporţia.

Malko îşi simţi stomacul contractându-i-se. Revăzând uriaşul cu cagulă care încercase să-l omoare de două ori. De data asta dăduse de mina de aur, dar zaireza era, fără să ştie, în pericol de moarte. Trebuia cu orice preţ să afle mai multe.

Capitolul XI

Malko îşi spuse că după atâtea căutări îndârjite îşi atinsese în sfârşit scopul.

— Ce ţi-a spus bărbatul acesta? insistă el.

Cristel Tilmant se încruntă ca un şcolar care încearcă în zadar răspunsul la o problemă de matematică.

— Aproape nimic. În afară de faptul că trăieşte cu el senzaţii extra. Şi totuşi, e blazată...

— Cum l-a cunoscut?

— Printr-un prieten comun, se pare, dar nu a precizat nimic. Totuşi nu este unica iubire a vieţii sale. Nu locuiesc împreună. O vede când are chef. Mi-a spus că nu-l sună niciodată. El i-a interzis acest lucru. Uneori vine s-o ia de la *Jonathan*. Înainte să-şi înceapă micile orgii...

— Nu ţi-a dat nici un alt semn particular în afară de talie?

— Nimic altceva decât că e un pachet de muşchi.

Din nou silueta uriaşului cu cagulă trecu prin faţa ochilor lui Malko. În ciuda greutăţii sale, se deplasa cu uşurinţă şi avea umeri căzuţi ca ai sportivilor. Avea impresia că *„arde"*.

— Când vă mai vedeţi?

— Trebuie să ne sunăm. Ar vrea să revin la *Jonathan*. Cred că e cam nebună. Nici măcar nu le cere bani tipilor cu care se culcă. Mi-a spus că dacă aş veni şi eu ar fi mai excitant. Dar nu se duce în fiecare seară. Vrei să-i cer să mi-l prezinte pe *King-Kong* -ul ei?

— În nici un caz! sări Malko. Dar trebuie să încercăm să aflăm când are să-l vadă.

— Bine, mă duc să mă culc. În principiu, mi-a spus că vom

ieşi împreună mâine seară. Într-un loc unde se pare că sunt nişte tipi superbi. Nu se culcă decât cu albi...

În ciuda cearcănelor de la ochi, Cristel îşi revenise de când fusese la coafor. Malko se întreba cu câţi bărbaţi făcuse dragoste în seara trecută. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, îşi trase în jos puloverul pentru a-şi scoate mai bine în relief sânii, aruncă o ocheadă arzătoare unui tip care mânca heringi şi se ridică, îndepărtându-se cu un mers pe care fusta mini din lastex care i se mula pe fesele rotunde îl făcea şi mai incendiar. Toţi bărbaţii întorceau capul după ea.

Mai rămânea să-l pună la curent pe George Hammond. Încolţirea prăzii părea că se apropie.

* * *

Şeful Centralei CIA de la Bruxelles părea că s-a făcut şi mai mic.

— Am obţinut informaţia privind Santana, îl anunţă el. Nu duce nicăieri.

— De ce?

— E o maşină de serviciu a BSR din Bruxelles, fără să fie atribuită cuiva anume. E aproape imposibil de aflat cine a folosit-o azi-dimineaţă. Legătura mea, care este un foarte înalt funcţionar, mi-a explicat că ar fi nevoie de o anchetă internă la cererea Ministerului de Justiţie însuşi. E ca şi cum ai cere luna de pe cer... În afară de asta, secţia care foloseşte acest vehicul e chiar cea care se ocupă de colectarea informaţiilor *fierbinţi* privind anumite medii. E un fel de poliţie politică internă care întocmeşte dosarele personalităţilor din ţară. Colonelul de jandarmi care o conduce veghează cu străşnicie la secretul operaţiilor sale.

Malko nu mai asculta. Era în natura lucrurilor ca o fată precum zaireza să lucreze pentru poliţie. Mai uimitor era faptul că nu comunicase nici o informaţie despre ucigaşi, dacă avea vreuna. Numai dacă nu cumva nu făcuse legătura...

— Cred că am găsit dovada că Philip Burton îi cunoştea pe ucigaşi.

— Nu mai spune! făcu George Hammond.

Ascultă informaţiile culese de Cristel, incrédul şi cu gura căscată.

— Vreţi să spuneţi că Burton ar fi fost complice?

— Nu neapărat, îl corectă Malko. Trebuia să cunoască cel puţin unul din ei, într-un context diferit şi atunci când au avut loc crimele să procedeze prin deducţie. Cu elemente pe care noi încă nu le posedăm... Această ipoteză se bazează pe dispariţia fotografiilor Mandalei. Dacă nu, de ce ar fi fost furate? Nu e vorba totuşi de un admirator...

— Şi „Fox"?

— Din partea asta nimic. Cu siguranţă că Mandala nu-l cunoaşte. Sau dacă da, fără să ştie despre cine e vorba. Dar m-ar mira ca un personaj ca el să aibă vreo legătură cu fete ca ea, e mult prea prudent.

Hammond se uita distrat peste un dosar pe care tocmai i-l adusese secretara.

— Se vorbeşte din nou de CCC, spuse el. Membri ai RAF[1] au făcut cunoscut faptul că nu aveau nimic de-a face cu ei şi că îi consideră nişte nătărăi.

— Cum interpretaţi acest lucru?

— Nu am încă nici o opinie, mărturisi americanul. Vi-l semnalez doar pentru că e posibil să aibă legătură cu afacerea noastră. Şi că, în principiu, „Fox" pare pornit să-i distrugă...

— Să sperăm, spuse Malko, că noua prietenie între această Mandala şi Cristel nu va fi un foc de paie şi că vom obţine informaţiile pe care le căutăm. Bineînţeles, e imposibil să ascultăm convorbirile telefonice ale zairezei, nu-i aşa?

Americanul îşi ridică ochii spre cer.

— Nici să nu vă gândiţi! Tipii care se ocupă de acest fel de treburi sunt de cele mai multe ori foşti poliţişti care au păstrat contactul cu vechea lor administraţie şi, în orice caz, nişte şnapani înfiorători. Dacă vreţi ca toate secretele Companiei să se strige în piaţa publică...

1: Rote Armee Fraktion. Stânga germană

* * *

Douăzeci şi patru de ore de angoasă. Malko privea circulaţia în Piaţa Brouckère, încercând să-şi omoare timpul. Se forţa să examineze din nou toate devizele de la repararea castelului său din Liezen dar nu reuşea să se concentreze. Nu o supraveghease deloc pe zaireză, mizând totul pe cartea noii ei prietenii cu Cristel.

Ziua în curs avea să fie decisivă. Peste câteva ore Cristel cina cu negresa. Ce avea să iasă de aici? Se puteau scurge săptămâni întregi înainte să-i ducă la *King-Kong*. Care putea să nu aibă nimic în comun cu ucigaşul pe care îl căutau.

Ţârâi telefonul. Era Cristel.

— Cina din seara asta e anulată, anunţă ea cu părere de rău. Tocmai m-a sunat Mandala.

Malko înjură printre dinţi. Cu o fată ca asta era îngrozitor.

— De ce s-a răzgândit? întrebă el automat.

— Cinează cu un tip, explică Cristel.

Şi dacă era misteriosul *King-Kong*?

— Unde? întrebă el.

— Nu ştiu nimic, replică Cristel. Mi-a spus că mă va întâlni mai târziu la *Jonathan* pentru că el nu-şi va petrece toată seara cu ea. Să mă duc?

— Bineînţeles, spuse Malko. Amin este cu tine?

— Da, făcu ea.

— Dă-mi-l la telefon.

Avea toată ziua în faţă pentru a organiza o supraveghere. Chiar din clipa aceea nu trebuia s-o scape din ochi pe zaireză. Amin Habbache îi răspunse cu o voce adormită.

— Ştii să conduci o motocicletă? întrebă Malko.

Libanezul se trezi dintr-o dată.

— Perfect! De ce?

— Ne întâlnim la Hertz şi o vom închiria pe cea mai frumoasă din câte au.

— Mergem la Zoute[1]? întrebă libanezul râzând.

— Nu, nu chiar, zise Malko, ca s-o urmărim pe zaireză. Cristel a lucrat bine. O să-ţi explic...

* * *

Malko îl privi pe Amin Habbache îndepărtându-se pe o superbă Yamaha cu un „vrum-vrum" impresionant. Pe bijuteria asta îi trebuia mai puţin de zece minute ca să ajungă la Etterbeek, periferia unde locuia zaireza. Malko urcă în camera sa de la *Métropole* şi îşi impuse să aştepte un sfert de oră. Apoi formă numărul lui Cristel.

— Sun-o pe prietena ta Mandala sub un pretext oarecare îi ceru el. Vreau să fiu sigur că mai e acasă.

Cinci minute mai târziu, sună Cristel.

— Am vorbit, îl anunţă ea. Era încă pe jumătate adormită. Nu e matinală... Asta-i tot?

— Pentru moment, spuse Malko.

Probabil că libanezul îşi mușca deja zăbala pe frumoasa lui Yamaha constrânsă la imobilitate. Nu urmărind un taxi avea să utilizeze posibilităţile bolidului său. Dar pentru filare, o motocicletă era mai suplă decât o maşină. Iar o cască împiedica identitatea proprietarului său. Ceea ce nu era de neglijat.

Avea impresia că îşi atingea scopul. Mai rămânea de dat o lovitură de graţie. Şi să ajungă la misteriosul „Fox".

Cu condiţia ca Mandala să iasă cu *King-Kong* şi ca amantul zairezei să fie într-adevăr ucigaşul...

* * *

Malko privea distrat informaţiile de la RTB fr. Era opt seara şi nu avea nici o veste recentă de la Amin. Avusese câteva în timpul zilei. Zaireza se dusese la coaforul ei şi hoinărise pe Bulevardul Louise intrând prin magazine care vindeau solduri. Ca să se întoarcă apoi acasă după ce rămăsese o oră într-un magazin de benzi desenate. Cumpărase un pachet şi probabil că le devora. Îşi

1. Knokke-le-Zoute, un Saint-Tropez belgian

schimbase boubou-ul mov cu un taior din pânză de aceeaşi culoare sub care Amin realiza că nu purta decât un corset asortat care îi oferea ca pe o tavă sânii de culoarea cafelei cu lapte. Cel puţin asta îi povestise Amin lui Malko la ultimul lui raport...

În sfârşit sună telefonul. Vocea lui Amin tremura de excitare.

— Sunt la naiba-n praznic, îl anunţă, spre Waterloo. Tipul a venit s-o ia. Cinează într-un restaurant care se numeşte *Hanul la Trei Răţoi.*

— Ce tip? L-ai văzut?

— Da. E acelaşi ca alaltăieri şi aceeaşi maşină Santana de la BSR, CUV 165.

— *Shit!* făcu Malko.

Toată excitarea îi pieri dintr-o dată. Zaireza îi înşirase vrute şi nevrute noii ei prietene nevrând să-i spună că cina cu poliţistul care era agentul ei.

— Mai eşti acolo? întrebă Amin. Mi-e foame. Ce să fac?

— Unde e hanul ăsta?

— La Ohain. Pe un drum de ţară, lângă câmpia de la Waterloo. La vreo douăzeci de kilometri de Bruxelles. S-ar părea că e foarte cunoscut. Eu mă aflu într-o cabină telefonică la două sute de metri spre Waterloo.

— Sosesc.

* * *

Malko înjura, pierdut pe drumurile de ţară care se încâlceau în jurul localităţii Ohain. De când părăsise autostrada Bruxelles-Mons, era o oroare... Intră într-o cafenea şi ceru pentru a douăzecea oară să i se explice drumul. Coborî la ieşirea din Ohain, pe o stradă în pantă care la capăt se bifurca. Ascultându-şi instinctul, o luă la dreapta şi douăzeci de metri mai departe zări o faţadă albă cu firma *La Trei Răţoi.* Micul parking era înţesat de maşini. În trecere, reperă Santana de culoare gri a BSR din Bruxelles.

Amin Habbache se afla puţin mai departe, în mijlocul câmpului, lângă o cabină telefonică, călare pe Yamaha.

— Sunt înăuntru de vreo 45 de minute, zise el. Vrei să mă duc să văd ce fac?

— În nici un caz! îi replică Malko. Dacă din întâmplare acest bărbat e cel pe care îl căutăm, cel mai mic fapt neobişnuit îi poate trezi bănuielile. Trebuie să-l aşteptăm. Am reperat un loc de unde să supraveghem ieşirea. Parkingul este bine luminat. Asta ar trebui să fie perfect pentru identificare.

— O s-o facem pe ţărănoii! suspină resemnat libanezul.

* * *

Unsprezece şi zece. Patru cupluri ieşiseră de la hanul *La Trei Răţoi* şi mai erau încă două maşini în parcare... Malko şi Amin Habbache aşteptau, ascunzându-se în spatele unui gard viu stufos al unei curţi de fermă unde parcaseră Mercedesul şi Yamaha, chiar în faţa restaurantului. Uşa se deschise din nou, iar în prag apăru o siluetă mov: Mandala îşi arbora taiorul, cu haina deschisă lăsând să se vadă corsetul asortat.

Un bărbat apăru în spatele ei. Măsura aproape doi metri, cu părul scurt de culoare deschisă, cu o înfăţişare atletică.

Eroul pe care zaireza îl numea *King-Kong* şi ucigaşul pe care îl înfruntase deja de două ori. Şi, în sfârşit un bărbat care conducea o maşină de serviciu a jandarmeriei regale.

Uriaşul deschise portiera zairezei şi se strecură apoi la volan.

— E bărbatul care a vrut să mă ucidă! îi şopti lui Amin.

— Drace! făcu libanezul uluit.

King-Kong ieşi din parcare. Malko aşteptă ca acesta să ia puţin avans înainte de-a demara la rândul său. O luă spre autostradă şi acceleră urmărit de motocicleta lui Amin. După câţiva kilometri fu din nou în spatele Santanei care rula fără viteză.

Cele două maşini ocoliră Bruxelles-ul trecând prin Ring. Apoi Santana ieşi prin drumul în pantă al Bulevardului Houba de Strooper, în nordul oraşului, la Heysel. La stânga se distingeau vag sferele mari ale *atomiumului*.

Drumul era liber, lipsit de orice circulaţie şi Malko trebui să rămână în urmă lăsând în locul său motocicleta. Şoferul o coti pe Bulevardul Thiriar, o stradă liniştită mărginită de case moderne şi se opri în faţa unui mic imobil din cărămidă albă alături de casa de odihnă Fabiola. Malko parcă puţin mai departe şi se întoarse pe jos. Perechea dispăruse. Se uită în sus. La etajul trei tocmai se aprinsese lumina la o fereastră. Privi numele înscrise sub interfon şi citi: *Robert Martens – etajul trei, stânga.*

Bătu în retragere, întorcându-se la Amin care aştepta pe Yamaha, lângă Mercedes. Explodând de mulţumire. În sfârşit, cunoştea numele unuia dintre tovarăşii de crime ai lui „Fox".

Capitolul XII

— Bărbatul care a vrut să mă ucidă este un membru al jandarmeriei şi se numeşte Robert Martens, îi spuse Malko lui Amin.

— Ce facem? întrebă libanezul.

— Pentru moment nimic, făcu Malko. Întoarce-te acasă.

Era nerăbdător ca Cristel s-o descoasă pe prietena ei, chiar dacă asta n-avea să se întâmple în seara aceea. Cu ceea ce ştia trebuia să o prevină să nu facă o gafă mortală.

Traversă Heysel şi Jette pentru a se reîntoarce la tunelul de pe Bulevardul Leopold II. Urcă apoi până la Bulevardul Louise.

Portarul de la *Jonathan* îi adresă un zâmbet complice şi şeful hotelului se grăbi spre el pentru a-i şopti la ureche:

— În seara aceasta nu este spectacol, domnule, ci câteva femei foarte drăguţe.

— Aştept pe cineva, spuse Malko.

Cristel nu venise încă.

Chelnerul îl conduse aproape de bar, instalându-l nu departe de o roşcată somptuoasă cu ochi de smarald. Cea pe care o văzuse deja cu o zi înainte... După privirea pe care i-o aruncă lui Malko, nu venise doar pentru a-şi degusta cupa de Moët. Cum stătea picior peste picior, ridică încet piciorul de deasupra descoperind ciorapii prea scurţi care lăsau să se vadă un pic de piele albă. Nu era o prostituată ci o burgheză rea de muscă. Avea bijuterii veritabile şi rochia era de la Alaya.

Malko se uită la ceas agasat. Ce făcea Cristel ? În orice caz Mandala risca să-şi petreacă noaptea la amantul ei. Era nerăbdător să vină dimineaţa: cu legăturile lui din poliţia belgiană,

lui George Hammond n-avea să-i fie greu să afle care era poziția lui Robert Martens. Bineînțeles, Malko nu-i văzuse niciodată fața, dar totul se potrivea. Ușa care dădea în sala de proiecție se deschise și din reflex Malko privi într-acolo. Crezu că are să-i stea inima. În ușă se afla un bărbat. În costum de culoare închisă și cămașă albă, examinând placid încăperea.

Prietenul văduvei lui Gustav Meyer. Bărbatul care conducea acel Saab furat!

Nu-și revenise încă din surpriză când necunoscutul închise ușa și dispăru.

Când șeful hotelului trecu prin fața lui, Malko se repezi să-l întrebe:

— Cine e domnul care se află acolo? Mi-ați spus că-n seara asta nu-i spectacol.

Șeful hotelului zâmbi cu un surâs de cunoscător.

— Ah, da, dar pentru el nu-i același lucru... E domnul Philippe, patronul...

Malko rămase mut... Astfel totul se confirma. Gustav Meyer îl cunoștea pe proprietarul clubului *Jonathan* pe care îl frecventa zaireza, în același timp amanta lui Burton și a lui Robert Martens. Începea să înțeleagă de ce fuseseră furate fotografiile Mandalei Cabindo. Burton îi cunoștea pe asasinii săi. Dar „domnul Philippe" îl recunoscuse și el?

Nu se mai gândea decât la un lucru: s-o șteargă înainte de sosirea lui Cristel pentru a nu o compromite.

Se ridică și ieși lăsând-o pe roșcată frustrată.

* * *

Robert Martens lăsă telefonul să sune. Nu-i plăcea să fie deranjat în toiul nopții. Până la urmă ridică receptorul cu mâna stângă, cealaltă plimbându-se de-a lungul coloanei vertebrale a Mandalei, culcată goală pe burtă.

— Robert? Trebuie să te văd imediat. E important.

Robert Martens nu răspunse imediat. Nu lungea niciodată vorba la telefon și interlocutorul său vorbea foarte serios. Întrebă:

— Unde?

— La locul obișnuit.

— OK. Peste o jumătate de oră.

Închise şi se ridică în picioare. Zaireza îl contempla cu o admiraţie vădită.

— Pleci?

— Da. Am ceva de făcut.

Oricare altă femeie ar fi pus întrebări. O chestie ca asta la ora două noaptea... Dar Mandala fusese bine dresată de amantul ei. Îi aruncă numai o privire de-ndrăgostită.

— Te întorci?

El ezită. În mod normal nu ar fi lăsat pe nimeni singur în casa lui dar avea chef să se mai bucure de amanta lui.

— Da, zise el. Peste o oră. Rămâi aici.

Îi dădu uşor o palmă peste crupă şi se ridică.

În cel mai scurt timp rula pe străzile pustii din Heysel, întrebându-se ce voia de la el Philippe la ora asta. Cu siguranţă că era ceva foarte important...

Philippe îl găsi la staţia de taxi pustie din Piaţa Louise şi îl semnalizã cu farurile.

Robert Martens se urcă lângă el în vechiul Mercedes decapotabil.

— Ce se-ntâmplă?

— Am văzut pe cineva în seara asta. Nu miroase deloc a bine.

Robert Martens îi ascultă relatarea fără să spună un cuvânt. Era primul lor necaz. Creierul îi lucra cu viteză încercând să descopere filiera şi să găsească o ripostă.

— În seara asta am fost urmărit, spuse el. Acum îmi dau seama. Un tip pe-o motocicletă.

— Ce facem? întrebă prietenul său, fără să-şi ascundă neliniştea.

— Mă ocup eu de asta, făcu Robert Martens. Să nu faci nici o mişcare. Tipul ăsta nu are nimic precis. Nici chiar despre tine. Trebuie doar să-l împiedicăm să meargă mai departe. Şi să înţelegem cum a ajuns până aici...

Tonul său calm era mai mult decât liniştitor. Până acum, nu se înşelase niciodată. Prietenul lui plecă mai înseninat. Spunându-şi că metoda lor eliminase, o dată cu martorii incomozi, orice risc.

Era suficient să continue.

* * *

Robert Martens se dezbrăcă încet, adâncit în gânduri. Apoi se apropie de pat şi întâlni privirea Mandalei. Aceasta îngenunche şi îşi frecă faţa de pântecele musculos al amantului ei.

— Eram nerăbdătoare să te întorci! zise ea. Ai plecat fără să termini...

Îi cântări sexul pe jumătate în erecţie şi începu să-l lingă pe toată lungimea. Trecând un deget între coapsele musculoase se strecură între fesele lui şi îşi băgă degetul cel mare în locul cel mai intim. Robert tresări. Adora chestia asta. Rareori întâlnise una aşa bună... Întrerupându-şi felaţia, Mandala ridică spre el o privire umedă de supunere.

— Am cunoscut pe cineva care ţi-ar plăcea, îl anunţă ea.

Robert Martens simţi cum îi îngheaţă creierul.

— Ah, da? Cine?

— O fată. Era ieri la *Jonathan*. Gemea ca o nebună. Şi tipul care i-o trăgea avea un sex cât jumătate din al tău... Cu tine va deveni nebună de legat.

Robert adora să facă femeile să ţipe de plăcere cu penisul lui impresionant. Când nu mergea, le întorcea şi le sodomiza.

Atunci ţipau întotdeauna. Dar nu neapărat de plăcere. Totuşi, această descriere îl lăsa rece ca un peşte mort.

— I-ai vorbit despre mine? întrebă el pe un ton în aparenţă indiferent.

— Nu chiar, făcu ea. I-am spus că ştiu un tip poreclit „King-Kong" şi care are un penis enorm. Asta-i tot. Dacă vrei s-o întâlneşti...

— Ar fi trebuit s-o aduci şi pe ea...

— I-am spus că cinez cu tine dar ea ar trebui să mă aştepte la *Jonathan*.

— Ah, bine.

Reuşi să nu arate nimic din furia lui. Era încă o coincidenţă.

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd pe prietena ta, zise doar cu o voce blândă. Mâine seară. Poţi să iei legătura cu ea?

— Da.

— N-are pe nimeni?

— Nu cred.

— Cel puțin nu-i vreo târfă?

— Nu.

— Dă-mi numele și numărul de telefon, am să verific.

Se lăsa în voia acestei intuiții, aproape sigur că găsise firul conducător. Tânăra femeie îl masturba cu îndemânare, privind cum se-ngroșa sexul pe care vrea să și-l înfunde în burtă.

Însă Robert Martens era deja cu gândurile în altă parte. Avea să contraatace. Fulgerător, ca întotdeauna. Era vorba de viața lui.

Nu-și făcea nici o iluzie asupra sponsorului. La prima problemă îl lăsa baltă. Era regula jocului.

Își simțea sexul devenindu-i o bară de fier. Dădu la o parte mâinile Mandalei și zise simplu:

— Întoarce-te.

Docilă, Mandala îngenunche pe marginea patului cu fesele ei rotunde întinse spre el.

— Atenție! făcu ea. În seara asta ești enorm.

Robert Martens intră cu și mai multă brutalitate. Gândindu-se deja la a doua zi.

* * *

După expresia lui George Hammond, Malko înțelese că problema se complica. Comunicase cu două ore mai devreme elementele de identificare care permiteau să descopere mai bine personalitatea amantului Mandalei Cabindo și a lui „Philippe", patronul clubului *Jonathan*.

— Ați aflat? întrebă el.

— Da, zise americanul, despre amândoi. Să începem cu cel pe care îl numiți „King-Kong"; e un plutonier-șef în jandarmerie, extrem de bine cotat. Floarea BRS din Bruxelles. Bărbatul căruia i se încredințează anchetele dificile. Campion la tir, fără să fi avut vreodată nici o problemă, celibatar, fără un mod de viață anormal. Perla rară...

Malko nu-și revenea și, în același timp, asta explica multe. Elementul militar al atacurilor a căror victimă fusese, de exemplu.

— Sunteți sigur că nu vă înșelați? îl întrebă americanul. La

urma urmelor, nu este singurul amant al fetei, nici singurul bărbat înalt şi voinic din Bruxelles.

— Desigur, recunoscu Malko, dar sunt totuşi prea multe coincidenţe. Şi, în plus, şchiopătează uşor, ca bărbatul cu cagulă care l-a ucis pe Philip Burton.

— Sunteţi singurul care l-a văzut, comentă americanul. Şi e un membru al jandarmeriei. Poliţiştii vor merge în vârful picioarelor... Ar fi nevoie de elemente suplimentare. În plus, e ceva care mă şochează: jandarmeria şi serviciile speciale se urăsc reciproc. În ipoteza dumneavoastră, acest jandarm ar lucra pentru o misiune secretă a Siguranţei. E puţin probabil, nu?

— Ancheta mea continuă, făcu Malko. Prin Cristel sper să aflu mai multe. Ce aţi aflat despre cel de-al doilea, cel de la *Jonathan*?

George Hammond zâmbi încântat.

— Cu el e mai uşor. Şi el, Philippe Orstall, e jandarm, dar nu mai lucrează. A fost dat afară pentru nişte lucruri nu tocmai clare. Totuşi a rămas în relaţii bune cu foştii săi colegi. Dovada, a pus pe picioare o agenţie de detectivi particulari, la Ixelles, care e folosită mai ales pentru treburile necurate, interzise de lege, de către jandarmerie sau de PJ.

— La Ixelles? Unde anume?

Malko ciulise urechea. Când Santana venise s-o ia pe zaireză, înainte s-o lase la coafor, făcuse o escală la Ixelles pe strada Souveraine. Americanul îşi consultă fişa pe care o avea în faţă.

— Strada Souveraine, numărul 5. De ce?

Malko se simţi invadat de un val de euforie.

— Prima dată când am urmărit Santana s-a oprit timp de aproape o oră la această adresă. Bucla e închisă, nu?

— Asta dovedeşte doar că cei doi bărbaţi se cunosc, remarcă şeful Centralei. E normal, lucrau împreună.

Malko îşi zise că nu e surd mai mare decât cel care nu vrea să audă. Nu se aşteptase la o asemenea rezistenţă din partea şefului Centralei CIA.

Acesta din urmă îi ghici mirarea şi adăugă:

— Scopul nostru e să recuperăm armele. Nu vom reuşi pe cale oficială şi mă întreb dacă n-am luat-o pe un drum greşit.

— Bine, spuneţi în continuare despre Philippe Orstall.

— În afara agenției de detectivi este administratorul clubului *Jonathan*, care e un local pentru orgii tolerat de poliție și jandarmerie. Aceasta le permite să completeze dosarele locuitorilor importanți din Bruxelles...

Malko reflectă. Curios, dăduseră peste doi membri ai jandarmeriei. Ceea ce explica îndrăzneala ucigașilor... George Hammond îl observa.

— Trebuie să continuăm, spuse el. Atâta vreme cât nu l-am identificat pe „Fox" nu vom înțelege nimic din această afacere. Ce-o să faceți în ceea ce-l privește pe Robert Martens?

— O să încerc să obțin dovezi, făcu Malko. Chit că îmi asum niște riscuri.

* * *

— Ești liberă în seara asta? întrebă vocea călduroasă a zairezei.

— Ai ceva în plan? întrebă la rândul ei Cristel.

— Prietenul meu ar vrea să te cunoască, știi, „King-Kong".

Cristel simți o furnicătură de excitare în adâncul pântecelui. Ideea acestei brute o excita uimitor de tare și, în același timp, îi era frică.

— O să încerc să-mi fac timp, zise ea.

— Vino să bem un pahar în seara asta la *Jonathan*, pe la ora șase, propuse Mandala.

Cristel închise întrebându-se dacă ar fi fost bine să-l prevină pe Malko.

* * *

Robert Martens observa sala de la *Jonathan* printr-o mică oglindă falsă, Philippe Orstall aflându-se lângă el mestecând îndelung un „cigarillo". Zaireza aștepta în fața unui pahar de mentă cu apă și barul era aproape gol.

— Sper că cealaltă idioată are să vină, mormăi amenințător Robert Martens.

Ochii albaștri ai uriașului erau aproape transparenți, semn de

mânie stăpânită. Nu avură mult de aşteptat: uşa se deschise şi Cristel apăru, cu sânii afară, repezindu-se la masa prietenei ei. Cele două fete se îmbrăţişară.

— Are într-adevăr o mutră de târâtură.

— E fata pe care am văzut-o acum trei zile, comentă prietenul lui. Era cu un tip blond cu ochi galbeni pe care nu-l mai văzusem înainte. L-am întrebat pe Jos. Îşi plătise cotizaţia chiar în seara aceea.

Robert Martens îşi trosni degetele, ameninţător.

— Ăsta-i tipul! El e, o să-l curăţ.

— Nu ştie nimic, remarcă prietenul lui. Târâtura aia de negresă trebuie eliminată. Dacă nu era ea...

— Ai dreptate, făcu uriaşul. Cred că e prea tâmpită ca să mă fi trădat intenţionat. A fost manipulată. Atunci o să-i facem să saliveze, o să ne distrăm de minune.

— Ce? Cum?

— O să vezi...

Acoperi vizorul prin care privise şi ordonă:

— Du-te şi adu-o pe Mandala.

Zaireza scoase un strigăt de bucurie găsindu-şi amantul într-o canapea în sala de proiecţie.

— Erai aici?

— Da, făcu el, voiam să văd mutra prietenei tale. Are sâni frumoşi...

Mandala avu un mic zâmbet pervers.

— Şi un fund... Deci rămâne pentru seara asta?

— Da, zise el, dar vin să te iau îndată, ne antrenăm un pic.

— Şi ea?

— O să-i explici cum să ne găsească, pe la zece. E aproape de Waterloo, un Country Club unde obişnuiesc să merg seara. O să vezi, e drăguţ. Nu e departe de Hanul *La Trei Răţoi*. O să-l găsească uşor.

Îi făcu un plan al împrejurimilor şi când termină îi ordonă:

— Du-te să-i duci asta dar să nu-i spui că sunt aici. Apoi pleci şi tu şi mă aştepţi la colţ cu Bulevardul Louise.

Docilă, zaireza se întoarse în sală şi Robert Martens la postul

său de observație. Urmări discuția în șoaptă a celor două femei apoi le văzu părăsind clubul împreună.

Ieși prin spate și se duse la mașina parcată ceva mai departe. Când ajunse la colț cu Bulevardul Louise, Mandala îl aștepta cuminte pe marginea trotuarului.

Cursa fusese întinsă.

Capitolul XIII

— Iată ce mi-a dat, anunţă Cristel Tilmant.

Malko privi gânditor schiţa dată de Mandala care nu conţinea decât nişte nume mâzgălite: ferma Papelotte, Ohain, orele 10. Se întoarse spre libanez.

— Ce e cu ferma asta?

— Un loc istoric, explică Amin Habbache, în mijlocul regiunii Waterloo. Ferma trebuie să fi servit de bivuac vreunui general în 1815... Nu ştiu ce e astăzi. Poate un muzeu.

Malko nu vedea bine această întâlnire într-un muzeu. În acelaşi timp, această alegere era bizară. Venise s-o ia pe Cristel la ieşirea din *Jonathan* şi făceau bilanţul în apartamentul tinerei femei din Piaţa Sablon.

— Cum ar trebui să ajungi acolo? o întrebă Malko pe Cristel.

— I-am spus Mandalei că am o maşină.

— Părea naturală când ţi-a fixat acest rendez-vous?

— Perfect.

Malko nu înţelegea. Intuiţia îi spunea că era vorba despre o cursă al cărei mecanism nu-l înţelegea. Dacă adversarii săi ar fi descoperit rolul lui Cristel şi-ar fi imaginat fără nici o îndoială că avea să-şi ia precauţiile lui. Deci, ce urmăreau? S-o omoare pe Cristel? Era uşor s-o facă la Bruxelles. Să-l omoare pe el? La fel de uşor le-ar fi fost să-i întindă o cursă fără să-l avertizeze. Deci, încă o dată, era ceva misterios. Numai dacă nu era vorba pur şi simplu de o banală orgie. La urma urmelor, chiar dacă era un ucigaş, Robert Martens putea foarte bine să adore acest gen de distracţii...

— Mă duc? întrebă timid Cristel.

— Nu, zise Malko. E mult prea periculos. O să mergem noi în locul tău.

* * *

— Nu dispun de materialul de care aveţi nevoie, afirmă George Hammond, şeful Centralei CIA din Bruxelles, şi nu văd cum l-aş procura, acum că Gustav Meyer e mort. Şi mai ales atât de repede. Poliţia a confiscat toate armele care se aflau la Philip Burton.

— E o nebunie să mă duc acolo cu mâinile goale, ripostă Malko. Avem de-a face cu nişte veritabile operaţiuni de comando.

— *Bullshit*! explodă americanul. Vă interzic să vă duceţi la această întâlnire. E în mod evident o capcană. Sunt şi aşa destui morţi.

— Dacă nu mă duc, obiectă Malko, nu vom înainta şi nu am intenţia să-mi petrec viaţa la Bruxelles.

Cei doi bărbaţi se înfruntară cu privirea. Malko ştia că americanul spunea adevărul. Trebuia să găsească o soluţie pentru a se înarma. Poate că Amin Habbache putea să-l ajute... Se gândi la ceea ce-i încredinţase Philip Burton înainte să fie asasinat.

— O să încerc să mă descurc, promise el, fără să precizeze în ce mod. Dacă nu găsesc nimic, nu o să mă duc.

Amin îl aştepta în faţa unui pahar de *Trappiste* la barul de la *Métropole*. Malko îi explică situaţia. Libanezul dădu din cap. După afacerea de la *Hanul Templierilor* intrase şi el în joc.

— Am nevoie de arme, îi explică Malko. Sieg-ul tău e cam uşor, iar Centrala nu-mi poate da decât praştii.

— Dacă am fi la Beirut, făcu el, v-aş face rost în cinci minute. Dar aici!

— Suntem la Bruxelles, îi aminti Malko. Şi n-avem decât câteva ore la dispoziţie.

Libanezul reflecta trăgându-se de mustaţa-i fină. Agasat, Malko trânti:

— Înainte să moară, Philip Burton mi-a povestit că-i ceruse lui Gustav Meyer să scoată un lot de arme de la FN pentru a le schimba, eventual, cu cele ale ucigaşilor. Că tu erai cumpărătorul oficial şi că erau îngropate în grădina lui Meyer. Tot acolo sunt?

— Ah, eşti la curent...

Libanezul nu părea prea încântat. Malko insistă:

— E adevărat sau nu?

— E adevărat.

— Ce ai?

— Câteva puşti de asalt Fal şi pistoale. Cu ceva muniţie.

— Ştii exact unde sunt?

Libanezul surâse viclean.

— Eu l-am ajutat pe Meyer să le îngroape. Mă gândeam să mă duc să le recuperez în ziua când aş fi avut un cumpărător. Dar dacă ai într-adevăr nevoie...

Malko pricepu imediat cauza reticenţelor libanezului.

— Ascultă, Amin, făcu el, armele astea am să ţi le plătesc şi vei putea apoi să le vinzi din nou...

Faţa lui Amin Habbache se lumină.

— Cumpărăm o lopată şi mergem, făcu el.

* * *

Şoseaua spre Rosière era absolut pustie. Malko examină lacătul care încuia gardul de fier al casei familiei Meyer. Cu o lovitură precisă de ciocan, Amin îl sparse. Mercedesul era parcat în câmpul din vecinătate. Cei doi bărbaţi traversară în fugă grădina. Casa pătrată avea obloanele trase. Slavă Domnului, nu aveau vecini! Malko se simţi totuşi mai liniştit când ajunseră într-un loc de unde nu mai puteau fi văzuţi de pe drum. Amin Habbache îi arătă un pătrat acoperit de iarbă.

— Aici e!

Se duseră acolo şi Amin luând lopata începu să sape gazonul. Malko supraveghea şoseaua, ascuns la colţul casei. Zece minute mai târziu, fierul lopeţii lovi un obiect dur. Libanezul dădu cu mâna pământul ce mai rămăsese, scoţând un pachet lung învelit în hârtie unsuroasă pe care i-l întinsese lui Malko. Săpând în continuare, aduse la lumină alte două pachete, mult mai mici. Apoi astupă groapa şi se întoarseră la Mercedes cu prada. Abia mult mai departe, într-un parking pe autostrada Bruxelles-Mons desfăcură pachetele. Cel mai mare conţinea trei Fal automate noi-nouţe şi alte patru pistoale Browning cu 14 focuri şi trei încărcătoare de fiecare.

— N-o să ajungem prea departe cu asta, suspină Amin, obişnuit cu consumul de arme înspăimântător din Beirut.

— Nu plecăm la război, obiectă Malko, e numai pentru a ne putea apăra dacă e necesar.

Libanezul mângâia armele cu privirea.

— Dacă aş fi ştiut cui să le vând le-aş fi dezgropat de mult!

recunoscu el. Numai că aici n-am filierele necesare. Totuşi sunt ticăloşi care ar da mult pentru un astfel de material. Îţi dai seama, pentru un hold-up...

Şi saliva, porcul. Malko închise cutia. Acum aveau despre ce vorbi. Nu se puteau opri să nu se gândească la adversarii lor. Probabil că nici aceştia nu soseau cu mâinile goale.

* * *

Farurile Mercedesului luminară panoul cu inscripţia „Ohain".

— La naiba! mormăi Amin, ne-am rătăcit.

Se învârteau în cerc de o jumătate de oră, pe drumurile din valea Brabantului sub un clar de lună radios. În depărtare se distingea silueta Leului de la Waterloo în vârful mini-piramidei sale dominând şesul mohorât unde Napoleon fusese înfrânt. Malko stopă şi se întoarse până la locul unde zăriseră o tăbliţă indicatoare cu „Ferma Papelotte".

După ce-au găsit-o, porniră mult mai încet pentru a nu rata bifurcaţia. Amin se întoarse cu o privire emoţionată spre cele două Fal înfăşurate într-o cuvertură. Şi el şi Malko îşi puseseră veste anti-glonţ din kevlar din dotarea departamentului *Marines* a ambasadei, ca cea care îi salvase viaţa lui Malko. Farurile luminară în sfârşit un panou indicator pe care nu-l văzuseră când trecuseră prima dată, *Poney Club — Ferma Papelotte.*

Drumul urca în dreapta în plin câmp. Malko îl urmă pentru a ajunge în faţa unei mari ferme pătrate, *un castel*, cum se spune în Belgia. Prin portalul larg se distingea o curte pavată, boxele grajdului, dar nimic care să indice vreo prezenţă umană. Nici cea mai mică urmă de maşină. Malko stinse farurile şi coborî, fiind foarte atent la cel mai mic zgomot. Departe se auzea zgomotul circulaţiei pe drumul de la Waterloo, dar nici un zgomot nu răzbătea de la Poney-Club. La întâmplare se duse să exploreze un drum adâncit care se pierdea în câmp şi se termina într-o fundătură. Apoi se întoarse la Amin care îl aştepta aproape de Mercedes cu puştile Fal pe braţ.

— Şi-au bătut joc de noi, făcu libanezul. Nu e nimeni. Sau au vrut să ne atragă aici... Sper că tâmpita asta de Cristel n-o să deschidă oricui...

Pe Malko îl cuprinse angoasa. Absenţa maşinilor era curioasă.

— Mergem să facem o explorare rapidă a locului, făcu el. Apoi ne întoarcem la Bruxelles repejor.

La rândul lui îşi luă Fal-ul şi trecură pe sub bolta care ducea în curtea mare şi pavată.

* * *

Cu un pas ager de sportiv, Robert Martens intră în încăperea unde se afla Mandala. Zaireza simţi imediat cum îi ia foc pântecele. Jandarmul era în ţinuta pe care gustul ei o găsea ceă mai sexy. Un combinezon din lastex alb, semănând puţin cu un costum de scafandru, dar mult mai fin, care-i mula atributele sexuale într-un mod deosebit de obsen, mărindu-le volumul. Simţi cum mierea din pântece începu să i se scurgă şi se apropie de el.

El cunoştea efectul pe care îl avea asupra ei. Cu dragoste, îi deschise fermoarul până la mijloc şi începu să-i mângâie pieptul, lipită de el. Cu respiraţia accelerată, uriaşul se lăsa în mâinile ei. Negresa nu păstrase pe ea decât corsetul mov şi ciorapii, aşa cum îi ceruse el. Se aflau într-o cameră mobilată cu canapele profunde, care dădea în curtea de la Poney-Club; câteodată, aici aveau loc, sâmbăta seara, mici orgii când poneilor cel mai bine dresaţi le erau oferite fetiţe, în faţa unei asistenţe amatoare de distracţii imorale. Philippe, patronul de la *Jonathan*, era cel care le recruta. De preferinţă, pachistaneze fără acte. O fetiţă trebuise chiar să fie îngropată în spatele clădirii, în plin câmp, spintecată de un poney prea focos. Când nu erau ponei, lui Robert Martens i se întâmpla să se sacrifice pe neaşteptate pentru prietenul său, cu capul acoperit de o cagulă. Efectul era aproape tot atât de frapant. Bineînţeles, proprietarii Poney-Club-ului ignorau toate aceste activităţi. Numai că paznicul era un prieten apropiat al lui Martens. Un fost jandarm revocat pentru o afacere cu droguri.

Pentru început, zaireza se freca de amantul ei, masându-i cu îndemânare enorma umflătură dintre picioare. Era momentul cel mai excitant, când simţea crescând sub degetele ei acest pachet de carne înfierbântată. Mâna Mandalei urma cu plăcere contururile sexului care căpătă dimensiunea unei măciuci, aşteptând ultimul moment pentru a-l elibera.

„King-Kong" pândea zgomotele de afară. Comprimat de lastex, sexul începea să-l doară.

— N-ai terminat? întrebă el prost dispus.

Ea aşteptase două ore, în timp ce amantul ei se ocupase cu nişte treburi misterioase. Philippe sosit odată cu el, dispăruse imediat.

Se întreba de ce veniseră în acest loc pustiu. S-ar fi simțit la fel de bine la Bruxelles. Dar nu discuta niciodată ordinele lui „King-Kong".

Acesta din urmă atinsese erecția maximă. Delicat, Mandala îi scoase sexul umflat de sevă și-l contemplă, încântată. Încetișor, îl masturba pe „King-Kong". Ca întotdeauna atunci când era excitat, ochii albastru deschis erau aproape albi.

Ușa din spatele lor se deschise și fata se întoarse. Era prietenul lui, Philippe, patronul de la *Jonathan*. Schimbă o simplă privire cu Robert Martens și închise. Zaireza nu se tulbură. Adeseori, cei doi bărbați o luau împreună sau pe rând. Numai cel de-al treilea membru al bandei nu profitase niciodată de ea. Lui nu-i plăceau decât fetițele de cel mult treisprezece ani.

— A sosit Cristel? întrebă ea.

— Soseşte, o asigură Robert Martens, și tu o să te duci s-o întâmpini.

O îndepărtă de el. Sexul lui se ridica, imens, de-a lungul pântecelui, ca o coloană păgână, pierzându-se în tufișul blond.

Uriașul o prinse pe Mandala de păr, adunându-l într-o coadă improvizată, sexul său încrustându-se între fesele cambrate ale zairezei. Aceasta se întoarse și-l imploră cu o voce răgușită!

— Hai, acum, înainte să vină ea!

Îi era teamă ca amantul ei să nu cedeze dorinței de-a se amuza întâi cu prietena ei. O îmbolnăvea numai gândul.

— S-o facem! făcu Robert Martens.

Cu mâna dreaptă își prinse monstruoasa coloană de carne și o puse între fesele zairezei care avu o scurtă tresărire.

— Ce faci...

Neglijându-i pântecele, „King-Kong" apăsa mai sus extremitatea umflată a sexului ei și începea să împingă cu putere. Mandala, când înțelese ce voia el, transpiră rece.

— Așteaptă! imploră ea, ești prea mare în seara asta.

— Ba nu! ricană el, o să-ți placă.

Lui îi plăcea. Avea o privire de nebun. Împinse o dată cu putere și zaireza urlă de durere. Încercă să-i scape dar el o ținea de păr.

O lăsă o clipă pentru a deschide ușa ce dădea în curte fără ca ea să înțeleagă de ce.

Apoi reluă de îndată, cu sexul intrat cu câțiva cm. în corpul ei. Ea avea deja impresia că e tăiată în două. Brutal, Robert Martens o împinse în perete, trăgându-i în continuare capul pe spate,

corpul ei având forma unui arc de cerc. Mandala începu să intre în panică.

— Stai! îl imploră ea. Stai, o să mă rupi.

Drept orice răspuns, mai împinse o dată din toată puterea lui, implântându-şi aproape în întregime penisul enorm. Zaireza urlă, cu un ţipăt de purcel înjunghiat, fără să vadă măcar surâsul sadic al călăului ei.

Acesta din urmă nu fusese niciodată atât de excitat.

Mandala avea impresia că-i vor exploda fesele sub impact şi îşi spuse că avea să fie ciuntită pe viaţă. Lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Opreşte! Opreşte! ţipă ea. Mă doare prea tare.

Robert Martens îi lăsă părul şi o prinse de şolduri, apropiind-o până când pântecele lui plat atinse fesele ei cambrate. Uriaşul o ridică de la pământ, suspendată de sexul lui şi o plantă în faţa uşii deschise, corpul ei ascunzându-i-l în bună parte pe al lui.

Din alte trei mişcări din şold îşi declanşă propriul orgasm. Nu trăise niciodată ceva la fel de puternic.

Îşi simţea sperma ţâşnind în adâncul negresei în jeturi puternice şi se simţea ameţit.

Cu o mişcare bruscă de recul, ieşi smulgând un urlet Mandalei. Şi acum venea momentul cel mai amuzant.

* * *

Malko văzu o uşă deschizându-se în fundul curţii, fără ca cineva să iasă şi bătăile inimii i se accelerară. Deci era într-adevăr cineva la ferma Papelotte... Amin, cu puşca Fal îndreptată spre dreptunghiul de lumină, rosti:

— Ne aşteaptă!

Urletul spintecă noaptea, îngheţându-le sângele. Pe cine torturau? Malko se binecuvântă că n-o adusese pe Cristel. Ţipetele de durere se înteţeau — ţipete de femeie — şi uşa aceea era în continuare deschisă fără să se vadă nimeni. Amin îşi netezi mustaţa.

— Vor să intrăm, zise el nervos.

Încă o dată Malko îşi spuse că erau incredibil de siguri pe ei. Un urlet şi mai înfiorător îi strânse stomacul. Trebuia să ia o decizie.

* * *

Robert Martens şopti la urechea zairezei:

— A venit prietena ta, du-te s-o întâmpini!

— Cum asta? protestă ea traversată încă de durere. Avea impresia că nu va putea merge.

Amantul ei o împinse şi ea înaintă cu un mers mecanic, clătinându-se pe pantofii ei escarpin. De îndată ce ea ieşi, Robert Martens se aplecă şi luă o puşcă de atac ascunsă după uşă.

Capitolul XIV

Mandala se opri în faţa uşii privind curtea întunecată, cu pântecele devastat de o arsură atroce, cu impresia că sexul gigant e încă în ea... Vru să se întoarcă dar simţi mâna amantului ei împingând-o înainte şi vocea lui blândă murmurându-i din nou la ureche:

— A venit prietena ta, du-te în întâmpinarea ei...

Zaireza clipi din ochi: nu vedea pe nimeni.

— Eşti sigur?

— Da, făcu el. Du-te.

Şi o împinse atingându-i adâncitura dintre şale. Ea tresări încercând să-i scape.

— Dar mi-e frig! Nu o văd.

— Este de cealaltă parte a portalului, afirmă Martens. Du-te.

Ascendentul pe care îl avea asupra ei era atât de mare încât Mandala înaintă pe dalele din curte, stângace pe pantofii ei escarpin, mergând cu greutate pe pietrele neregulate. Robert Martens aşteptă ca ea să se îndepărteze câţiva metri, cu Fal-ul armat, culcat neglijent între braţ şi antebraţ, ţinându-se în umbră, fiind invizibil din curte. Zaireza înainta ca un automat spre poartă. Jandarmul surâse amuzat.

Totul se petrecea aşa cum prevăzuse. Se întoarse spre complicele său şi strigă:

— Eşti gata?

— E O.K, răspunse vocea lui Philippe Orstall.

* * *

Malko o văzu pe Mandala ieşind din clădire, fără să înţeleagă ce se petrece, ignorând dacă ea era cea care urlase. O urmări cu

privirea în timp ce ea înainta în direcția lui. Amin se ascunse alături de el în umbra portalului, cu degetul pe trăgaci. Supraveghind dreptunghiul luminat de unde ieșea zaireza. Dar nu apărea nimeni.

— Mergem? întrebă el.

Malko nu avu timp să-i răspundă. O siluetă gigantică se profilă brusc în cadrul ușii. Flăcări scurte însoțiră detonația armei automate. Zaireza se clătină, ridică brațele, făcu un pas înainte, apoi se prăbuși pe pavaj înainte să se stingă ecoul împușcăturii. Malko nici măcar nu putuse să tragă! Ea se afla între el și ucigaș.

— Ticălosul!

Făcu un pas înainte de-a lungul portalului și îndată gloanțele țâșniră în jurul lui, scoțând scântei din pavaj. Celălalt își golea liniștit încărcătorul și trebui să aștepte.

Liniștea căzu din nou cu brutalitate și Malko se năpusti înainte. În spatele lui, Amin Habbache începu să tragă mici rafale, încadrând ușa unde nu mai era nimeni... Malko zări în trecere trupul sfârtecat al zairezei. Unul din sâni îi atârna smuls de un proiectil, în mijlocul fâșiilor corsetului mov. Un masacru. Ajunse la ușă și se năpusti în încăpere cu Fal-ul pregătit de tragere.

Nu văzu pe nimeni.

Traversă un hol, tot fără să întâlnească pe nimeni, dădu într-o a doua curte, și auzi vag un zgomot de motor ce se îndepărta. Scrutând întunericul descoperi un mic drum de țară ce trecea prin spatele fermei Papelotte mergând de-a lungul câmpului, ducând după toate probabilitățile la un drum principal spre Waterloo... Ucigașii își pregătiseră punerea în scenă. În aparență, Poney Club nu avea decât un drum de acces. Ieși și se lovi de Amin care sosea și el. Libanezul era nervos.

— Ar fi mai bine să ieșim de-aici, îl sfătui el. S-a făcut mult zgomot...

Malko se întoarse spre cadavrul Mandalei. Criminalii trecuseră un prag superior al groazei. Oribila execuție nu avea decât un scop: să-și bată joc de el. Să-i arate că descoperiseră legătura lui cu zaireza și s-o ucidă sub ochii lui. Erau cu adevărat foarte siguri pe ei! Și Robert Martens, „King-Kong", nu ezitase să se arate. Știind că o siluetă zărită de la treizeci de metri în penumbră nu avea valoare de probă în fața juraților...

Cu amărăciune, Malko se întoarse la Mercedes, după ce

aruncă o ultimă privire spre trupul zairezei. În timp ce înaintau zdruncinându-se pe pavajul şoselei spre Waterloo, îşi spuse că de data aceasta, nu mai vedea nici o posibilitate de a-şi continua ancheta. Desigur, îl identificase pe unul din ucigaşi şi, probabil şi un al doilea, pe patronul de la *Jonathan,* dar nu avea nici probe, nici mobilul real.

Făcu un ocol: două maşini ale jandarmeriei se năpusteau ca nişte bolizi pe drumul îngust, cu sirenele urlând.

Cineva auzise rafalele puştii de asalt. Probabil că ucigaşii erau deja la Bruxelles...

Amin se întoarse spre el şi întrebă:

— Te deranjează dacă păstrez materialul?

— Dacă vrei, făcu Malko.

În impasul în care se afla... George Hammond risca să nu-şi mai recupereze niciodată armele. De la uciderea celor doi jandarmi, afacerea căpătă o dimensiune şi mai catastrofală.

* * *

Soir dedicase opt dintre coloanele primei pagini crimei de la ferma Papelotte. Cu o fotografie a cadavrului zairezei ascuns sub o cuvertură... Şi *La Dernière Heure* îi consacrase un articol la fel de lung. George Hammond, cu un aer întunecat, trăgea din ţigară, fără să spună un cuvânt, cufundat în reflecţii amare...

— Am avut primul raportul autopsiei, zise el în sfârşit. Fata a fost violată sălbatic într-un mod anormal chiar înainte de a fi ucisă. Aceasta îmi aminteşte de primele două crime. Aşa se întâmplase şi cu femeia: Alice Dworp.

— Aţi sugerat poliţiştilor să compare urmele de spermă? întrebă Malko. Am putea identifica asasinul după amprentele genetice.

— O vor face cu siguranţă dar asta nu ne prea ajută. Dăm întotdeauna peste *uriaş.* Pe care sunteţi singurul care l-a văzut.

Malko lăsă să cadă o bucăţică de zahăr în cafea.

— Depinde. Dacă după aceea am ajunge să obţinem în mod oficial spermă de la Robert Martens, am putea să-l dovedim. Tocmai graţie amprentelor genetice.

Americanul îl fixa cu o privire perplexă.

— Cum vrei să faci acest lucru?

— Cum se procedează pentru a obține spermă de la un bărbat. Nu poate să fie un lucru imposibil. Acest Martens trebuie să aibă nevoi sexuale mari, știu unde lucrează și unde locuiește. E suficient să recuperăm apoi *recipientul*, adică fata.

Americanul dădu din cap, în mod evident reticent.

— Am avea nevoie de colaborarea poliției belgiene. Să presupunem că acceptă: planul tău funcționează. Îl arestează. Și apoi ne găsesc armele și am intrat în rahat. Ca Păcală. Trebuie să ne rezolvăm problemele noi înșine sau să o lăsăm baltă. Ați făcut tot ce ați putut. Acești tipi sunt niște nebuni furioși. Sunt foarte îngrijorat în legătură cu această Cristel Tilmant. Acum știu că vă cunoaște și dacă le trece cumva prin cap să o lichideze...

— Voi încerca să găsesc o pistă nouă, zise Malko. Dar trebuie să-l identificăm pe acest „Fox", altfel nu vom avea niciodată cheia enigmei. Voi veni să vă văd la sfârșitul zilei.

Șeful Centralei CIA îi strânse mâna îndelung. Vizibil sceptic în ceea ce privește șansele de a reuși. Malko ajunse pe Bulevardul Régent.

Cum să găsească pista care să-l ducă la „Fox"? Sau una să-l determine pe jandarm să facă o greșeală? În mod necesar, cei doi bărbați aveau o legătură unul cu celălalt. Dar cum să-i atragă în cursă?

* * *

Robert Martens își făcea jogging-ul, cu sufletul împăcat, pe străzile liniștite din Heysel. Trecu prin fața unei băcănii ținută de o fată tânără și ispititoare și îi zâmbi. Ea îi urmări cu privirea silueta atletică și ceva din atitudinea ei îl făcu să înțeleagă că într-o zi va fi suficient să intre în prăvălie, să o împingă în perete și s-o posede. Îmbătătoare senzația de putere. Ca și cea de a ucide.

Jandarmul înainta alergând cu pași mari și agili, gândindu-se la seara din ajun. A ucide și a viola erau într-adevăr plăcerile lui cele mai mari. Și, în plus, această plăcere rară de a sfida universul, de a se simți mai puternic decât ceilalți...

Binecuvânta în fiecare zi circumstanțele care i-au permis să-și satisfacă instinctele. Să abandoneze vânătoarea de mistreți din Ardeni pentru această vânătoare de oameni. Dintotdeauna

adorase vânătoarea dar n-o mai practica de când practica hăituirea oamenilor...

Era mult mai excitantă!

Încetini. Gândindu-se la prietena Mandalei. Pentru a închide acest dosar trebuia s-o aibă și pe ea și să-l ucidă pe bărbatul care se îndârjea asupra lui. Chiar dacă nu i se dădea ordin.

Respirând profund pentru a-și oxigena plămânii, începu să eșafodeze un plan îndrăzneț care să-i permită încă o dată să-i arate adversarului său că el era autorul, fără să riște nimic. Ce plăcere!

Își fixă ca termen sfârșitul anului. Apoi se va debarasa de material având grijă să poată fi recuperat, ștergând pistele una câte una. Bineînțeles, va fi neplăcut să-și reia viața de funcționar. Dar îi va rămâne mica lui grădină secretă. Puțini oameni aveau ocazia să facă în viața lor tot ce aveau chef fără să fie pedepsiți, ba mai mult, apoi să fie avansați.

* * *

Ziua care tocmai se terminase părea că-l micșorase și mai mult pe George Hammond. Americanul îi adresă lui Malko un surâs trist.

— Ați avut dreptate. Laboratorul a găsit o analogie totală între urmele de spermă de pe slipul descoperit alături de cei doi instituțori asasinați și cele de pe cel al zairezei. Este același bărbat care de altfel prezintă unele particularități și o infecție minoră ușor de reperat deoarece e relativ rară.

Malko, indignat peste măsură, întrebă:

— Și credeți că nu-l putem încolți pe Robert Martens cu ceea ce avem? E suficient să fie pus să ejaculeze într-o sticlă și să se facă o comparație.

Americanul dădu din cap.

— În teorie, da. Dar jandarmeria se va răzvrăti. Nu avem nici o probă tangibilă și nici un fapt concret. Și, mai ales, nici cel mai mic motiv. De ce s-ar deda la asemenea orori un jandarm onorabil? Este bine văzut și considerat un as în BSR... În plus dacă îi vădim nevinovăția, v-am spus, acest lucru s-ar întoarce împotriva noastră...

— Deci, spuse Malko, trecem toți acești morți la pierderi și câștiguri, inclusiv pe această fată nefericită, iar eu plec să sărbătoresc mâine la Liezen.

George Hammond ezita.

— Nu asta am vrut să vă spun. Pentru că armele noastre se află încă în natură și acest lucru mă împiedică să dorm... Dar cred că ne-am rătăcit pe drumuri lăturalnice. Ar fi trebuit să pornim mai întâi în căutarea lui „Fox".

— Am fost dar nu am găsit nici o pistă.

Se făcu liniște. Malko reflectă. Îi trecu prin minte o idee.

— O legătură trebuie să existe, un fir conducător există între toți cei implicați în această afacere, remarcă el.

— Care?

George Hammond îi înghițea cuvintele.

— Tirul. Philip Burton, Gustav Meyer, Walter Peeters, asasinat la *Hanul Templierilor,* erau cu toții membri ai aceluiași club Pratical Shooting din Etterbeek. Clubul le servea drept paravan excitaților din WNP, din cele spuse de prietenul dumitale, ziaristul Eric Bontemps.

— E adevărat, recunoscu americanul. Dar noi știm deja că toți oamenii aceștia se cunoșteau.

— Așteptați, făcu Malko. Știm că în sânul WNP se infiltrase un om al Siguranței.

— Da, exact.

— Mă întreb dacă nu cumva acest om nu e „Fox".

— Ce vă face să spuneți asta?

Malko zâmbi cu ochii lui aurii scânteind. Credea că a găsit în sfârșit legătura dintre toate elementele disparate ale acestei bizare și sângeroase afaceri...

— Urmăriți-mă, făcu el. Siguranța conține o ramură însărcinată cu supravegherea activităților politice ilegale sau periculoase. Un fel de CS[1]. Unul din membrii acestei secții a fost deci însărcinat să supravegheze WNP-ul...

— Foarte probabil, admise șeful Centralei.

— Putem presupune că acest agent a fost obligat să se dea drept un simpatizant...

— Da, și?

---

1. Contra-spionaj

— Dacă şi-a jucat bine rolul, a trebuit să rămână în relaţii bune cu complicii săi, chiar după dezmembrarea WNP-ului. Dar, dacă a avut nevoie de ei – şi, în special, de Martens –, a fost uşor: a trebuit doar să reactiveze legăturile.

— Dar de ce le-ar fi reactivat? WNP-ul nu mai există. Şi cine îmi spune că Martens făcea parte din WNP?

— E posibil ca aceeaşi persoană să fi fost însărcinată cu supravegherea CCC-ului, alt grup activist clandestin, chiar dacă din punct de vedere politic se afla în partea diametral opusă. Dacă e un specialist în infiltrări... Aici, evident, lipseşte o piesă esenţială a acestui puzzle. De ce, dacă e într-adevăr vorba de el, ar fi hotărât să-i elimine pe aceşti activişti în loc să-i aducă în faţa justiţiei? În orice caz, i-ar fi fost uşor să facă apel la foştii săi prieteni care credeau că lucrează cu unul de-ai lor...

George Hammond îşi prinse capul în mâini.

— Staţi puţin! Treaba acestui tip este să se infiltreze şi să supravegheze, nu să masacreze...

— Ştiu, recunoscu Malko, asta-i buba. E ceva de neînţeles. Şi numai „Fox" poate răspunde. Dacă îl identificăm... Aţi putea să procuraţi organigrama Siguranţei? Este obligatoriu un membru al contra-spionajului. Am putea proceda prin eliminare...

Americanul se afla într-o perplexitate fără margini.

— Probabil că e ceva adevăr în cele ce spuneţi, admise ascuns de propria sa ierarhie. Îl cunosc pe şeful Serviciilor Belgiene, Albert Raes. Nu e un nebun furios. El n-a putut să ordone o serie întreagă de masacre.

— Nu spun că am rezolvat totul, făcu Malko. Dar sunt sigur că mă aflu pe drumul cel bun.

— Pot să obţin câteva nume ale celor ce lucrează în CS, nu ştiu dacă îi cunoaştem pe toţi, zise americanul, dar asta-i tot. Chiar dacă avem descrierea lor fizică, tot nu e de ajuns. Mai mult ca sigur că nu ne vor da fotografii...

— Trebuie să căutăm pe cineva care a avut legături cu WNP, replică Malko. Şi care să vorbească. Să fim mai întâi siguri că Robert Martens făcea parte din această mişcare.

— În acest caz, trebuie să mergem la Pratical Shooting din Etterbeek, spuse americanul. Acolo s-a legat totul.

Era clubul unde se antrena Amin Habbache...

— Îmi mai dau un termen de opt zile, zise el. Vreau să-l prind pe Robert Martens şi să aflu de ce „Fox" şi-a lăsat ucigaşii să se năpustească asupra acestor nenorociţi. Trebuie să existe un motiv.

— Pe mine mă interesează doar să ne recuperaţi armele. Puţin îmi pasă de restul. Tipii ăştia pot trece Belgia prin foc şi sânge, nu-i problema mea.

* * *

Cristel Tilmant avea ochii înroşiţi de plâns şi faţa devastată. Îi aruncă lui Malko o privire rătăcită şi bâigui:

— E oribil ce i s-a întâmplat Mandalei. Dacă aş fi fost acolo m-ar fi ucis şi pe mine.

Malko intră. Amin îşi curăţa Sieg-ul, lungit pe un divan. Îi adresă lui Malko un gest amical şi ironic.

— Deci când vom înceta să ne mai jucăm de-a porumbeii de argilă?

— Curând, poate, îi replică Malko. O să mă ajuţi. Trebuie să am acces la arhivele clubului tău de tir de la Etterbeek.

Libanezul se trăgea de mustaţa-i fină uimit.

— La arhive?... Nu cred să fie prea multe. Clubul nu e prea vechi.

— Aş vrea să ştiu doar numele membrilor care îl frecventau acum un an sau doi, preciză Malko.

Amin reflectă un moment.

— În fiecare an se organiza un concurs de tir. Se înscriu toţi membrii.

— Ar fi fost perfect, zise Malko. Aş vrea să găsesc lista participanţilor din ultimii trei ani.

— În cazul ăsta, o să mergem la faţa locului, remarcă libanezul. Pică bine, chiar am o lecţie.

— Ei bine, să mergem, zise cu hotărâre Malko. Iar Cristel să nu deschidă la nimeni în lipsa noastră.

Dat fiind *modus operandi* al ucigaşilor, te puteai aştepta la orice din partea lor. Cristel sugeră:

— Poate că o să mă duc să stau câteva zile la părinţii mei la Brasschaat.

* * *

Ecoul focurilor de armă trase de-a lungul taluzului de cale ferată se auzea foarte înfundat în barul de la Pratical shooting din Etterbeek. Amin Habbache ieşi din biroul directorului cu un teanc de hârtii în mână. Le puse în faţa lui Malko.

— Iată. Ultimii trei ani ai concursului de tir şi primii douăzeci şi cinci clasaţi. În '85, era vremea WNP-ului. Nu-i cunosc pe toţi.

Malko parcurse lista concursului din 1985. Primul nume pe care îl văzu era cel al lui Robert Martens! Jandarmul obţinuse locul al doilea. Philippe Orstall, pe cel de-al şaselea... Printre alte nume necunoscute mai erau cele ale lui Philip Burton, Gustav Meyer, Walter Peeters. Cercul se închidea.

— Pot să păstrez lista asta? întrebă el.

— Da, mă descurc eu, făcu libanezul. Acum trebuie să plec. Am o lecţie de tir.

Malko sună de la telefonul din maşină la numărul ziarului *Soir*.

— Domnul Bòntemps?

— Chiar el, zise ziaristul.

— Malko sunt, aş putea să te văd?

— Imediat?

— Da.

— Tocmai definitivăm punerea în pagină a ediţiei...

— E urgent.

Ziaristul ezită puţin înainte de a-i propune:

— Vino la *Danish Tavern*. Peste o jumătate de oră.

* * *

Un miros greu de cartofi prăjiţi în ulei din sticle returnabile plutea în micuţa cafenea zgomotoasă. Patroana puse în faţa lui

Malko și a ziaristului două tartine cu steak tocat și întrebă:

— Și alături două pahare de „Trappiste"?

Malko despături lista laureaților de la Pratical shooting Club și o puse sub nasul vecinului său.

— Aș vrea să știu care sunt membrii WNP-ului de aici...

— Nu-i cunosc pe toți, obiectă ziaristul.

Totuși, își scoase stiloul și începu să bifeze nume. Exact șapte. Printre ei: Philippe Orstall, Walter Peeters și Gustav Meyer.

— Și Robert Martens, el nu făcea parte?

— Așa s-a spus dar n-au existat niciodată probe.

Malko puse degetul pe cel de-al patrulea, un anume Stromberk.

— Și acesta?

— S-a spânzurat. Depresiv.

— Și ceilalți?

— Nu-i cunosc personal. Doar numele, dar din cauza anchetei. În afară de unul, Joseph van de Putte.

— Și acest Joseph van de Putte? Îl cunoști bine?

— Și încă cum!

Ziaristul făcu o pauză pentru a înghiți jumătate din steak-ul american. Comandară apoi cafea care li se aduse împreună cu o zaharniță enormă, iar Eric Bontemps continuă:

— Era operator de sunet la RTB fr. Un tip ciudat, mai degrabă mistic. La început, era de stânga, în niște grupuri trotkiste. Apoi a cunoscut WNP-ul și a înnebunit. Disciplina, pedepsele corporale, marșurile de antrenament, toate chestiile astea îl îmbătau. Trăia într-o altă lume. Când WNP-ul a fost dizolvat s-au găsit la el tone de fluturași și chiar fotografii ale lui Hitler. Dar nu arme. Era mai degrabă un veleitar. Îi era teamă când vedea sânge și n-ar fi făcut rău nici unei muște...

— Dar era în contact cu toți membrii din WNP?

— Glumești! Nu trăia decât pentru asta. Mi-a arătat chiar și carnetul lui. Alb și aurit.

— Deci, dacă în WNP a pătruns un ofițer al Serviciilor Belgiene, l-a cunoscut.

— Bineînțeles.

— Vreau să-l găsesc pe Joseph van de Putte, spuse Malko. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Este în pericol de moarte, dacă nu e deja în pământ.

Capitolul XV

Eric Bontemps îl privi pe Malko mirat.

— De ce să fie mort?

— Dacă „Colonelul", funcționarul din CS care s-a infiltrat în WNP și „Fox" sunt una și aceeași persoană, trebuie ca acesta să suprime toți martorii care l-ar putea identifica.

— Poate că aveți dreptate, admise ziaristul. Pentru a se reabilita în fața membrilor WNP-ului. „Colonelul" a susținut mereu că era simpatizant adevărat și că s-a folosit de poziția pe care o ocupa pentru a face servicii WNP-ului.

— L-ați întâlnit?

— Niciodată, făcu ziaristul râzând. Dar Joseph van de Putte îl cunoștea bine: era unul din instructorii săi de tir, împreună cu bătrânul Walter Peeters.

— Ați putea obține informații?

Ziaristul se uită la ceas.

— Da, dar trebuie să plec chiar acum. Trebuie să mă duc la ziar. Dacă vreți, ne întâlnim la *Archiduc* peste o oră. E un bar destul de simpatic pe Bulevardul Dansaint... Cu mulți tipi de la RTB fr.

* * *

O somptuoasă vietnameză, foarte mândră în tunica ei închisă la nasturi, se ținea foarte demnă lângă un bărbos care își împărțea timpul între frământatul coapsei vecinei lui și băutul paharului de *Trappiste* cu mari înghițituri. Eric Bontemps se trânti alături de Malko, cu un aer descurajat.

— N-o să fie uşor! Am dat o sută de telefoane. Nimeni nu l-a văzut pe van de Putte de şase luni. Dar vietnameza de colo o cunoştea pe prietena lui. O s-o întrebăm.

Îi făcu un semn prietenesc vietnamezei care se smulse din mâna bărbosului şi veni la ei.

Un piept ascuţit îi întindea mătasea tunicii şi privirea ei directă contrasta cu atitudinea rezervată.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea.

Era uimitor să auzi o asiatică vorbind cu accent belgian...

Eric Bontemps îi adresă un zâmbet promiţător.

— Tu o cunoşti pe prietena lui Joseph van de Putte.

— Tipul de la RTB fr?

— Da.

Îşi luă instantaneu o expresie dispreţuitoare.

— El e un vierme scârbos. Ea, un sac de cartofi, plină de coşuri. O pitică de ţi-e mai mare sila. De ce?

— Îl caută prietenul meu.

Ea pufni.

— Îi datorează bani?

— Nu, nu chiar. Dar tu poţi să câştigi ceva dacă afli adresa lui Joseph.

— Bună glumă!

— Cinci mii de franci, preciză Malko, intervenind în conversaţie.

Probabil că expresia ochilor lui aurii îi inspiră încredere vietnamezei. Nu ezită decât un sfert de secundă înainte de a se ridica pentru a se duce la cabina telefonică de la subsol.

Trecură douăzeci de minute. Malko începu să dispere când aceasta se întoarse cu o bucată de hârtie pe care i-o întinse.

— Poftim, să nu spuneţi că ştiţi de la mine.

Ziaristul aruncă o privire rapidă asupra numelui şi a adresei: Grete Kapelle, Bulevardul Forum, numărul 184.

— E în nordul oraşului.

— Să mergem de îndată.

Vietnameza îi urmări cu o privire lungă, plină de regrete:

niciodată nu i se plătise atât de bine un număr de telefon și din toată inima i-ar fi vândut altceva lui Malko.

* * *

Era un imobil mare, murdar și coșcovit cu multe apartamente minuscule și cu o grămadă de copii ce se jucau în fața lui... Malko examină cutiile de scrisori și găsi ceea ce căuta. Grete Kapelle – etajul 9 D. Nu era interfon și luară ascensorul până la etajul 9... De unde aveai o vedere directă asupra cimitirului din Bloemen. Apăsă pe butonul soneriei.

O mogâldeață într-un trening gri crăpă ușa: o femeie tânără plină de coșuri, înaltă de-o șchioapă, modelul perfect de servitoare murdară.

— Ce doriți? făcu ea cu o privire plină de neîncredere.

Nu părea tocmai amabilă.

— Îl căutăm pe Joseph van de Putte, explică ziaristul.

Malko zări un televizor și o saltea puse de-a dreptul pe pódea.

— Joseph! explodă ea. Nu l-am văzut pe ticălosul ăsta de cel puțin trei luni! A plecat după ce mi-a vândut mobila la un magazin de vechituri. Mi-a furat chiar și pantofii, chiloții, tot. Sper că îl căutați ca să-i pociți mutra.

— Absolut! făcu Malko. Unde e?

Se scărpină cu putere între picioare înainte să răspundă:

— După părerea mea, la maică-sa, dacă n-a murit încă de supărare... Locuiește într-un sat din Borinage, Colfontaine, o văgăună. Hai salut!

Și deja trântise ușa.

Ziaristul făcu o grimasă.

— Vrei cu adevărat să mergem? Nici nu-i sigur că e acolo.

— Da, zise Malko.

* * *

Colfontaine ar fi putut servi de decor unei cărți de Zola. Regiunea Borinage deținea în Belgia recordul celui mai mare

procentaj de şomeri care supravieţuiau de bine de rău din furtişaguri şi ajutoare sociale. Eric Bontemps şi Malko intrară într-un bistro unde câţiva indivizi fără nici o treabă îşi transformau veseli ultimele parale în *Stellas*. După ce comandă şi el două, Eric Bontemps se apropie de patron.

— Îl căutăm pe Joseph van de...

Celălalt nu-i lăsă timp să termine.

— Şi eu, făcu el sinistru. Şi dacă-l găsesc n-are să mai mănânce cartofi prăjiţi mult timp. Mi-a şterpelit motocicleta şi banii din casă. Nici maică-sa nu vrea să-l mai vadă...

— Unde locuieşte?

— În cocioaba din capăt, la stânga. Fiţi atenţi, are câini şi e la fel de rea ca ei...

Coborâră din nou pe strada principală mărginită de căsuţe vechi şi mizerabile, înconjurate de terenuri virane. Malko bătu la uşa ultimei dintre ele care se deschise lăsând să apară în prag o femeie în negru, veselă ca un morman de deşeuri miniere. Un câine enorm mârâia în spatele ei.

Înfăţişarea de orăşeni a celor doi vizitatori o indispuse vizibil.

— Dacă-i pentru bani, făcu ea, v-aţi ostenit în zadar, dau drumul la câini.

— Îl căutăm pe fiul dumneavoastră, anunţă Malko. Tocmai pentru a-i da o mică sumă de bani.

Instantaneu ochii bătrânei se umplură de lacrimi:

— Bani. Dar fiul meu a murit... Bietul Walter...

— Joseph, nu Walter, o corectă Malko.

Bătrâna îşi şterse lacrimile bănuitoare:

— Joseph! Ticălosul, duşmănosul ăsta! Nu pentru el sunt banii, nu! Mi-a furat tot. A şterpelit ceasul tatălui său. Dacă îi datoraţi ceva, mie trebuie să-mi daţi...

Îşi întindea deja mâna cu aviditate.

— Dar unde este?

Dădu din umeri.

— De unde vreţi să ştiu? Jandarmii îl caută mereu. Când nu

e pentru tâmpeniile lui politice, e pentru că a furat ceva. O să sfârșească rău porcul ăsta... Dați-mi mie banii ăia.

Malko scoase cinci bancnote de o mie de franci, având grijă să nu poată fi atinse de ghearele doamnei van de Putte.

— Vreau din toată inima să vă dau banii ăștia, dar trebuie neapărat să știu unde locuiește...

— Nu locuiește, făcu ea. E vagabond... Nu are adresă. Stă prin Bruxelles.

— Unde?

Ea nu slăbea din ochi bancnotele. Până la urmă zise:

— Sigur nu știu, nu mi-a lăsat decât un număr de telefon.

— Mi-l dați?

— Mai întâi banii.

Urmă o lungă ezitare. Malko continuă să agite bancnotele. Tentația fu mai puternică: mormăind, bătrâna se puse să caute prin buzunarul șorțului ei, scoțând într-un târziu un capăt de hârtie mototolită. Citi cu voce tare:

— Iată, 322.37.65. Nu știu ce e. Nu l-am sunat niciodată. Poate pușcăria...

O mamă iubitoare... Malko îi lăsă bancnotele și cei doi bărbați bătură în retragere. La o sută de metri era o cabină telefonică. Malko formă numărul și așteptă, cu inima bătându-i cu putere. Foarte repede receptorul fu ridicat și o voce bărbătească anunță:

— Alo, aici *Kasai*.

— Îl caut pe Joseph, spuse Malko. Joseph van de Putte.

O scurtă liniște apoi vocea rece spuse:

— Păi, aici sigur n-o să-l găsiți... Îmi datorează cel puțin o mie de franci. N-o să vină curând șmecherul. Salut!

Și a închis. Malko se întoarse spre însoțitorul lui.

— E un bar sau un restaurant. *Kasai*, îți spune ceva?

— Bineînțeles, făcu ziaristul. E o cafenea la Schaarbeek unde se întâlnesc foștii și viitorii mercenari plus străinii de extremă dreapta în trecere prin Bruxelles. Nu mă miră că Joseph s-a *lipit* acolo.

— Mergem, zise Malko.

* * *

Un bărbat solid în maiou, cu o mustață roșcată, gen *armata din India*, oficia în spatele tejghelei de la *Kasai*, asistat de o târfă trecută și decolorată, într-o bluză violet în bretele și foarte scurtă. Madelon a mizerabililor. Erau puțini clienți și barmanul cel solid adresă un surâs forțat celor doi nou veniți.

— O bere?

— Două *Stella* și o informație, spuse Malko. Îl căutăm pe van de Putte. Noi am telefonat.

Barmanul turnă mașinal berea aruncându-i lui Malko o privire neagră. În spatele lui erau fotografii îngălbenite cu pălării africane, având drept fundal savana africană.

— V-am spus deja că nu mai calcă pe-aici. Nu e băiat rău, dar norocul îl ocolește; a încercat să se angajeze pentru Comores, dar Bob[1] n-a vrut să-l primească. Și totuși nu trage rău.

— Trebuie să stea undeva, insistă Malko, foșnind o bancnotă de o mie de franci.

Celălalt nici măcar nu privi.

— Cred că stă pe ici pe colo în vreun imobil părăsit și că se duce la maică-sa, făcu barmanul. Într-o zi, o să-l văd eu, dacă vreți să-i lăsați un mesaj...

Puțin cam riscant. Malko își înmuie buzele în halba de bere pentru a-și da timp de gândire. Deodată un mustăcios negru cu un aer voit feroce, care auzise conversația, îi spuse cu o voce tărăgănată:

— Eu știu unde poate fi găsit adesea van de Putte.

Malko l-ar fi îmbrățișat în ciuda înfățișării lui mai curând respingătoare.

— Unde?

---

1. Bob Denard, mercenar celebru

Mustăciosul întinse mâna după cei o mie de franci.

— Nu prea am memorie bună...

O regăsi de îndată ce bancnota de o mie de franci ajunse în fundul buzunarului lui.

— Va trebui să vă treziți devreme, îi anunță el. Dar în general e la Târgul de vechituri, la Piața Jeu de Balle în cartierul Marolles, în jurul orei șapte. Vinde suveniruri de război, chestii de-astea. Dar să nu-i spuneți că eu v-am vândut pontul.

Lui Malko i-ar fi fost greu s-o facă neștiind absolut nimic despre informatorul său. Dar la *Kasai* domnea o atmosferă intenționat misterioasă, ca amintire a comploturilor de altădată. Prin urmare, patronul se aplecă, bănuitor.

— Nu sunteți polițai, din întâmplare?

Eric Bontemps îl asigură de contrariul și acesta își regăsi zâmbetul.

Nu le rămânea decât să aștepte până a doua zi. Malko se întrebă dacă toate aceste eforturi aveau să ducă la vreun rezultat. O speranță firavă de a-l găsi pe diabolicul „Fox".

* * *

În Piața Jeu de Balle, înghesuită între o cazarmă de pompieri și biserica Notre-Dame Immaculeé, nu era o veselie nebună. Neras, Eric Bontemps avea un aer deosebit de obosit.

— Sper că o să-l recunosc, suspină ziaristul. Nu l-am văzut prea des...

Trotuarele pieței dispăreau sub tejghelele în aer liber ale târgului de vechituri. Mai degrabă vrednice de milă.

Negustori de vechituri și mărfuri de ocazie, vagabonzi care întindeau pe o pânză chiar pe trotuar câteva obiecte vechi de care i-ar fi fost rușine oricărui alt negustor. Un bărbos murdar ca un păduche oferea două costume agățate de o sfoară, complet în zdrențe. Ziaristul se opri deodată, privind cu atenție un bărbat îmbrăcat cu o scurtă de vânt veche și o pereche de blugi jegoși și găuriți așezat în fața unei prelate pe care se

aliniau câteva pumnale ruginite, reviste din ultimul război, cartușiere mucegăite și o caschetă de *feld-jandarm*. Părul negru dat pe spate, fruntea înaltă, ochii foarte înfundați în cap, o față slabă, un adevărat cap de mort...

— Cred că el e, murmură Eric Bontemps.

Văzându-i apropiindu-se de taraba lui, negustorul înșfăcă unul din pumnale căruia îi lipsea un capăt de mâner și-l propuse cu un surâs servil.

— Un adevărat suvenir de război! La Stalingrad...

Apoi le oferi craniul lui Hitler copil. Jalnic. Cu privirea fixă își întindea pumnalul așa cum un preot ar fi fluturat crucea pentru a-l exorciza pe Satan. Ziaristul îi spuse imediat adevărul.

— Joseph, îți amintești de mine?

Joseph van de Putte se încruntă, deja neliniștit.

— Nu, de ce? Cine ești?

— Eric Bontemps de la *Soir* din Bruxelles.

Creierului încețoșat al epavei îi trebuiră câteva secunde pentru a înțelege, apoi fața i se lumină.

— Ah, ce bine, aveam o mulțime de chestii să-ți spun! Voiam să-ți telefonez, știi, dar nu mai aveam numărul.

Privi în jurul lui și ochii i se umeziră zărind firma unui bar-café la colțul străzii Blaes cu piața.

— Dacă am merge să dăm pe gât o bere cu prietenul tău... E frig și am vândut deja aproape totul... Dar cum m-ai găsit?

— La *Kasai* era cineva care te cunoștea.

Înainte chiar să primească răspunsul își ambalase marfa într-o veche pânză de camuflaj și se repezea spre bistrou.

— E înspăimântător, îi șopti ziaristul. Nu credeam că a ajuns în halul ăsta. Plecăm?

— Nu, făcu Malko, să bem cupa până la fund. Poate că ne va spune ceva.

* * *

La al cincilea rând de *Trappista*, Joseph van de Putte devenise deosebit de vorbăreț povestind o istorie încâlcită cu

mercenari alături de care lupta în Africa împotriva unui tiran obscur. O pastișă proastă a lui Tintin. Mitomanie pură.

Eric Bontemps profită de o pauză pentru a-l readuce la subiect.

— Și pe prietenii tăi de la WNP, i-ai mai văzut?

Joseph van de Putte își luă de îndată un aer misterios și se aplecă la urechea ziaristului garnisindu-i lobul cu spumă .

— Trebuie să fim atenți. Tipii de la Siguranță nu ne scapă din ochi. Mă urmăresc deseori. De-aia am fost obligat să-mi schimb tot timpul domiciliul. Știu că mă aflu în posesia multor informații. Suntem încă puternici, știi. Avem chiar depozite de arme, adăugă el încet. Așteptăm ordine. Care nu vor veni de aici, dezvălui el misterios.

— Pe „Colonel" l-ai văzut? întrebă ziaristul.

Van de Putte privi în jurul lui îngrozit.

— Fii atent! E un barosan. M-a sunat o dată sau de două ori și păstrăm legătura.

În mod evident era o pură invenție. Eric Bontemps insistă.

— Cred că ținea mult la tine.

Joseph van de Putte se umflă în pene.

— Și încă cum! El m-a învățat o grămadă de chestii. Am făcut chiar împreună operațiuni al nabii de speciale.

— Știi ce mai e cu el?

Van de Putte își puse un deget pe buze:

— Continuă. Luptă din umbră. Împotriva comunismului și a tuturor agenților lui din Belgia.

— Cum arată fizic? întrebă Malko.

Van de Putte rămase întâi mut, neliniștit de precizia întrebării, apoi bălmăji:

— Oh, era un tip formidabil, mare, puternic, al naibii de antrenat. Cu ochi gri, o adevărată privire de șef. Întotdeauna calm. Într-o zi l-am fotografiat.

Malko avu impresia că i se insuflă oxigen în plămâni. Căutarea lui Joseph van de Putte putea să ducă până la urmă la o mină de aur. Ascunzându-și interesul, îl întrebă:

— A, da, și a fost de acord?

Joseph van de Putte își luă un aer șocat și viclean în același timp.

— Știți bine că nu! am făcut-o în timpul unei ședințe de antrenament de tir în pădurea de la Houssière. Am cerut unui prieten să facă fotografia de departe cu teleobiectivul.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinși:

— Și ce s-a întâmplat cu această fotografie?

Fostul militant WNP se aplecă duhnind a bere și se spovedi în taină:

— Vă imaginați că nu m-a părăsit niciodată!

Malko nici nu se feri de răsuflarea fetidă, reprimându-și o dorință nebună să urle de bucurie. Pe un ton intenționat indiferent îl întrebă:

— O aveți și acum?

— Aici! făcu van de Putte bătându-se deasupra inimii.

— Am putea s-o vedem?

— Niciodată!

O mamă căreia vor să-i smulgă copilul. Se clătină ușor, ceea ce știrbea mult din demnitatea refuzului. Ziaristul îl luă ușor de braț și continuă cu voce joasă în timp ce lui van de Putte i se servea a șaptea bere.

— Joseph, îți dai seama că nu mă aflu aici din întâmplare. Prietenul meu este un simpatizant venit din Austria. Doar n-o să te ascunzi de el?

Joseph van de Putte ezită, apoi tonul amical și această nouă *Trappiste* îl înmuiară.

— Nu, bineînțeles, admise el, dar nu trebuie să-i spuneți niciodată „Colonelului" că am fotografia lui. M-ar pedepsi foarte sever. Asta ar dăuna avansării mele în organizație.

O dădea iarăși pe Tintin. Se făcu liniște. Ezita încă. Ziaristul îi aruncă încetișor lui Malko:

— Nimeni n-o să știe niciodată nimic, nu-i așa?

— Cu siguranță, aprobă Malko.

Van de Putte își deschidea deja portofelul lui vechi și împuțit. Scoase tot felul de hârtii între care o fotografie alb-negru pe care o puse pe tejghea. Malko se aplecă deasupra.

Reprezenta doi bărbați dintre care unul era Joseph van de Putte cu brațul întins vizând cu pistolul. Alături se afla un bărbat mai degrabă în vârstă, aproape chel, cu ochelari fumurii.

Semănând puțin cu generalul polonez Jaruzelski.

Eroul lui Joseph van de Putte... Acesta din urmă spuse cu o voce vibrând de admirație:

— Iată-l pe „Colonel"!

— E un tip foarte bine, aprobă grav Eric Bontemps. Și nici tu nu ești rău. Dar ia spune, fotografia ta pare a fi într-o stare proastă, curând n-o să se mai vadă nimic, știi, cu timpul se șterge.

— Da, confirmă van de Putte înnebunit.

— S-ar putea face o chestie, explică ziaristul. Mi-o împrumuți și fac o dublură la ziar... Așa ai una nou-nouță.

— A, nu, nu pot, obiectă van de Putte, e strict secret.

Ziaristul îi puse mâna pe umărul drept.

— Joseph, ești un prieten și prietenul meu îți oferă garanția lui. Și el e șef în țara lui. Știe că faci treabă bună... Pe furiș, pusese mâna pe fotografie și o trăgea spre el.

Joseph van de Putte nu îndrăznea să protesteze, cu ochii ațintiți pe comoara lui.

— Când mi-o dai înapoi?

— Ți-o aduc azi la tine acasă. Unde stai?

— Nu pot să-ți spun. E secret.

Scurt și hotărât. Eric Bontemps nu insistă. Fotografia era deja la el în buzunar.

— Atunci aici, mâine dimineață? La aceeași oră.

— O.K, făcu van de Putte, dar „Colonelul" nu va ști niciodată nimic... Dacă nu, va trebui să fac un raport...

— Nu-ți face griji, îl asigură ziaristul. Nu vom fi decât trei la curent, prietenul meu, tu și eu.

Malko nu-și credea urechilor: se aștepta la o rezistență mai mare din partea lui van de Putte. Acesta din urmă își înghiți berea dintr-o sorbitură și își rândui portofelul cu ochi strălucitori.

— Gata băieți, trebuie să plec. Am o misiune azi. O chestie

al nabii de confidențială în legătură cu tipii care acționează împotriva NATO.

— Așteptați, făcu Malko. Am să vă dau un avans pentru viitoarea dumneavoastră misiune.

Scoase cinci bilete de o mie de franci și le strecură în mâna lui Joseph van de Putte. Acesta din urmă avea lacrimi în ochi.

Le strânse îndelung mâna și ieși din bistro încovoiat și nenorocit. Malko privi fotografia pe care i-o întindea ziaristul. Îl avea în fața lui pe „Fox", comanditarul ucigașilor din Brabant... Fotografia corespundea întru totul descrierii răposatului Philip Burton.

Capitolul XVI

Cei doi bărbaţi se îndepărtară pe strada Blaes. Ziaristul părea sceptic cu privire la importanţa fotografiei.

— Ce-o să faci acum ? îl întrebă el pe Malko.

— Trebuie să-l identific pe acest bărbat. Este primul pas pentru a şti dacă „Fox" şi „Colonelul" sunt una şi aceeaşi persoană. Ai putea să mă ajuţi?

Eric Bontemps, perplex, trecu în revistă mental legăturile sale. Abia când ajunseră pe strada Haute zise:

— Poate. Am un coleg jandarm care s-a ocupat de WNP, lucrează la BSR-ul din Nivelles. Mai are un dosar al acestei afaceri şi cei de la Siguranţa Statului nu-i sunt prea dragi. Poate că el ar putea să-l identifice pe acest bărbat. Dar nu va fi uşor să-l facem să vorbească. Este prudent.

— Poţi să-i telefonezi?

— Nu va spune nimic la telefon. Trebuie să mergem acolo. Dacă merge, ne putem întâlni să luăm masa la prânz.

— Atunci, la ora unu la *Métropole*...

Malko îl lăsă pe ghidul său la redacţia ziarului *Soir*, pe strada Royale şi merse în grabă la Ambasada SUA. În sfârşit avea veşti bune! Dacă „Fox" era una şi aceeaşi persoană cu „Colonelul", legătura între WNP şi „Fox" era stabilită şi ipoteza sa prindea consistenţă.

George Hammond era la fel de posomorât. Malko îi expuse urmărirea sa şi îi arătă fotografia încredinţată de Joseph van de Putte.

— Aţi putea afla cine e acest bărbat? Lucrează la Siguranţa Statului, secţia contra-spionaj. E, poate, „Fox".

— Mă voi informa de la prietenii noştri din NATO, zise şeful

Centralei CIA. În principiu îi cunosc pe toți belgienii din aceste servicii. Dar nu putem să-i întrebăm pe omologii noștri. Ne vor trimite la plimbare iar el va fi avertizat imediat.

— Faceți tot ce puteți.

Își omorî greu timpul până la ora prânzului. Dacă ziaristul se întorcea cu buza umflată de la Nivelles, o parte din planul său se prăbușea. Oare adversarii săi își dădeau seama de eforturile pe care le făcea pentru a-i identifica? Iar „Fox" știa că a lăsat în urmă o bombă cu efect întârziat?

Eric Bontemps debarcă la barul de la *Métropole* cu un sfert de oră întârziere. Cincisprezece minute de tortură pentru Malko.

— Jandarmul acceptă să se întâlnească cu noi la motelul *Toucan*, îl anunță el. Peste trei sferturi de oră.

Malko l-ar fi sărutat.

— Nu riscăm să se ducă și să-i povestească totul colegului său, Robert Martens? se neliniști el.

— Nu, e un tip cinstit, îl asigură ziaristul, i s-au luat de mai multe ori afaceri sensibile tocmai pentru că era incoruptibil.

Încă o dată se aflau pe autostrada Bruxelles-Mons.

Motelul *Toucan*, la intrarea în Nivelles semăna cu un joc de construcții supermodern, deosebindu-se complet, cu nuanțele lui de cenușiu, de casele vechi din oraș.

O parcare imensă, camere anonime, oameni de afaceri. Ziaristul întrebă la recepție:

— Domnul Vandamme?

— Camera 321, îi spuse tipul după ce își consultă tabloul.

Urcară, merseră de-a lungul unui culoar cu pereți maron, sinistru și bătură la ușa camerei 321. Un bărbat lat în spate, cu ochi foarte albaștri și sprâncene negre și stufoase sub un craniu pleșuv le deschise ușa. Privirea lui se fixă imediat asupra lui Malko. Le strânse mâna și îi pofti să intre, închizând cu grijă ușa în urma lor. Acest bărbat răspândea o puternică impresie de forță și onestitate și îi fu imediat simpatic lui Malko.

— Sunteți singurul care mă poate ajuta, îl anunță acesta din urmă.

— De acord, făcu Vandamme liniștit, dar nimic nu trebuie să respire dincolo de această cameră. În caz contrar, îmi risc cariera și poate ceva mai mult.

— Bineînțeles.

Malko luă din buzunar fotografia dată de Joseph van de Putte şi i-o arătă jandarmului.

— Îi cunoaşteţi pe aceşti doi bărbaţi?

Plutonierul Vandamme privi atent documentul, apoi îl puse pe masă.

— Da, zise el. Unul e Joseph van de Putte, un membru al WNP, un tip cam lunatic, celălalt un agent al Siguranţei care îşi spunea „Colonelul". A realizat o misiune dată de guvern, de pătrundere în acest grup de extremă-dreapta.

— Îi cunoaşteţi adevărata identitate?

Jandarmul ezită puţin înainte de a răspunde:

— Da, eram însărcinat de către jandarmerie cu o misiune similară. Superiorii mei mi-au cerut să-l identific pe „Colonel". Şi am reuşit.

— Şi apoi? întrebă Malko. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, făcu jandarmul zâmbind. Toate rapoartele privind această operaţiune au fost clasate „secret" şi nimeni n-a avut acces la ele de atunci. Mi s-a luat această afacere.

Părea că resimte o anumită amărăciune.

— De ce s-a întâmplat acest lucru, după părerea dumneavoastră? întrebă Malko.

Jandarmul schimbă o privire scurtă cu Eric Bontemps înainte de a răspunde cu o voce stăpânită:

— Descoperisem lucruri curioase. Mai întâi faptul că acest „Colonel" intrase atât de mult în joc încât furniza muniţii şi arme grupului în care se infiltrase. Şi apoi faptul că îi încuraja la acţiuni violente...

— Ce s-a întâmplat cu aceste arme?

— Au fost recuperate de poliţie când au deranjat câţiva membri ai WNP.

Se lăsă un moment de tăcere... Malko fierbea: ceea ce descoperise era probabil începutul lanţului de crime. Totul căpăta consistenţă.

— Îmi puteţi da numele „Colonelului"?

Jandarmul nu ezită nici o clipă.

— E vorba de un anume Hans Bever. Are rangul de director adjunct în contra-spionaj la Siguranţa Statului. Aici a lucrat în întreaga carieră şi nu dă socoteală decât directorului său general.

— E bărbatul pe care îl recunoaşteţi în această fotografie?

— Fără nici o îndoială.

În sfârşit, fapte precise. Malko reflectă rapid. Jandarmul cu sprâncene groase fuma în linişte după ce aruncase bomba.

— Aţi descoperit ceva despre acest Hans Bever? Despre legăturile lui reale cu WNP-ul? întrebă el.

Plutonierul Vandamme surâse cu înţeles:

— Evident, dar n-am obţinut niciodată nici o probă. Bever era în legătură cu un anumit Philippe Orstall, un fost membru al Legiunii de onoare, care lucrase la noi, în jandarmerie. A fost expulzat discret în urma unor afaceri. Putea să aleagă între asta sau B.K. 10...[1]. S-a alăturat apoi celor din WNP. Dar de îndată a fost acoperit de Hans Bever care a pretins că l-a recrutat pentru a-l ajuta la infiltrarea în mişcare...

— Philippe Orstall, cel care conduce *Jonathan*?

Jandarmul îi adresă un surâs complice.

— Văd că sunteţi bine informaţi... Da, acelaşi. S-a descurcat bine...

Toate acestea erau pasionante... Legătura între ucigaşi şi misteriosul „Fox" era în sfârşit stabilită.

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se de un anume „Fox"? întrebă el.

Jandarmul dădu din cap.

— Niciodată. Cine e?

Malko nu putea decât să-i expună întreaga sa teorie. Cu atât mai rău pentru cei care ţineau la autonomia investigaţiilor. Vandamme îl ascultă fără să-l întrerupă şi apoi zise:

— Ceea ce-mi spuneţi nu mă miră. Am urmărit şi eu afacerea acestor crime. Avem fişe despre toţi oamenii din CCC. Ori, cei care au fost asasinaţi nu erau decât peştii cei mici.

— Şi atunci, ce rost aveau aceste crime?

— Nu am nici cea mai mică idee, mărturisi jandarmul. Dar în ceea ce-l priveşte pe Hans Bever, sunt sigur că avea intenţia să facă din WNP un fel de „Service action" destinată să acopere carenţele poliţiei locale. Şi chiar să se ocupe cu acţiuni ilegale. Am

---

1. Borna kilometrică 10. Expresie în jandarmeria belgiană însemnând degradarea, întoarcerea la gradul de jandarm simplu

interceptat convorbiri telefonice: îi era sincer teamă că bazele NATO nu sunt destul de protejate, avea liste cu „suspecți", militari sau civili, în contact cu oameni din est. Avea o listă cu toți membrii KGB și GRU, prezenți în Belgia... N-am putut verifica niciodată dacă era exact.

— Aveți adresa lui?

— Desigur. S-a căsătorit, are doi copii, duce o viață foarte austeră. E omul datoriei.

— Credeți că se întâlnește în continuare cu Philippe Orștall?

— Posibil.

Se uită la ceas cu o anumită nervozitate.

— Aveți să-mi puneți și alte întrebări?

— Pentru moment, nu. Dați-mi adresele și tot ce știți despre el.

Jandarmul se apucă să scrie și îi întinse apoi o hârtie.

— Iată. Folosiți-le cum trebuie. Țineți minte, nu v-am întâlnit și nu v-am vorbit niciodată. Atenție: Hans Bever e un om periculos. Practic, face ce vrea.

Strânse mâna lui Malko și Eric Bontemps înainte de-a închide din nou ușa. Ziaristul de la *Soir* nu părea în apele lui.

— V-ați amestecat într-o treabă afurisită, remarcă el. Ce-o să faceți?

Tocmai la acest lucru se gândea și Malko... Informațiile jandarmului erau prețioase însă mai trebuia ceva. Să-l facă pe „Fox" să-i fie frică. Și să fie sigur că într-adevăr el era „Colonelul". Evident, era legătura cu Philippe Orstall, dar nimic nu spunea că cei doi se vedeau regulat. Asta putea să ia săptămâni întregi. Malko privi hârtia pe care erau notate numărul de telefon al „Colonelului". Îi veni o idee.

* * *

— Domnul Hans Bever?

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic un timp care lui Malko i se păru interminabil, apoi o voce joasă și bine controlată întrebă:

— Cine sunteți?

— Vă sun din partea lui Joseph van de Putte. Are să vă spună

ceva important, făcu Malko. Va fi la *Kasai* în seara aceasta începând cu ora şapte.

Închise imediat şi ieşi din cabina telefonică situată mai jos de squar-ul Meeus. Printre crengile înfrunzite ale copacilor zărea ferestrele mari de-o ciudată culoare portocalie ale Serviciilor Secrete Belgiene. Undeva, într-unul din birouri, Hans Bever, „Colonelul", tocmai îi răspunse la telefon.

Se întoarse la cafeneaua unde îl aştepta Amin Habbache în continuare în posesia enormei lui motociclete.

— Deci? întrebă libanezul, aţi vorbit?

— Da, zise Malko. Nu mai avem decât să aşteptăm.

Ieşiră din cafenea. Malko îşi parcase Mercedesul mai jos de squar-ul Meeus de unde zărea printre copaci clădirea impozantă pe piloţi.

Îl urmărise pe Hans Bever din ziua precedentă. Belgianul conducea un Audi 200 negru cu geamuri fumurii şi locuia la Uccle într-o casă micuţă în capătul unei străzi liniştite. Era aşa cum se vedea în poză, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari fumurii. Nu avea şofer. Malko încercă să-i ghicească intenţiile. Telefonul avea să-l tulbure profund. Însemna că cineva descoperise cine se afla în spatele unuia din pseudonimele sale. Prin urmare era de neconceput să nu reacţioneze. Dar cum?

Nu se punea problema să sune de la el din birou. Sau se ducea el însuşi la întâlnire. Sau avea să trimită pe cineva... Nu exista decât o ieşire din imobilul din squar-ul Meeus. Malko îl supraveghea cu binoclul. Graţie motocicletei lui Amin era sigur că poate să urmărească orice vehicul. Îşi reluară supravegherea. Era cinci şi jumătate, probabil că n-avea să dureze mult.

* * *

— Iată-l!

Maşina Audi de culoare neagră tocmai ieşea din parkingul imobilului cu pereţi din sticlă de culoare orange. Întoarse la stânga, ocolind squar-ul. Amin Habbache încălecase deja pe motocicleta Yamaha. Casca îi ascundea faţa de priviri. În urma lor venea Malko cu Mercedesul lui. Maşina Audi se opri după două sute de

metri. În faţa unei cabine telefonice... Hans Bever coborî din maşină şi intră în cabină.

Nu întârzie mult, se urcă din nou în maşină şi se îndepărtă. Conducea fără să se grăbească, mergând spre sudul oraşului. Totuşi, de mai multe ori făcu încercarea de a scăpa din urmărire, încercări dejucate însă de motocicletă. Malko era ţinut la curent prin radio.

— S-ar zice că se învârte în cerc, îl anunţă Amin.

Într-adevăr, maşina urca pe strada Parnasse, o străduţă în apropierea squar-ului Meeus şi opri în faţa unui imobil unde era scris pe o placă: „garsoniere intime". Hans Bever ieşi din maşină şi intră.

După toate evidenţele, o casă de rendez-vous: nu exista portar, iar garsonierele erau foarte discrete. Trei minute mai târziu, Malko parca în josul străzii. Nu aşteptă mult. Un Golf alb se opri puţin mai sus şi din el coborî un bărbat de o constituţie masivă: Philippe Orstall.

Fostul jandarm intră la rândul său în imobil. În orice caz un punct era clar. Orstall şi Bever erau în strânsă legătură...

Întâlnirea lor dură zece minute. Orstall fu cel care plecă primul. Malko nici nu încercă măcar să-l urmărească şi se ţinu la o distanţă respectabilă de Audi urmată îndeaproape de motocicletă.

Hans Bever îi duse acasă. Ca un bun cetăţean se întorcea acasă după ce îşi cumpărase ultima ediţie a ziarului *Soir*. Îşi băgă maşina în garaj. Pentru el, ziua de lucru se terminase.

— Plecăm, făcu Malko. Manşa următoare va avea loc la *Kasai*.

Capitolul XVII

Strada îngustă pe care se afla *Kasai* era cu sens unic şi nu era nici cel mai mic loc pentru a parca. Malko a fost obligat să-şi lase Mercedesul destul de departe dar Amin îşi putu opri Yamaha la câţiva metri de cafenea. Era ora şase şi un sfert şi supravegheau restaurantul de o jumătate de oră.

În dimineaţa aceea îl revăzuseră pe Joseph van de Putte la Târgul de vechituri şi îi înapoiaseră fotografia.

Înfipt în faţa unei vitrine, la vreo douăzeci de metri de *Kasai*, Malko era atent la clienţii care intrau şi ieşeau. Nici Hans Bever, nici Philippe Orstall nu-şi făcuseră încă apariţia. Dintr-o dată, Malko scoase o exclamaţie:

— *Himmel*! Priviţi!

O siluetă avansa clătinându-se pe strada Fromagers. Joseph van de Putte! Ce căuta acolo? Împinse uşa cafenelei şi Malko se gândi la cei cinci mii de franci pe care îi dăduse cu o zi înainte. Joseph van de Putte venea să-şi plătească datoriile. Fără să ştie că din cauza cursei întinse de Malko lui „Fox" era în mare primejdie.

Malko se pregătea să se repeadă după el când se opri brusc. Cineva tocmai intrase în *Kasai* în urma lui Joseph van de Putte: Philippe Orstall!

Lui Malko îi era imposibil să se arate.

— Du-te, îi ceru el lui Amin şi vezi ce fac.

Libanezul îşi puse arma în centură, o acoperi cu haina şi traversă strada. „Fox" reacţionase repede. În ceea ce-l priveşte pe „Colonel", acesta putea doar să se neliniştească de faptul că-i

fusese descoperită identitatea. Şi să trimită un om de încredere după veşti.

Malko îşi roase zăbala douăzeci de minute. Apoi Philippe Orstall ieşi şi se îndepărtă. Peste câteva clipe, Amin veni spre Malko.

— Totul corespunde! îl anunţă el. Au vorbit mult împreună. Aveau aerul de-a fi prieteni. Apoi mustăciosul solid a ieşit. Celălalt continuă să stea la bar.

— Să mergem să-i vorbim! zise Malko.

În momentul în care se pregătea să traverseze, un Golf de culoare închisă îl şterse în treacăt, oprind puţin mai departe, în faţă la *Kasai.* Un bărbat foarte înalt ţâşni din maşină, cu o puşcă de asalt în mână şi intră în cafenea. În ciuda cagulei, Malko îl identifică pe Robert Martens.

Când Malko începu să fugă se auzea deja răpăitul primelor focuri. Brusc, uşa din spate a Golfului se deschise şi zări drept în faţa lui un bărbat cu cagulă, aşezat în sensul invers al direcţiei de mers cu un „riot-gun" în mână... Nu avu timp decât să se trântească pe burtă în spatele unui vehicul. Ucigaşul deschise focul, măturând strada Fromagers. O femeie căzu urlând pe trotuar. Malko ripostă cu Herstal-ul său în direcţia Golfului.

— Trage, trage, urlă Malko la Amin, ghemuit de cealaltă parte a străzii.

Din cafenea se auzeau mereu detonaţii. Robert Martens ieşi cu spatele trăgând mereu, cu arma sprijinită de şold. Sări în Golful care demară în trombă, lăsând mai multe corpuri pe trotuar.

Amin, înainte ca Malko să-l fi putut opri, sări pe Yamaha.

Cu Herstal-ul în mână, Malko se năpusti în cafenea descoperind un spectacol de groază: barmanul cel solid şi mustăcios era prăbuşit de-a latul barului având jumătate din cap zburat. Pe peretele din spatele lui spânzurau fâşii de fotografii smulse de proiectile. Peste tot zăceau trupuri de morţi sau răniţi. Malko îl găsi pe Joseph van de Putte, înghesuit în bar, cu ceafa terciuită, înecat în sânge. Erau cel puţin şapte sau opt morţi.

Malko ieşi cu stomacul întors pe dos. Acum avea dovada sângeroasă că „Fox" şi „Colonelul" nu erau decât una şi aceeaşi

persoană... Se întoarse la Mercedes, turbând din cauza neputinței. „Fox" acționase lucid și feroce. Mai întâi făcându-l să vorbească pe nefericitul van de Putte și apoi eliminându-l. În mijlocul unor necunoscuți nevinovați pentru a încălci pistele.

Amin apăru în camera de la *Métropole* douăzeci de minute mai târziu. Livid.

— I-am pierdut! mărturisi el. Mi-a fost frică. Tipii ăștia sunt nebuni! N-au ezitat să tragă asupra mea în mijlocul orașului. S-au oprit pe o stradă pustie ca să mă aștepte. Cu Herstal-ul meu nu cântăream prea mult.

Acum cel puțin lucrurile erau clare. Van de Putte vorbise cu siguranță. Deci „Fox" știa că i s-a dat de urmă și uciderea lui Malko devenea prioritatea numărul unu. Cu amărăciune își dădu seama că nu avea nici o probă materială. În nici un moment „Fox" nu intervenise direct.

Trebuia deci să găsească ceva pentru a-l scoate la lumină. Avea o vagă idee care implica însă mulți „dacă".

* * *

În ziarul *Dernière Heure* era un articol pe opt coloane cu un titlu de-o șchioapă: *„Masacru într-o cafenea din Bruxelles. Nouă morți, șaptesprezece răniți"*. George Hammond ridică spre Malko o privire copleșită, având în mână o țigară stinsă.

— Vă dați seama! Dacă trebuie să explic la Langley că eu sunt responsabil de chestia asta... Și că aceasta s-a făcut cu armele livrate Companiei! Lângă ea Irangate va părea o glumă. N-o să-l prindeți niciodată pe acest „Fox"... Nu există probe directe împotriva lui iar el trage sforile cu un sânge rece și o ferocitate de necrezut.

— Chiar dacă o las baltă, spuse Malko, se va termina rău. Sunt sigur că, din sfidare, vă vor abandona armele pentru a putea fi identificate în scopul de a încurca pistele și de asemenea pentru a se răzbuna: știu că noi suntem cei care îi hăituiesc.

— Aveți o soluție?

— Ce ați putut afla despre „Fox"? întrebă Malko, fără să răspundă direct.

— Nimic încurajator. Este de-al „casei" de optsprezece ani. Responsabil cu lupta împotriva oricărei mişcări subversive. Şeful lui nu încetează cu laudele la adresa lui... A fost decorat de Jean Gol, fostul ministru al Justiţiei. Nimeni nu va fi de partea dumneavoastră când îl veţi acuza că e un nebun furios, doar dacă îl prindeţi cu mâţa-n sac.

— Ei bine, tocmai asta voi încerca să fac.

— Cum?

— Vă voi spune după ce voi fi reuşit.

George Hammond îl ajunse din urmă pe culoar după ce îi strânsese mâna în birou.

— Ţin să vă previn, îi zise el. Tipii ăştia nu dau înapoi în faţa a nimic. Au dovedit-o. Atunci o să-i cer lui Langley să renunţe. Altfel vom avea doar un mort în plus: dumneavoastră.

— Şi armele?

Şeful Centralei CIA avu un gest de neputinţă.

— Ce vreţi! În meseria asta dai uneori de necazuri. Am să zbor. La urma urmelor nu voi fi împuşcat, nu suntem în Uniunea Sovietică.

— O să încerc totuşi să mă descurc cum pot mai bine, promise Malko înainte de a se urca în ascensor.

Raţionamentul lui era simplu. Atentatul de la *Kasai* avusese loc la sfârşitul zilei. Hans Bever era acasă. De dimineaţă, Amin îl urmărise pe motocicletă: se dusese direct la birou. Deci în acel moment Hans Bever nu ştia încă ce spusese Joseph van de Putte înainte să fie executat. Urma să aibă cu siguranţă un „feed-back" prin omul său de încredere, Philippe Orstall, deci trebuia să-l întâlnească pe acesta din urmă; cu multe şanse ca întâlnirea să aibă loc în aceeaşi garsonieră de pe strada Parnasse. Şi cât mai curând posibil. „Fox" trebuia să fie nerăbdător să afle.

Pornind de aici, orice speranţă era permisă.

* * *

Înarmat cu un Herstal, Malko aştepta în josul străzii Parnasse, într-un loc unde nu putea fi văzut din imobilul „garsonierelor

intime". Urmărirea lui „Fox" era asigurată de Amin grație motocicletei sale. Hans Bever ieșise din biroul lui la ora obișnuită la volanul mașinii sale îndreptându-se în aparență spre casă. Vocea tulburată a libanezului se auzi brusc în Motorola.

— Urcă pe strada Parnasse și parchează în același loc... intră în imobil.

— Malko simți un nod în gât. Sosea în sfârșit momentul capturării fiarei. Se mai scurseră încă zece minute, apoi vocea suavă a libanezului îi turnă balsam în suflet.

— Iată-l pe celălalt, Orstall, urcă strada pe jos. Intră și el în clădire.

— Nu te mișca, recomandă Malko. Anunță-mă de îndată ce iese.

Cursa era întinsă. Deci"Fox" nu știa că este urmărit, sau nu avea de ales.

Încă un sfert de oră de așteptare încordată, și auzi iarăși vocea lui Amin.

— Gata, solidul tocmai a ieșit.

— Sosesc, făcu Malko.

Parcurse cei cincizeci de metri într-un timp record și veni lângă Amin.

— Încă n-a ieșit, afirmă libanezul.

— Rămâi aici și acoperă-mă în cazul în care celălalt s-ar întoarce.

Intră în imobil și se opri pe culoar. În ce garsonieră își întâlnea „Fox" complicele? Erau vreo douăzeci. Nu exista decât o singură soluție: să-l aștepte și să-l silească să urce din nou. Se întâlni cu un cuplu ce ieșea dintr-una din garsoniere. Bărbatul își feri privirea, însă femeia, o brunetă planturoasă, foarte probabil o târfă, îl aținti cu privirea.

Cineva cobora scările. Avu un șoc văzând ochelarii fumurii, craniul pleșuv, figura mare și subțire. Aștepta, ascuns după peretele ascensorului, țâșni în spatele lui Hans Bever înfigându-i imediat țeava Herstal-ului în gât.

— Să ne întoarcem de unde veniți, domnule Bever, spuse el cu o voce joasă. Altminteri vă trag un glonte în cap.

Agentul serviciilor se opri. Fără măcar să încerce să se întoarcă, întrebă:

— Cine sunteți?

Era puțină încordare în voce, însă nici un pic de panică. Era un mare profesionist și lupta avea să fie dură.

— Cineva care vă cunoaște foarte bine sub numele de „Colonelul" și de asemenea sub cel de „Fox", spuse Malko.

— Dumneavoastră mi-ați telefonat.

Era o afirmație calmă, nu o întrebare. Malko îl împinse spre scară.

— Faceți ceea ce vă spun, domnule Bever. Ar fi mai bine.

Simți că belgianul ezită. Dacă se zbătea, dacă refuza să-l urmeze, era terminat. Desigur, putea să-l ucidă dar asta nu i-ar fi rezolvat problemele.

Dar, fără să se grăbească, belgianul se întoarse și începu să urce iarăși scările cu Malko chiar în spatele lui, la fel de liniștit ca și cum ar fi uitat ceva. Ajuns la primul etaj, deschise o ușă cu o cheie pe care o luă din buzunar și intrară într-o încăpere destinată în mod vizibil unor îmbrățișări rapide. Un pat mărginit de oglinzi, un fotoliu, câteva gravuri vag erotice; o ușă întredeschisă care dădea într-o mini sală de baie. Hans Bever se așeză pe pat picior peste picior și își aprinse o țigară cu gesturi calme, fără să se preocupe de pistolul îndreptat spre el. Abia după ce suflă fumul zise cu o voce neutră:

— Cred că știu cine sunteți. Mă gândeam eu că am să vă întâlnesc într-una din zile.

Cu ochelarii săi fumurii și cu fruntea pleșuvă semăna într-adevăr cu generalul Jaruzelski.

Malko se așeză în singurul fotoliu, în fața ușii.

Bărbatul din fața lui era un veteran al războiului din umbră și nu trebuia să se încreadă în aparenta lui detașare. Erau dușmani de moarte și Bever s-ar fi folosit de prima ocazie pentru a-l ucide.

— Ce așteptați de la mine? întrebă belgianul. Omologii mei – oamenii pentru care lucrați – sunt în relații excelente cu mine. Schimbăm numeroase informații.

— Domnule Bever, am descoperit întreaga dumneavoastră

manipulare, „Fox" şi lichidarea tuturor martorilor supărători. Dumneavoastră aţi dat ordin să fie ucişi Philip Burton şi Gustav Meyer pentru că vă cunoşteau şi puteau dezvălui cui predaseră armele destinate CIA. Aceste arme pe care le-aţi dat prietenilor dumneavoastră, Robert Martens şi Philippe Orstall. În scopul de a-i lichida pe cei desemnaţi de dumneavoastră.

— Dumneavoastră sunteţi cel care spune toate acestea, făcu politicos belgianul.

Vizibil, credea că Malko avea un magnetofon ascuns.

— Ştiţi că sunt exacte, îl pisă Malko. Domnule Bever, sunteţi responsabil astăzi de nouă morţi. Nu mai vorbesc de răniţi şi nici de cele două tentative ale oamenilor dumneavoastră de a mă ucide.

Hans Bever îşi strivi deodată ţigara într-o scrumieră.

— Toate acestea sunt fabulaţii, spuse el cu o voce seacă. V-am ascultat, iar acum, aş vrea să mă lăsaţi să plec. Am avut o zi grea.

— Apropo, zise Malko, pentru ce aţi venit aici?

Hans Bever nu răspunse.

— Am să vă spun eu, continuă Malko. Aţi primit raportul prietenului dumneavoastră Philippe Orstall despre uciderea lui Joseph van de Putte. Crimă pe care aţi camuflat-o în masacru la cafeneaua *Kasai*... Bineînţeles aţi lichidat sau aţi pus să fie lichidaţi toţi martorii dar, eu sunt în viaţă. Acum, dacă refuzaţi să vorbiţi, ministrul Justiţiei va fi anunţat de şeful Centralei CIA din Bruxelles. Se vor face percheziţii la Martens şi Orstall şi vor fi găsite neîndoielnic armele care au servit la masacru. Complicii dumneavoastră vor mărturisi şi veţi intra în aceeaşi oală.

O roşeaţă uşoară colora acum obrajii belgianului. Îşi frecă bărbia cu un gest maşinal şi spuse cu o voce egală:

— Dar în acest caz, domnule Linge, vor afla că CIA este cea care a furnizat armele acestui masacru.

Lăsase să cadă masca şi Malko se simţi uşurat.

— E adevărat, recunoscu el. Dar şeful Centralei preferă scandalul continuării acestor grozăvii, orori...

Hans Bever refuză cuvântul cu un gest liniştit.

— Aceste operaţii s-au terminat, făcu el. Puteţi să o spuneţi prietenilor dumneavoastră.

Vorbea cu un calm perfect, sigur de dreptatea sa. Ca şi cum ar fi fost vorba de o banală discuţie de afaceri. Malko nu se aşteptase la acest cinism glacial. Hans Bever simţi acest lucru şi avu un surâs rece, aproape şmecher.

— Domnule Linge, spuse el, ştiu cine sunteţi şi vă respect. Ne-am luptat adesea cu aceeaşi adversari. N-am încercat să aduc daune intereselor comanditarilor dumneavoastră ci doar să mă protejez.

— De ce i-aţi asasinat pe aceşti militanţi de stânga?

Omul Serviciilor Speciale belgiene făcu un gest sec cu mâna.

— Nu e problema dumneavoastră. Ştiţi că în meseria noastră lucrurile nu sunt întotdeauna simple. Cred că nu avem nici un motiv să ne opunem. Aţi reuşit să mă identificaţi şi aţi făcut o treabă excelentă. Cei care au dispărut nu erau decât nişte viermi fără importanţă.

Tăcu brusc ca şi când ar fi reflectat. Îşi ridică privirea spre Malko pentru a-i spune:

— Ies la pensie peste patru ani şi mă angajez să nu vă mai fac probleme. Acum voi fi obligat să vă părăsesc.

Se ridică şi făcu un pas spre uşă. Malko nu mişcă decât ţeava pistolului. Ţinea degetul pe trăgaci.

— Domnule Bever, făcu el calm. Am fost împuternicit de „comanditarii" mei, cum le spuneţi dumneavoastră, pentru o misiune pe care nu am putut să o realizez...

— Aţi făcut tot ce-aţi putut, îi replică politicos belgianul.

— Mulţumesc, spuse Malko, fără să renunţe la răceala tonului. Dar e un lucru pe care o să-l fac pe loc, fără mandat. Să vă trag două gloanţe în cap.

Încet, Hans Bever îşi scoase ochelarii fumurii şi înfruntă privirea lui Malko ai cărui ochi aurii erau striaţi cu filamente verzi. Cei ai lui „Fox" erau ficşi, cu o expresie ciudată. Acest om era gata să ucidă.

— Sunteţi un om de bună calitate, făcu él, dar şi un Don Quijote. Sigur, puteţi să mă ucideţi dar aceasta nu va schimba

nimic. În meseria noastră nu trebuie să căutăm să refacem lumea, domnule Linge. Dar mi-ați dat o idee. La drept vorbind o idee care-mi trecuse deja prin cap.

— Care?

Malko era din ce în ce mai mult în gardă, căutând să vadă cursa pe care avea să i-o întindă celălalt. Și în același timp, simțea că amenințarea sa, cu toate că o lua în serios, nu îl terifia.

— Aș vrea să transmiteți o propunere lui George Hammond. E un om inteligent și cred că va înțelege. Dacă acceptați să colaborați cu mine, vă permit să recuperați armele care îi neliniștesc atât de mult pe comanditarii dumneavoastră. Și, pentru a vă face plăcere, vă ajut să-i eliminați pe acei oameni care nu-mi sunt simpatici și care nu-mi mai sunt utili.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza sensul propoziției.

— Sunteți nebun? protestă el. Vreți ca...

Hans Bever se ridicase și își pusese la loc ochelarii.

— Transmiteți oferta mea, zise el. Vă dau întâlnire aici mâine la aceeași oră.

Fără să se preocupe de arma îndreptată asupra lui, în clipa în care atinse clanța ușii cu mâna, se întoarse și zise:

— Cred că e cea mai bună soluție pentru toată lumea, domnule Linge. Pe mâine.

Malko nu apăsă pe cocoșul Herstal-ului. Auzi pașii îndepărtându-se, făcând să trosnească treptele. Nebun de furie coborî și el. Când ieși afară îl văzu pe Hans Bever plecând cu un pas liniștit, fără să se întoarcă.

* * *

— Ne propune pur și simplu să-i asasinăm pe complicii lui și în schimb ne ajută să ne recuperăm armele.

Vocea lui George Hammond tremura de indignare. Creionul cu care se juca se rupse dintr-o mișcare seacă. Se calmă sugând o bucățică de zahăr.

— Este încolțit, făcu Malko. Știe acum că putem să-i zdrobim cariera.

Şeful Centralei CIA dădu cu admiraţie din cap.

— Aţi făcut o treabă excelentă. N-aş fi sperat niciodată să ajungeţi la capăt. Şi totuşi, acest Bever îşi luase toate precauţiile... Vă pot spune că diferite servicii ale poliţiei belgiene sunt complet pe dinafară. În ceea ce priveşte masacrul de la *Kasai*, de exemplu, P.J. crede că e vorba de o organizaţie de tip mafiot.

Evident, un monstru precum Hans Bever scăpa tuturor analizelor.

— Ca să ajungem aici, făcu Malko, cu o voce mai degrabă amară, nu merita osteneala.

George Hammond îşi scoase ochelarii şi îl fixă atent. Fără sticla lor, ochii lui păreau minusculi.

— Ştiu ce trăieşti, zise el, dar nu suntem aici pentru a avea sentimente. Îi voi face un raport complet lui Langley expunându-i propunerea lui Bever. Plus un comentariu personal.

— Veţi recomanda acceptarea acestei propuneri?

Americanul dădu din cap afirmativ.

— Exact. În această afacere n-a fost ucis nici un cetăţean american cu excepţia lui Philip Burton. Care nu aparţinea cu adevărat Companiei şi moartea sa, cu toate că regretabilă, nu este un casus belli. Dimpotrivă, descoperirea acestor arme ar avea consecinţe politice incalculabile. Să nu ne jucăm de-a haiducii.

Morţii de la *Kasai* i-ar fi fost cu siguranţă recunoscători. Hammond îşi puse la loc ochelarii şi spuse cu o voce placidă:

— Voi avea răspunsul chiar mâine de dimineaţă... Dacă vă repugnă să încheiaţi această afacere nu vă voi purta pică şi acordurile vor fi pecetluite de un alt agent.

Înlocuind ceara cu sânge, gândi Malko.

* * *

Robert Martens îl asculta pe vechiul lui prieten Orstall care îi expunea situaţia, jucându-se cu un pumnal de vânătoare, întins pe pat.

— Nu-mi place ultima operațiune, spuse el. Prea multe riscuri. Nu trebuie să acționezi niciodată în mijlocul orașului.

— Nu puteam refuza, obiectă Orstall.

Robert Martens îl privi cu răceală.

— De ce? Acum el are mai multă nevoie de noi decât noi de el.

— Știi că fără protecția lui am avea probleme.

— Ce probleme? Vom înceta, asta-i tot. Dar vom fi întotdeauna gata să începem din nou...

Orstall nu era convins. Martens își desfășură cei o sută nouăzeci și patru de centimetri și zise:

— În orice caz mai avem de terminat o trebușoară. La care țin foarte mult... Vreau să-l lichidez pe nenorocitul ăsta de agent CIA care își bagă nasul peste tot. Apoi, o să ne dăm la fund și o să ne odihnim.

— N-o să se lase păcălit...

— Am o mică idee, făcu Robert Martens, aruncând pumnalul în podea unde se înfipse cu o surdă vibrație.

Capitolul XVIII

Amin Habbache încălecă pe Yamaha sa şi demară în timp ce Cristel se instala pe scaunul din spate. Urcă uşor coasta Sablon, trecând prin faţa Bisericii Notre-Dame des Victoires pentru a intra pe strada Régence. Libanezul, nebun după motociclete, profita de repaosul său forţat pentru a-şi oferi o hoinăreală prin pădurea Soignes.

Se opri în vârful coastei pentru a lăsa să treacă maşinile pe bulevard înainte de a tăia fluxul circulaţiei. O maşină Golf de culoare închisă, parcată de-a lungul bisericii demară şi ajunse lângă el. Întoarse capul. Ultima imagine din această lume fu ţeava unui „riot-gun" aţintită spre capul lui. Bărbatul care ţinea arma nu-i lăsă nici o şansă. La treizeci de centimetri distanţă, apăsă pe trăgaci. Deflagraţia asurzitoare fu înecată de zgomotul bulevardului. Smuls de încărcătura glontelui de vânătoare capul libanezului se transformă într-un bulgăre de carne şi oase în vreme ce şocul îl săltă de pe scaun. Căzu, trăgând după el motocicleta, rămânând înţepenit sub greutatea ei. Cristel zbură departe de şaua motocicletei şi ateriză la vreo două sute de metri pe şosea. Nu avu timp să se ridice. Un bărbat de talie înaltă cu cagulă ţâşni din Golf, o culese pe tânăra femeie şi o aruncă în maşină ca pe un pachet. Vehiculul demara deja. Crima şi răpirea nu duraseră mai mult de un minut. Maşinile începeau să se oprească în faţa motocicletei şi a cadavrului ce se aflau pe şosea. Cu un zgomot surd de turbo, maşina Golf zbura spre sud, cu toată viteza, pe strada Régence. Când prima maşină a poliţiei ajunse la faţa locului, găsi cadavrul lui Amin Habbache prins în continuare sub Yamaha. Un automat Herstal zăcea aproape de el cu un glonţ pe ţeavă. Nimeni nu văzuse nimic şi nici un martor nu se gândi să semnalizeze prezenţa unei femei pe motocicletă.

* * *

— L-au ucis pe Amin Habbache, îl anunță George Hammond în mijlocul orașului, și au răpit-o probabil pe prietena lui, Cristel Tilmant. A dispărut.

Malko se răsucea de turbare, regretând că nu-l executase pe Hans Bever în ajun. Încă o dată „Fox" lucrase în forță...

Îi aruncă șefului Centralei CIA:

— Vedeți cât valorează promisiunile lui „Fox".

— Știu, recunoscu americanul și totuși tocmai am primit răspunsul lui Langley: sunt de acord să facem afacerea.

— Nu mai există afacere, făcu Malko. E război pe viață și pe moarte. Și următorul pe listă sunt eu.

— Nu putem lăsa să continue masacrul...

— Așteptați până diseară.

— Vă duceți la întâlnirea cu „Fox"?

— Da.

— E o nebunie... Vă vor aștepta și vă vor masacra.

— Poate că nu, făcu Malko. Un om prevenit face cât doi... Am timp să mă echipez. Și de data asta nu „Fox" va trage primul.

Ieși din biroul șefului Centralei CIA aproape trântind ușa. Americanul era depășit, nemaiștiind ce vrea cu adevărat, oscilând între dorința de a ieși din această afacere și oroarea pe care i-o inspiraseră aceste crime. Malko se întoarse în camera sa de la *Métropole* unde avea depozitate un Fal, muniții și vesta antiglonț din kevlar împrumutată de George Hammond.

Avea cumva impresia că este ultimul dintre cruciați. Desigur, nu-l simpatiza la nebunie pe tânărul libanez dar era aliatul său. Și mai era Cristel. De ce o răpiseră ucigașii? Își imagina la ce rafinament de tortură aveau s-o supună. N-avea nici o idee despre locul unde se putea afla, nici dacă mai era în viață.

Dar mai era întâlnirea cu Hans Bever. Care putea constitui o excelentă monedă de schimb.

* * *

Strada Parnasse era calmă, puținii trecători grăbindu-se sub vântul rece neobișnuit pentru acel sezon. Malko aștepta, la volanul Mercedesului său, cu Fal-ul pe genunchi ascuns sub un trench-

coat. Cu vesta antiglonț pe el, privirea i se plimba de la oglinda retrovizoare la intrarea în imobilul unde avea întâlnire cu Hans Bever.

Strada fiind cu sens unic, chiar dacă ucigașii aveau să sosească cu Golful, ar fi avut timp să-i prindă cu pușca de atac...

Deodată, zări un om care cobora strada cu pași liniștiți. Hans Bever! Niciodată nu și-ar fi imaginat că bărbatul de la Serviciile Secrete va veni la întâlnire după moartea lui Amin!

Ce capcană mai ascundea povestea asta? „Fox" intră în imobil fără să arunce nici o privire în jur. Malko așteptă zece minute bune, apoi traversă strada, cu arma înfășurată în trench-coat.

Urcă la etaj în vârful picioarelor. Ușa garsonierei unde avea întâlnire era deschisă. O împinse cu o lovitură de picior, cu arma la șold.

Hans Bever era acolo, așezat pe pat, fumând o țigară. Zâmbi șters și spuse doar atât:

— Bună ziua. Ați întârziat.

— Nu o faceți pe vicleanul, zise Malko. Dacă vă sosesc oamenii, dumneavoastră veți muri primul.

Se așeză în fundul încăperii, cu fața la ușă și cu belgianul pe linia sa de ochire. La distanța aceea, proiectilele unui Fal l-ar transforma într-o grămadă de zdrențe. Hans Bever îl țintui cu o privire calmă și îi spuse cu vocea lui așezată:

— Știu ce s-a întâmplat. Este supărător și nu acționau la ordinele mele.

Din nou, această impresie ireală de a discuta despre lucruri fără importanță.

— Unde e Cristel Tilmant? întrebă sec Malko.

Hans Bever își scoase ochelarii fumurii, își frecă ochii ca și cum ar fi fost iritat și zise pe un ton plat:

– Vă jur că n-am nici cea mai mică idee...

* * *

Robert Martens se debarasă de cagula de lână și își șterse fața acoperită de sudoare. Privirea i se opri asupra lui Cristel întinsă pe un pat de campanie, cu mâinile prinse de tăblie cu cătușe, îmbrăcată doar cu fusta ei scurtă, cu pieptul dezgolit. Fața îi era plină de sânge uscat și echimoze în urma căzăturii de pe motocicletă. Golful făcuse un mare ocol pe strada Ring înainte de

a veni să se refugieze în această boxă mare cu intrare telecomandată de pe strada Beau Site din Ixelles.

— Ai văzut cum a crăpat ticălosul ăla mic, făcu jandarmul, pe un ton aproape vesel.

Liniştit, îşi turnă un pahar ras de Johnny Walker pe care îl bău dintr-o dată. Una din rarele abateri de la un regim foarte strict.

Cristel nu răspunse. Din clipa în care uriaşul îşi scosese cagula, se ştia condamnată la moarte. Un bărbat de felul lui nu lăsa în urmă martori. Se întreba doar de ce n-a ucis-o îndată.

— Ce vreţi?

Robert Martens surâse cu bunătate, aproape liniştitor. Îşi scoase vesta de corp, apoi pantalonul de trening, apărând în slip. Atributele sale sexuale îi părură monstruoase lui Cristel, care totuşi văzuse destule la viaţa ei. Se apropie de pat şi îi puse mâna enormă pe un sân, frământându-l atât de tare încât ea scoase un ţipăt.

— O să îmbinăm utilul cu plăcutul, făcu Martens. Mai întâi o să te desfund cum n-ai mai fost vreodată. Apoi o să ne serveşti pentru a-i veni de hac nenorocitului care şi-a pus în cap să mă sâcâie. Apoi, adăugă el, o să te duci după prietenul tău colorat.

Tot vorbind, se juca cu sânii ei şi ea îi văzu sexul îngroşându-i-se, întinzând ţesătura slipului. Calm, se urcă călare pe tânăra femeie, cu penisul desfăşurat în întregime odihnindu-i-se între sânii săi. Cu mâna stângă îi ridică capul trăgând-o de păr, şi îi vârî extremitatea roşie în gură.

Cristel se sufocă, ochii i se umplură de lacrimi şi încercă să-i scape. Robert Martens îi trase capul înainte cu şi mai multă violenţă.

— Suge sau te curăţ imediat! mârâi el ameninţător.

Ea se sili s-o facă cum putea mai bine, sufocată de enormul ţăruş pe care el se distra să i-l înfunde cât mai mult posibil. Îşi dădu drumul la spermă în fundul gâtului cu un mormăit surd.

Apoi se îmbrăcă şi, fără să-i arunce o privire, părăsi încăperea pe scara în formă de melc ce dădea în boxa unde era ascuns Golful de culoare gri precum şi lăzile cu arme şi muniţii. Nimeni nu va veni s-o caute pe Cristel aici. Îşi luă servieta şi ieşi pe uşa imobilului ca să-şi recupereze propria maşină parcată la cinci sute de metri. Avea în cap un plan amuzant pentru a-l lichida pe cel care-l urmărise cu atâta îndârjire. Apoi, putea să-şi continue

vânătoarea de oameni în liniște. Chiar dacă nu mai era susținut de protectorul său. Era ca un drog. Prinsese gust.

* * *

Cu degetul crispat pe cocoșul Fal-ului, Malko îl observă pe omul Serviciilor Secrete Belgiene, încercând să ghicească ce capcană îi întindea. Hans Bever părea la fel de calm, ignorând ostentativ arma care ar fi putut să-l facă un morman de carne sfârtecată. Malko, cu urechea la pândă, se întreba de unde avea să vină atacul. Era de neconceput ca belgianul să colaboreze sincer cu el. Acesta din urmă își puse la loc ochelarii.

— De ieri și până astăzi am reflectat foarte mult, zise el pe gânduri. Sunt convins că cea mai mare parte a intereselor noastre sunt comune.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Malko mai mult ca niciodată în gardă.

Tendoanele indexului crispate pe trăgaciul puștii de asalt începeau să apese.

— Nu aș fi crezut niciodată că acești... colaboratori ai mei să realizeze fără ordinul meu o acțiune ca cea de azi. Mă tem că nu-i mai am complet în mână. Au pierdut orice sens al disciplinei. Deja comiseseră o greșeală gravă atunci când au ucis jandarmi. În mod sigur facilitățile pe care le-am oferit i-au amețit. Este timpul să-i retrag din circuit. Înainte să se întoarcă împotriva mea.

Folosea litota precum un iezuit.

— Nu vă cred, replică brutal Malko.

— Greșiți, îi replică Hans Bever. Acești bărbați nu vor înapoia niciodată arsenalul pe care l-am procurat. Eu sunt singurul care cunosc un anumit număr de lucruri care le-ar aduce fiecăruia mai multe condamnări la moarte...

— La fel și dumneavoastră, remarcă Malko.

Belgianul zâmbi rece.

— Poate că nu. Eu sunt acoperit în această afacere de superiorii mei. Am acționat în urma unui ordin...

— E imposibil!

— Ba da, și de vreme ce de acum înainte suntem aliați, vă voi explica ce s-a întâmplat... Inutil să vă mai amintesc legăturile mele cu WNP-ul, le-ați descoperit. Este exact că am fost întotdeauna de părere să ne sprijinim pe elementele sănătoase ale

acestei țări pentru a ne opune pătrunderii marxismului. Șefii mei nu mi-au dat dreptate dar am recrutat totuși oameni de valoare.

— Ucigași, îl corectă Malko.

— Oameni convinși, reluă belgianul fără să se tulbure. Care acum derapează.

— De ce i-ați executat pe acei oameni de stânga? întrebă Malko. N-am înțeles-o niciodată.

Bever ezită înainte de a-i răspunde cu o voce egală:

— Adevărul nu mai are importanță acum. Era vorba de o misiune ultra-secretă pe care mi-o încredințase guvernul meu: crearea unui mic grup de stânga.

— Pardon? făcu Malko crezând că n-a auzit bine.

— Trebuie să vă explic situația, continuă Hans Bever. Am primit reproșuri din toate părțile datorită slăbiciunii serviciilor noastre de securitate... Din cauza securității NATO, americanii și germanii sunt neliniștiți de permeabilitatea acestei țări. Astfel, responsabilul serviciului meu a decis să demonstreze contrariul. Adică să creeze în întregime un grup de stânga și apoi să-l dezmembreze în mod oficial, pentru a ne dovedi eficacitatea.

— Vorbiți serios?

— Perfect. Nu suntem singurii care o fac. Israelienii trec drept maeștrii în acest domeniu. Știți bine că în numeroase grupări teroriste arabe s-au infiltrat agenți ai Mossad-ului... și comit totuși atentate antiisraeliene. La noi, lucrul acesta a început în același mod. În jurul lui Pierre Carette, liderul CCC, erau oameni foarte creduli pe care i-am manipulat ușor.

— Cei pe care i-ați asasinat?

— Noi doar i-am scos din circuit, îl corectă belgianul.

— Dar de ce?

Hans Bever nu-i răspunse imediat. Părea sincer tulburat. Se hotărî într-un sfârșit și zise cu o voce joasă:

— La început, totul a fost bine. M-am dat drept un agent al RAF și am recrutat oameni de stânga ai mișcării „acțiune directă". Le-am dat arme, bani, fluturași și insigne.

— Dar cum ați putut să vă introduceți în acest mediu? întrebă Malko incredul. Oamenii aceea nu sunt nebuni.

— Bineînțeles, recunoscu interlocutorul său. Dar unul dintre ei, Guy Choquet era nepotul meu prin alianță. El mi-a deschis ușile... A fost primul pe care a trebuit să-l elimin.

— Din ce motiv?

— Procesul CCC se apropia. În mod fatal povestea avea să iasă la iveală. Trebuia să facem curățenia înainte. Superiorii mei au înnebunit de spaimă și mi-au dat mână liberă, crezând că voi negocia plecări în străinătate sau măsuri similare. Eu am imaginat imediat o altă soluție. Vii, acei oameni puteau recurge întotdeauna la șantaj. Trebuia să protejez departamentul. Prietenii mei din WNP nu au ezitat să mă ajute.

Malko era înghețat de oroare. Mai văzuse el manipulări vicioase dar ca aceasta mai rar.

— Vreți să spuneți că ucigașii credeau că e vorba de adevărați militanți de stânga?

— Bineînțeles, făcu calm Hans Bever. Sunt activiști, nu nebuni. Le-am explicat că suntem lipsiți de mijloace pentru a distruge elementele periculoase. Când îi formam pentru WNP, învățaseră să facă față acestui gen de situații. N-au ezitat. Cu atât mai mult cu cât le-am furnizat arme și un anumit ajutor. Codurile jandarmeriei, procedurile de alertă... Nu riscam mare lucru.

Era și mai monstruos decât își imaginase Malko.

— Totuși, au dat dovadă de un sadism rar, remarcă el.

— E adevărat, admise Hans Bever, i-am certat. Nu era prevăzut. Robert Martens e un nebun psihopat, mi-am dat seama prea târziu. Îi terifiază pe ceilalți.

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dar în sfârșit, făcu el, serviciul dumneavoastră nu este condus de un nebun. El n-a spus nimic?

Hans Bever avu un fel de tic care îi trase gura în jos.

— Bineînțeles că da, admise el. La sfârșitul anului iese la pensie din oficiu. Am fost complet dezaprobat.

Părea să considere sincer acest lucru o nedreptate. Și el era nebun de legat.

Atâția morți pentru o prăpădită de manipulare destinată acoperirii unor înalți funcționari iresponsabili... Incredibil! Hans Bever își scoase din nou ochelarii și îl țintui pe Malko. Ochii îi erau reci ca două bucăți de fier.

— Am nevoie de dumneavoastră, repetă el. De acum înainte suntem aliați...

Ca și cum o cobra ți-ar propune să împarți cu ea patul. Malko, reprimându-și dezgustul, întrebă:

— Ce vreți să spuneți?

— L-am prevenit pe Martens astăzi că trebuia să înapoieze

armele, că toate operațiunile se sfârșiseră. I-am dat o întâlnire. Sunt sigur că va veni. Pentru a mă ucide. Aș dori să fiți și dumneavoastră acolo.

— Nu vă puteți debarasa de el în mod legal? Știți unde au armele, aveți dovezi împotriva lor.

Hans Bever clătina din cap.

— Bineînțeles, dar voi cădea odată cu ei, serviciul nu-și va mai reveni. Nu, nu rămâne decât această soluție.

În lagărele de concentrare, bărbații însărcinați să ardă cadavrele erau întotdeauna lichidați și ei la rândul lor, când nu mai erau de folos...

Încântătoare parabolă... Malko îl privi pentru a vedea dacă vorbește serios: în mod evident, aceasta era situația.

— Dacă îmi acceptați oferta, această afacere dezagreabilă se va termina pentru toată lumea.

— Ce interes am eu? întrebă Malko. Îmi voi risca viața. Sunt extrem de periculoși și o știți.

Belgianul zâmbi palid.

— Nu chiar. Am avut de-a face întotdeauna cu prăzi ușoare, cu oameni care nu se puteau apăra. Nu sunt adevărați combatanți. Luați prin surprindere se vor prăbuși. Nu sunt decât trei. Interesul dumneavoastră este să recuperați armele deturnate de la destinația lor originală, domnule Linge. Asta dorește CIA, nu-i așa? Vă voi spune unde se află stocul principal, cât despre celelalte, le vor avea cu ei.

Era o propunere nebună pentru a i-o înfățișa lui George Hammond. În plus, belgianul părea să ignore faptul că Malko era complet singur... Și înainte de toate, mai era problema lui Cristel.

— Trebuie s-o găsim pe Cristel Tilmant, dacă mai e încă timp, spuse Malko. Știți de ce au răpit-o?

— Habar nu am, mărturisi Hans Bever. Nu mi-au vorbit despre această acțiune. Cu siguranță e o idee a lui Martens, dar nu-i văd motivul.

— Nu credeți că au ucis-o?

— Dacă așa s-a întâmplat, o vom ști foarte repede. O vor abandona într-o pădure, după obiceiul lor.

— Unde e ascunzătoarea, cea în care își depozitează armele?

Belgianul surâse ironic.

— Domnule Linge, nu mă luați drept un imbecil. Vă voi dezvălui adresa când ne vom întâlni la ultimul nostru rendez-vous.

Însă mai înainte, trebuie să obțineți foc verde de la domnul Hammond. Doriți să ne vedem mâine la aceeași oră?

– De acord, făcu Malko.

Se ridică și ieși cu spatele. Înainte să iasă în stradă inspectă mașinile parcate. Nimic suspect. „Fox" juca cu adevărat acest joc.

Mai rămânea de pus la punct planul său nebunesc.

Capitolul XIX

— Alo? Alo? Alo?

Receptorul rămânea cu încăpățânare mut. Și totuși soneria fusese declanșată. În momentul în care Malko urma să închidă, o voce de bărbat, înăbușită îi spuse:

— Domnul Linge? Cineva vrea să vă vorbească.

Aproape imediat o voce de femeie înecată în lacrimi și suspine, țipă în aparat:

— Malko. Aici e Cristel, eu...

Un țipăt oribil țâșni, gâfâieli, apoi vocea bărbatului, dulceagă:

— Ghiciți ce îi fac prietenei dumneavoastră?

Tăcu și țipetele tinerei femei reîncepură. În final, se auzi un ultim urlet, urmat de un mârâit scurt și vocea bărbatului, abia tulburată, îl anunță pe Malko:

— În pădurea Soignes, o veți lua pe șoseaua spre Hulpe. Pe stânga veți vedea poteca spre Muguets. La trei sute de metri este un luminiș unde se află carcasa arsă a unei mașini. Veți veni mâine la ora trei să vă recuperați prietena.

Închisese. Răvășit, Malko își turnă o votcă. Grozăvia continua. Nu putea s-o abandoneze pe Cristel Tilmant și totuși această întâlnire era în mod clar o capcană. Se uită pe hartă și descoperi locul cu ușurință. Izolat, în mijlocul pădurii. Robert Martens își alegea bine locul ambuscadelor. Era chiar atât de imens încât trebuia să se aștepte probabil la o a doua capcană.

Nu-i rămâneau decât câteva ore pentru a găsi o soluție. Fără să mai ia în considerație problema principală. Hans Bever ar fi putut cu siguranță s-o salveze pe Cristel, dar nu-i păsa de soarta ei. Malko era singur în fața responsabilităților sale.

* * *

— E absolut o nebunie, făcu George Hammond copleşit. Acest „Fox" e la fel de nebun ca ceilalţi. Niciodată nu m-aş fi gândit la un motiv al acestor crime atât de pueril.

— Ne oferă ocazia unică să reglăm totul, remarcă Malko. Mai înainte însă, e problema Cristel.

— Credeam că aţi renunţat la afacerea asta.

— M-am răzgândit, zise Malko fără să-i spună americanului ce avea în cap.

— Şi eu, făcu George Hammond. Nu sunt la fel de nebun ca ei. Nu pot în nici un caz să vă autorizez să vă lansaţi într-o asemenea operaţiune: sunt şi aşa destul de mulţi morţi. În plus, nimic nu garantează că nu e tot o manipulare pe dos. Tipul ăsta e diabolic...

— Şi armele?

— Cu ceea ce mi-aţi spus, pot să reconstitui întreaga afacere, chiar fără probe. O să le-o luăm deci înainte. Ambasadorul nostru va cere audienţă la ministrul Justiţiei şi îi va dezvălui manipulările serviciilor sale. Dacă treaba iese, Compania nu va fi amestecată. Aţi făcut o treabă grozavă. Langley va fi mulţumit.

— Şi Cristel Tilmant?

Americanul făcu un gest fatalist.

— Cu siguranţă e moartă. Tipii ăştia sunt nişte brute sadice, nişte psihopaţi.

Malko fierbea. Aşa mergeau mereu lucrurile cu CIA. Când riscurile deveneau prea mari şi când nimeni din Companie nu era implicat, se trecea la nivel politic şi cu atât mai rău pentru ouăle sparte. George Hammond, care nu era un ticălos, ghici semnificaţia filamentelor verzi din ochii lui Malko şi spuse cu o voce mai calmă:

— Înţeleg ce simţiţi. Am să vă spun o poveste. Când eram în Vietnam, am trimis o patrulă de forţe speciale, zece oameni, în Nord. Paraşutaţi. Trebuia să-i recuperez cu elicopterul, opt zile mai târziu. A intervenit un armistiţiu. Am primit ordinul absolut de a nu face nici o mişcare. Nici un aparat american nu trebuia să violeze spaţiul aerian al Vietnamului... Am ascultat. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ei. Dar m-am gândit adesea cât trebuie să mă

fi blestemat. Am simțit remușcări timp de doi ani. Dar nu facem un război în dantelă, Malko. Ați acționat magnific. Acum, o lăsați baltă: e un ordin. Faceți o baie, căutați cea mai frumoasă târfă din Bruxelles și încetați să vă mai gândiți la asta pentru câteva ore.

Malko nu răspunse. L-ar fi strâns de gât cu dragă inimă. În momente ca acestea ura Central Intelligence Agency. Care sfărâma oamenii ca pe niște rotițe ce puteau fi schimbate.

— Deci? făcu Hammond.

— De acord.

Fața americanului se lumină.

— Bravo. Nu rămâneți prea mult la Bruxelles. Tot ce vă cer este să-mi faceți un raport complet și detaliat înainte de a vă îndrepta spre Austria. Am nevoie de biscuiți în discuțiile mele cu belgienii.

Ocoli biroul și îi strânse mâna cu căldură. Pentru el, problema era terminată, clasată. Malko se urcă în mașină. Ajunse pe Ring, urlând singur de furie. După vreo zece kilometri se calmase și luase o hotărâre. O hotărâre în conformitate cu etica lui și nu cu cea a CIA.

* * *

Cristel Tilmant simți că era dezlegată. Deschise ochii. De la începutul captivității sale, doi dintre călăii ei o violaseră neîncetat în toate felurile. Cel de-al treilea n-o atinsese.

Locul de detenție era o pivniță dar nu știa dacă se mai afla încă la Bruxelles.

Brunetul solid cu mustață căzută stătea în fața ei. O trase de păr pentru a o îngenunchea pe pat. Fără să aștepte să primească o palmă, se ocupă de fermoarul blugilor. Față de ceea ce suportase deja, era o mică glumă. În picioare, bărbatul savura felația, scoțându-și uneori penisul din gura lui Cristel pentru a și-l freca de sânii ei rotunzi și plini. Avea senzația că este adusă la rangul de obiect, de mașină și de plăceri.

— Mai repede, făcu el. Suntem grăbiți.

Ea își acceleră activitatea cu docilitate. Curând sperma îi țâșni în gură, se înecă cu ea și bărbatul o aruncă cu brutalitate.

— Hai, că-i pentru ultima dată, zise el cu veselie.

Tonul lui îi făcu pielea de găină. Bărbatul o întoarse ca pe o clătită și îi depărtă picioarele. Ea se așteptă la o nouă ticăloșie sexuală și închise ochii.

— Nu te împotrivi și totul are să meargă bine, zise el.

Simțea că îi introduce ceva în vagin. Rece și moale ca un plastic. La ce suplicii aveau s-o mai supună? După ce termină, mustăciosul o forță să se culce pe burtă și de data asta îi violă anusul cu ceva care i se părea că este un tub metalic de țigară. Ea țipă, cu mucoasele încă și mai rănite dar lui nu-i păsă.

O luă apoi de mână și o ridică pentru a-i pune din nou cătușele și o legă la ochi.

— O să mergem la plimbare, o anunță el pe același ton vesel.

* * *

Malko intră în pădurea Soignes la volanul Mercedesului său închiriat, găsi cu ușurință șoseaua spre Hulpe și apoi poteca spre Muguets. Cu un Fal pe podea, Herstalul alături, strâns în vesta anti-glonț, era gata pentru orice. Mașina arsă apăru în stânga lui, ușor de reperat.

Își parcă mașina la vedere, alături de epavă și coborî. Locul era complet pustiu, departe de traseele frecventate, cu copaci imenși cu trunchiurile foarte drepte. O ambianță bucolică... Reperă un trunchi gros, alături de resturile de fiare și se ascunse. Desigur, nu era decât o protecție relativă dar avea avantajul de-a evita cel puțin o surpriză totală. Liniștea îi permitea să audă în depărtare zgomotul unei mașini. Se uită la ceas. Trei fără un sfert. Pe țeava Fal-ului era un cartuș. Avea trei încărcătoare și voința fermă de-a nu se lăsa ucis. El, care avea oroare de violență, se simțea complet calm și hotărât. Ori el, ori ei.

Un zgomot ușor de motor îl puse în gardă. Se apropia o mașină. O văzu ieșind din verdeață, rulând încet. O mașină Golf de culoare închisă care ocupa tot drumul. Soarele care se reflecta în parbriz îl împiedica să-i vadă pe cei din interior.

Mașina ieși în luminiș și opri la cincizeci de metri de el... Nu ieși nimeni. Probabil că examinau locul cu binoclul. Unde era Cristel? Murea de dorința de a ieși din ascunzătoare dar cu siguranță că tocmai asta sperau... Așteptarea se prelungi,

apăsătoare, interminabilă. Adversarii săi își făceau probail același calcul. Era ceva ireal, aceste mașini față în față în această atmosferă câmpenească. Cine mișcă primul...

Una din portierele din spate ale Golfului se deschise. Malko se încordă, gata să tragă. Ceva fu aruncat afară. O masă albă. Un corp! Cu stomacul întors pe dos de oroare, Malko presupuse că e vorba de Cristel. Aveau să joace o variantă a scenei de la ferma Papelotte... Cu degetul încleștat pe cocoșul Fal-ului, aștepta. Mașina dădea înapoi încet. Se ridică, hotărât să nu-i lase să scape atât de ușor. În același moment, corpul aruncat din mașină se mișcă încet.

Cristel nu era moartă.

Malko rămase nemișcat, cu un nod în gât. Cei din Golf tot nu se arătau. Tânăra femeie se ridică încet în patru labe, dând din cap ca și cum nu mai știa unde se află.

El o strigă:

— Cristel!

Ea nu păru să-l audă. Reuși să se ridice mai întâi în genunchi, apoi în sfârșit în picioare. Trebui să se sprijine de trunchiul unui copac ca să nu cadă. În fiecare clipă, Malko se aștepta la o detonație. Era de nesuportat. Dar Cristel începu să înainteze clătinându-se ca un zombi în direcția lui.

În Golf, în continuare nici un semn de viață. Din locul unde erau, ocupanții mașinii nu puteau să tragă în Cristel fără să iasă din vehicul... Malko trebuia să-i secere înainte ca ei să aibă timp s-o doboare pe Cristel. Cu palmele asudate nu slăbea din ochi Golful. Cristel se opri ca și cum nu mai știa unde să meargă. O strigă din nou.

— Pe aici, pe aici, Cristel.

Vocea i se amplifica sub frunzișul verde și nimeni nu ieșea din Golf. Halucinant. Era de neconceput ca ucigașii să aleagă acest loc izolat pentru a-i înapoia pur și simplu ostatica. Trebuia să fie o capcană. Privi în jur temându-se să nu fie luat pe la spate dar locul liber îl proteja. Ar fi fost nevoie de un trăgător de elită postat foarte departe...

Cristel își relua înaintarea. O observă minuțios. De ce nu vorbea? Părea incapabilă să alerge și era complet goală. Zgomotul motorului îl făcu să tresară. Mașina dădea încet înapoi.

Din nou își îndreptă Fal-ul asupra ei urmărind-o prin cătare. Imposibil să tragă: Cristel se afla exact pe linia de ochire...

Golful continua să dea înapoi. Cincizeci de metri. De neînțeles. Malko o strigă:

— Cristel, vorbește-mi. Vino pe aici.

Dintr-o dată, ea se opri și începu să urle, un țipăt prelung, atroce, la limita suportabilului. Apoi începu să se învârtă încet în jurul ei ca un derviș. Malko, fără să-și lase Fal-ul, începu să înainteze cu precauție. Golful dădea înapoi din ce în ce mai mult.

Se opri. Cristel îi întinse brațele plângând. Instinctiv, știu că pericolul venea de aici. Era imposibil altfel.

Făcu un pas în lături, își sprijini Fal-ul în umăr. Cei din mașină îl observară cu siguranță. În momentul în care apăsă pe trăgaciul Fal-ului, Golful dădu înapoi ca un crab, adăpostindu-se după un copac gros. Salva de gloanțe făcu să-i sară capota din față și îi plesni un cauciuc. Capacul genții zbură ca și cum ar fi fost un taler la o ședință de tir... În câteva secunde, își golise jumătate din încărcător... Ștergându-și sudoarea care îi cădea în ochi, încercă să plaseze o a doua rafală. Nu avu timp. Mașina gri se fofilă pe după copacii groși, era imposibil s-o mai atingă.

Se pregătea să se ducă alergând spre Cristel când se produse o explozie asurzitoare. La început, nu înțelegea de unde venea. Apoi privi spre locul unde se afla Cristel și nu mai văzu pe nimeni. Tânăra femeie se volatilizase.

* * *

Lui Malko îi trebuiră zece secunde pentru a realiza adevărul atroce. Zgomotul Golfului se îndepărta. Examină mai bine locul de unde dispăruse tânăra. Iarba era arsă, se formase un mic crater și resturi ce nu puteau fi numite. Partea inferioară a unui corp omenesc. Trecând peste dezgust, Malko se apropie. Era mai mult decât putea suporta. Sprijinit de un copac, își goli stomacul, având un gust amar de fiere în gură. Niciodată nu s-ar fi gândit la ceva așa de abominabil.

Îi înfundaseră tinerei orificiile naturale cu explozibil și o trimiseseră spre el crezând că avea să se arunce în brațele lui ucigându-l în același timp.

Răvăşit, se întoarse la Mercedes. Explozia avea să atragă oameni. Porni în marşarier. Ferm hotărât să-şi regleze conturile înainte de a pleca din Bruxelles. Puţin îi păsa de ordinele CIA. Avea să accepte oferta lui Hans Bever, oricare ar fi fost riscurile.

Capitolul XX

Hans Bever ieşi din maşina sa Audi 200 şi intră pe strada Parnasse cu pasul lui liniştit. Comis voiajor de moarte subită. Malko se întreba dacă ştia sau nu ceea ce se întâmplase în pădurea Soignes, cu două ore mai devreme.

Îşi luase cu el totuşi Fal-ul învelit în trench-coat, cu toate că intuiţia îi spunea că Hans Bever nu voia să-i ciuruiască trupul. Se întâlniră în holul imobilului şi intrară în garsonieră.

— Întâlnirea despre care v-am vorbit a fost fixată, îl anunţă belgianul. La supermarket-ul *Delhaize* din Overijse. La ora opt, astă-seară.

— De ce acolo?

— Pentru un motiv foarte bun, îi explică Hans Bever. Am reperat locul. Parking-ul este închis pe trei părţi având un singur acces pe unde două maşini abia pot trece una pe lângă alta. Ştiu cum procedează. Unul dintre ei va fi înăuntru cu o oră bună înainte, cu o maşină obişnuită şi va observa locul pentru a se asigura că nu e nimic suspect. Apoi va veni Robert Martens. Cred că au intenţia să mă ucidă. În mijlocul altor oameni, ca la *Kasai* pentru a îndepărta orice bănuială.

— Veţi fi acolo?

— Bineînţeles. De ce?

— Cum vedeţi situaţia?

Hans Bever nu se tulbură.

— Trebuie să-i pândiţi. Vor veni cu siguranţă pe autostradă. Vor avea un Golf de culoare gri închis. Numărul n-are importanţă pentru că îl schimbă tot timpul. Dar pe mine mă veţi repera. Apoi îi veţi neutraliza înainte să iasă din maşină. Nu sunt decât trei şi nu se aşteaptă la o ripostă.

— Şi trecătorii?

— Martens şi ceilalţi vor veni spre mine. Voi fi în spatele parking-ului. Acolo unde nu e niciodată nimeni. Şi apoi, dumneavoastră sunteţi destul de antrenat.

— Şi apoi? Dacă vine poliţia...

Celălalt avu un mic surâs.

— Veţi fi departe, foarte repede. Autostrada este la o sută de metri...

Malko rămase un moment tăcut. „Fox" se depăşea pe el însuşi. Îi cerea pur şi simplu să comită o triplă crimă pentru a-şi putea continua cariera administrativă fără probleme.

— E bine, făcu el. Şi armele?

— Le veţi recupera pe cele care vor fi în maşină. Va fi uşor în dezordinea ce se va produce. Vă voi ajuta. Şi apoi, vă voi conduce la ascunzătoarea lor secretă unde păstrează restul, pe strada Beau Site, la Ixelles. Cheia e întotdeauna la Martens care o ţine într-un trusou agăţat de centură.

— De ce să nu mergem înainte? întrebă el.

Un nou surâs rece al lui Hans Bever.

— Aţi putea fi tentat să nu mai interveniţi.

— Şi dacă refuz?

Belgianul îşi trecu mâna peste craniul pe trei sferturi chel:

— Nu sunt un sinucigaş! În acest caz voi trimite la *Delhaize* destui jandarmi ca să nu aibă nici o şansă să scape. Vor fi mulţi morţi.

Se lăsă o linişte apăsătoare.

„Fox" aprinse o ţigară. Perfect calm. Se uită la ceas şi zise:

— Hotărâţi-vă. E ora şapte şi e nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge acolo. Dacă refuzaţi, trebuie să-mi dau dispoziţiile.

Malko căuta capcana.

— Să presupunem că totul merge bine, zise el. Ce se întâmplă pe urmă?

Hans Bever surâse.

— Nimic, v-am spus. Ies la pensie peste şase luni.

Din nou linişte. Malko era împărţit. Murea de dorinţa de a se întâlni faţă în faţă cu Robert Martens. O revedea pe nefericita Cristel volatilizându-se sub ochii lui în pădurea Soignes. Cea mai cumplită oroare...

— Accept, zise el.

Belgianul părea uşurat.

— Acum o să ne despărțim și ne vom întâlni acolo, la *Delhaize*. Să fiți punctual. Viața mea e în mâinile dumneavoastră.

Malko se aplecă deasupra palierului unde îi făcea planul zonei care înconjura supermarketul.

* * *

Robert Martens își puse degetul arătător pe planul ce reprezenta supermarketul *Delhaize* din Overijse făcut chiar pe fața de masă.

— Ne întinde o capcană, spusè el calm. Acest parking e o cursă. Nu are decât o intrare. Odată intrat înăuntru, nu mai ai pe unde să ieși dacă apare o mașină Combi a jandarmeriei...

— Atunci nu mergem, sugeră Jean Hemmel.

Martens îi aruncă o privire de gheață.

— Ba da, mergem să le facem felul încă o dată. Philippe și cu mine luăm Golful și facem treaba. Nimeni nu va avea timp să ne împiedice. Apoi dăm înapoi.

Aripile Golfului fuseseră dublate cu kevlar în urma gloanțelor ce o loviseră...

— Jean continuă Martens, vei sosi puțin mai târziu cu mașina ta Saab. Vei rămâne în exteriorul parkingului. Vei avea Fal-ul lansator de grenade. Dacă intervine vreo încăierare, apari în spatele lor și ne acoperi aruncând în aer maximum posibil după care venim în Saab. Din contră, dacă totul merge bine o ștergem cu Golful iar tu ne urmezi. O.K.?

— O.K., făcură cei doi bărbați subjugați.

Totuși, Philippe Orstall nu se simțea bine aruncându-se într-o capcană întinsă de un tip ca „Fox". Nici chiar Martens nu era de forța lui, dar nu îndrăzni să spună nimic. Celălalt era capabil să-l ucidă pe loc.

Martens se uită la ceas.

— Noi plecăm. Jean, tu mai rămâi cinci minute.

* * *

O mulțime animată se grăbea în jurul supermagazinului *Delhaize*, ca în toate serile la acea oră. Malko intră în parking și

se gară în spate, rămânând înăuntrul Mercedesului. Privi în jurul lui, nu văzu nimic suspect şi ieşi după ce îl reperă pe Hans Bever în picioare, lângă maşina lui. Cinci sute de metri mai încolo se ascunse la ieşirea de pe autostradă. Nu avu de aşteptat mai mult de cinci minute pentru a vedea ţâşnind un Golf gri. Avu o strângere de inimă recunoscându-l pe Robert Martens alături de şofer, Philippe Orstall, mustăciosul. Ucigaşul nu-şi pusese încă cagula. Totul avea să se joace foarte repede. De obicei, făceau totul în mai puţin de două minute. Se gândea la Hans Bever care îşi savura ultima „manip"... În loc să demareze imediat în spatele Golfului, îi lăsă avans două minute bune. Hans Bever desigur nu se neliniştea gândindu-se că fără el Malko n-ar fi găsit niciodată locul unde erau ascunse armele... Evident, nu ştia că Martens îl condusese acolo când îl urmărise. În sfârşit, Malko demară. Primele focuri se auziră când el intra în incinta supermagazinului *Delhaize*.

* * *

Hans Bever văzu moartea sosind. Golful intră în parking cu un zgomot puternic al motorului turbo şi frână la douăzeci de metri de el. Privi în spate, sigur că va vedea Mercedesul lui Malko. Nimic. Nici un vehicul.

Incredul, avu impresia că o mână *invizibilă* îi răsucea inima. Malko *nu putea* să-i tragă clapa. Robert Martens ţâşnise din maşină. Prima rafală atinse un bărbat şi pe fiul acestuia în timp ce îşi încărcau maşina, apoi continuă să înainteze spre Hans Bever, cu arma la şold. Omul de la Serviciile Belgiene vru să se arunce în maşină dar nu avu timp. Martens era deasupra lui. „Riot-gun-ul", scuipă şi gloanţele îi loviră în plin pieptul, sfârtecându-i plămânii. Se prăbuşi, cu gura plină de sânge. Trecând aproape de el, Martens îi trase două gloanţe de nouă milimetri în cap cu mâna stângă, cum fac vânătorii în animalul doborât. Apoi continuă să stropească cu proiectile intrarea în supermagazin, în mijlocul urletelor de teroare. Claxonul Golfului, îl făcu să se întoarcă. Zări atunci un Mercedes care bloca intrarea în parking. Din el ieşi un bărbat, şi el cu arma în mână. În ciuda sângelui său rece, lui Robert Martens i se făcu pielea de găină. Era un Fal sub ţeava

căruia era fixat un lansator de grenade. Scoase un strigăt de furie. Se întoarse şi îşi goli încărcătorul riot-gun-ului în corpul fără viaţă a lui Hans Bever. Acesta tresări sub impact. Întorcându-se, făcu drumul înapoi spre maşină cu un zâmbet rău.

Jean Hemmel avea să sosească şi să-l ia pe adversarul lor pe la spate cu lansatorul său de grenade. Îl va transforma într-un morman de carne sfârtecată.

* * *

Jean Hemmel tocmai voia să urce în maşina sa Saab 900 turbo când o văzu. O foarte tânără târfă cu o coadă de cal care se pregătea să-şi ia locul în vitrina vecină. În acest cartier de bistrouri pentru şoferi erau multe ca ea. Însă aceea avea ceva special. O adevărată Lolita, cu o faţă jucăuşă şi un ten foarte fin, un corp de copil şi un adevărat zâmbet de târfă.

Tot ceea ce îi plăcea... Peste treisprezece ani, nici o fată nu-l mai interesa. Aceea îi văzu privirea şi veni spre el. Înainte ca el să aibă timp să urce în Saab, ea îşi lipise corpul subţire de al lui şi întrebă cu vocea ei de fetiţă:

— Vii să petreci puţin timp cu mine?

Parfumul ei ieftin îl ameţea. Palpă o fesă tare şi îngustă, un sân mic şi ascuţit, reprimându-şi o dorinţă nebună de a lăsa totul baltă. Dar nu putea. Martens l-ar fi ucis. Reuşi să se smulgă, promiţându-i că avea să revină şi sări în Saab, urmărit de sarcasmele fetei.

Porni în viteză dar un camion mare bloca drumul şi îl făcu să piardă secunde preţioase.

* * *

Adăpostit de Mercedesul 190, Malko fotografia scena. Parkingul *Delhaize* se golise în câteva secunde. Zărea, dincolo de maşinile aliniate, oameni culcaţi la pământ la intrarea în magazin fugind cât mai departe de schimbul de focuri. Alţii se retrăgeau în interior. În dreapta lui, puţin la o parte de vehiculele staţionate, Golful GTI al ucigaşilor îl înfrunta, gata să plece, cu un bărbat cu cagulă la volan – după toate probabilităţile Philippe Orstall.

Cel de-al treilea trebuia să fie în spate, ascuns după șofer. La douăzeci de metri zăcea Hans Bever întins pe spate într-o baltă de sânge.

El plătise.

Din câțiva pași agili, Robert Martens fu lângă Golf a cărei portieră din față dreapta rămăsese deschisă. Își aruncă „riot-gun-ul" apoi se aplecă înăuntru pentru a lua un Fal.

Era clipa pe care o aștepta Malko. Apăsă pe trăgaciul pușii M 79, lansatorul de grenade cuplat cu pușca de asalt. Proiectilul de 40 mm porni cu o detonație surdă, traversă parbrizul pentru a exploda în mașină o fracțiune de secundă mai târziu cu o violentă deflagrație.

Un bulgăre de foc țâșni în Golf, pulverizând geamurile, smulgând ușile, o parte din acoperiș, proiectând capota la mai mulți metri.

Se lăsă din nou liniștea, netulburată decât de sfârâitul flăcărilor și de țipetele de teroare ale clienților din *Delhaize* culcați în fața clădirii.

Din mașină ieșeau flăcări și nimic nu mai mișca înăuntru. Nu supraviețui nimeni exploziei acestei minirachete...

Malko își aruncă pușca Fal în Mercedes păstrând doar un Browning la centură.

Crezu că n-are să se mai poată apropia o dată de Golf. Vopseaua și garniturile ardeau degajând un fum negru înecăcios.

Zări în interior două forme de nerecunoscut. Cagula carbonizată a șoferului lăsa să se ghicească resturile lui Philippe Orstalul ale cărui veșminte ardeau.

Unde era cel de-al treilea bărbat despre care îi vorbise Hans Bever?

Oamenii începeau să se ridice. Malko nu mai avea mult timp. Întinse mâna și apucă un Fal înțepenit între cei doi bărbați. Din fericire mănușile îi evitau contactul cu metalul fierbinte. Pielea i-ar fi rămas lipită de armă. De pretutindeni ieșeau mici flăcări și se gândi la rezervorul de benzină. Ținându-și respirația, reuși să ia de pe scaunul din față un al doilea Fal și riot-gun-ul căruia îi lipsea crosa.

Pentru pistolul lui Philippe Orstall căzut pe podeaua mașinii, trebui să încerce de două ori să-l poată lua. Cel al lui Robert Martens era accesibil.

Malko se dădu înapoi câteva secunde, respirând un pic de aer proaspăt. Mirosul de carne era abominabil. Palpă centura lui Robert Martens şi găsi în final trusoul de chei. Trase de el. Nu veni nimic. Înjură printre dinţi, continuând să tragă sufocându-se. În sfârşit, trusoul se desprinse împreună cu o bucată de centură arsă.

Malko făcu un salt înapoi strângându-şi prada. Mai întâi cele trei puşti pe care le aşeză pe braţ la încheietura cotului. Apoi cele două pistoale pe care le ţinea de trăgaci. Alergă până la Mercedes, aruncă totul înăuntru şi se ridică plin de sudoare, chiar în secunda când exploda rezervorul Golfului, trimiţându-i din nou la pământ pe oamenii care începeau să se ridice.

Unde era cel de-al treilea ucigaş?

Malko inspecta parkingul când de pe drum ţâşni o maşină Saab care frână brusc în spatele Mercedesului. În scrâşnetele frânii şoferul ţâşni din ea imediat şi rămase nemişcat, uitându-se mut de uimire la Golf.

Malko nu-l cunoştea: era înalt şi slab, cu părul în ochi. Privirea acestuia se fixă asupra lui. Cu un strigăt de furie se aruncă în Saab şi ieşi cu un Fal lansator de grenade, asemănător cu cel al lui Malko. Acesta din urmă nu avusese timp să şi-l recupereze pe al său. Îşi smulse Herstal-ul din centură. Ţinându-şi arma cu braţele întinse, trase. Cel de al treilea ucigaş scăpă Fal-ul şi se prăbuşi de-a lungul maşinii.

Malko ţâşni, ridicând mai întâi de jos Fal-ul apoi recuperând din spatele maşinii un Herstal automat care era pus pe podea. Îl luă şi alergă la Mercedes.

Golful ardea acum cu flăcări enorme.

Ca şi cum n-ar mai fi fost el, se urcă în Mercedes, făcu marşarier basculând maşina Saab din spate şi se pomeni la intrarea pe autostradă. Masacrul nu durase trei minute cu totul. Ritmul inimii nu-i reveni la normal decât mult mai departe.

Privi trusoul de chei pe care îl smulsese din centura uriaşului. Dacă Hans Bever spusese adevărul, problemele lu George Hammond se terminaseră.

* * *

Elicopterul „sea stallion" huruia greu deasupra Mării Nordului. Înafară de echipaj nu mai erau decât două persoane la bord.

George Hammond şi Malko. Aparatul se îndepărtase la vreo zece km de coasta belgiană, la înălţimea Knokke-le-Zoute şi se afla în apele internaţionale.

— Onoarea vă revine dumneavoastră! strigă şeful Centralei CIA lui Malko, care se afla în faţa lui aşezat pe bancheta de pânză.

Acesta luă unul din cei opt saci închişi ermetic şi îl târî până la uşa deschisă. Un efort şi sacul basculă dincolo de bord, căzând ca o piatră până la suprafaţa apei de culoare gri în care se scufundă. În acel loc apa avea adâncimea de două sute de metri. Ceilalţi saci urmară acelaşi drum şi elicopterul făcu cale întoarsă spre coastă.